Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	Eegholm, Camilla.; [Camilla Eegholm].
Titel | Title:	Vibeke og Margrethe : En Fortælling
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kjøbenhavn : Thieles Bogtrykkeri, 1867
Fysiske størrelse | Physical extent:	208 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

57,-334

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
130009865889

Vibeke og Margrete.

En Fortælling.

Cessante causa cessat etiam effectus.

Kjøbenhavn.

Forlagt af den Gyldendalske Boghandel (F. Hegel).

Thieles Bogtrykkeri.

1867.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Indhold.

	Side
Tantes Huus	1.
I Tivoli	9.
Tilbageblik. Kirkelig Bevægelse	15.
Et Juleselskab	19.
Lærerindevirksomhed	25.
Frihedsfølelse	34.
Leveviis og Livsanskuelse	40.
Etatsraadinde Petersen	45.
Et Besøg	51.
Samtaler og Stemninger	57.
En Sammenligning	64.
Morsomme Dage	68.
En Raadslagning	75.
Spørgsmaal	85.
Bittre Ord	88.
En Beslutning	93.
En Kjøretour	97.
Skuffelser	100.
En Plads	107.
Forskjellige Opfattelser	115.
Uddrag af Bibekes Breve	120.

Side

Hos Proprietærens . . . . . 125.
Et Besøg hos Fru Petersen . . . . . 129.
„Der er Forskjel" . . . . . 135.
Selvopdragelse . . . . . 143.
Skuffelse og Seir . . . . . 150.
Gode Forsætter . . . . . 159.
Paa Bal . . . . . 170.
En Kraftanstrængelse . . . . . 181.
En Hemmelighed . . . . . 185.
Et Brud . . . . . 189.
Man arrangerer sig . . . . . 194.
Gode Beslutninger . . . . . 203.

Tantes Huus.

I et hyggeligt Soveværelse laae to unge Piger og talte sammen. Huset, de boede i, var en Herregaard, og Herremanden var deres Fader. Den ældste af de unge Piger hed Vibeke; hun var samme Dag hjemkommen fra et Besøg i Hovedstaden og gav nu sin Søster Margrete en Beskrivelse af sin Reise.

„Skal jeg ikke slukke Lyset?" sagde Margrete, „for kjender jeg Dig ret, har Du Meget at fortælle, og seer Moder, at vi have Lys langt ud paa Natten, kan hun gjerne blive bange for, at een af os er syg." Vibeke gav sit Samtykke; Rullegardinet blev trukket op, for at Maanen kunde skinne ind i Værelset; det store, gamle Lindetræ susede sagte udenfor Vinduet, medens Maanestraalerne legede Tit-Tit med dets tynde Efteraarsløv. Vibeke udtalte sin Glæde over atter at være i sit eget rare Værelse og sagde:

„Et af de første Ansigter, jeg saae paa Kjøbenhavns Toldbod, var Tantes; hun raabte over til mig, hvorledes jeg skulde forholde mig med mit Reisegods, og efter kort Tids Forløb var baade det og vi anbragte i en Droske. Paa mit Spørgsmaal om Alvilde

og Vilhelmine fik jeg det Svar, at de vare paa Frederiksberg, hvorhen Tante foreslog, at vi nu ogsaa skulde styre vor Kours; thi da vi nu engang havde taget Vogn, var det bedst at benytte den til en Fornøielsestour. Jeg havde ikke videre Lyst til Forslaget, da jeg var træt af Reisen, men jeg talte ikke derom og glemte snart min Træthed over Tantes mange Spørgsmaal.

„Jeg troede, jeg vidste ganske god Besked om Alt her paa Gaarden, men, som hun forlangte, at gjøre Regnskab for hvor mange Potter Mælk hver Ko malkede, det kunde jeg jo rigtignok ikke; men vidste jeg det ikke, saa anslog Tante hurtigt et Tal, regnede ud hvor megen Mælk vi selv kunde bruge, hvor megen vi fik til Smør og Ost, og i utrolig kort Tid angav hun Faders Meieriindtægter. Derpaa undersøgte hun mit Konfirmationshavl, som jeg havde paa, og erklærede, at Fader godt kunde have givet mig et kostbarere, eftersom han tjente saa godt ved Meieriet. Jeg kunde ikke lide, at hun misbilligede Faders Kjøbmandskab, og svarede, at jeg var særdeles godt fornøiet med mit Shavl.

„„Til Dig er det ogsaa godt nok"; svarede Tante, „naar man, som I, har Gods og Guld, kan man godt gaae simpelt klædt, man agtes endda; men er man en ubemidlet Enke, maa man have fine Klæder for at blive vel seet. Mine to stakkels fattige Piger kunne kun vente at gjøre deres Lykke ved et gentilt Ydre."

„Medens jeg undrede mig over at Tante ansaae et gentilt Ydre som en Betingelse for at blive lykkelig, naaede vi Frederiksberghave, hvor vi traf Kousinerne

midt i en stor Klynge Damer, som de toge en grumme lang Afsked med, saa lang, at jeg ikke kunde lade være at spørge, om Damerne skulde reise meget langt bort.

„„Nei", svarede Vilhelmine hurtigt, „men hvis I paa Eders Egn ikke pleie at sige saa grundigt Farvel til Folk, I snart gjensee, vil jeg kun gjøre Dig opmærksom paa, at Skik og Brug sjeldent kjendes bedre af Landsbyfolk, end af Kjøbenhavnere."

„Som Du nok kan tænke Dig indgjød dette Svar mig ingen Lyst til at deeltage i Samtalen, hvorfor jeg ogsaa med Lethed kunde slippe, da de Andre hele Tiden talte om Alt, hvad de denne Dag havde oplevet, og især om nogle Foræringer, som de skulde have til en Fødselsdag. Imidlertid morede jeg mig med at see paa Folk og Træer, og undre mig over, hvor de Første vare pyntede, de Sidste støvede. Endelig drak vi Thee hos Konditoren, hvorpaa vi i temmelig daarligt Humeur kjørte hjem i en Omnibus. Min Kuffert voldte os megen Besvær, og medens jeg ærgrede mig over, at ogsaa mit Jeg allerede havde fremkaldt Misstemning, ønskede jeg inderligt, at Kufferten kunde flyve bort med mig."

„Stakkels Vibeke!" udbrød Margrete, „at begynde at more sig paa den Maade! Havde det været mig, troer jeg, jeg var kommen til at græde. Nu kan jeg forstaae, at Du i dit første Brev kun skrev om Goderne herhjemme og reent glemte at fortælle om Kjøbenhavn."

„Mit første Brev, svarede Vibeke, skrev jeg næste Morgen, inden de Andre endnu vare oppe, medens

min Næse, istedetfor Blomsterduft, frydede sig ved Duften af det nærliggende Bryggeries Afløb, mine Øren, istedetfor Fuglesang, ved Støien af Feining i Sideværelset, og mine Øine, istedetfor grønne Træer, ved Synet af Gjenboens Pige, som ved det aabne Vindue gabende sammenbandt sin iturevne Krinoline. — Mais revenons à nos moutons! — Dagens Uheld vare endnu ikke forbi; da vi naaede Tantes Dør opdager Alvilde, at hun har glemt Dørnøglen paa Frederiksberg; paa Grund af Graaveirets Forandring til Solskin havde hun skiftet Skjørt, og i det aftagne Klædningsstykke laa den. Der stode vi nu, som Prindsessen i Æventyret, udenfor Tantes lukkede Kongerige. Vilhelmine gjorde en Bemærkning om at Alvilde glemte Alt, naar hendes Forfængelighed var med i Spillet, Alvilde begyndte at græde, og, da hun var træt, fik hun et Slags Krampegraad, som var meget uhyggelig at høre paa; Tante blev ganske angst og løb ned til de Folk, der boede underneden, Vilhelmine var ærgerlig og skjulte sin Vrede ved at nynne. Jeg løb ned til Tante og efter megen Spørgen og Beden kom Pigen, som var alene hjemme, med en Dørnøgle, der heldigviis passede, men hvis Tilværelse hun bad os meget om ikke at røbe for hendes Frue.

„Neppe var Pigen imidlertid ude af Døren, før Tante udbrød: „„Naar Fru Justitsraadinden hører, at hendes Pige holder Dørnøgle, tænker jeg nok, hun bliver kjed af den Flothed at holde Pige, og lader sig nøie med en Kone, ligesom jeg.“

„Men Tante, indvendte jeg, Du lovede jo Pigen ikke at fortælle Fruen, at hun havde Nøglen.“

„„Aa min lille Ven“, svarede Tante, „de kjøbenhavnske Tjenestefolk ere altfor demoraliserede til at der kan være Tale om at behandle dem gentilt.“

„Hvor det maa være svært at bære sig rigtigt ad i Kjøbenhavn“, sagde Margrete.

„Ja, svarede Vibeke, den Aften kan jeg huske jeg tænkte paa, om det ogsaa var sandt, hvad Præsten sagde, at Skik og Brug vare forskjellige, men at Godt og Ondt var eens overalt, hvor Christendommen var udbredt, men jeg kom dog til det Resultat, at han havde Ret.“

„Ja, Gud bevares!“ udbrød Margrete, „Præster lyve da vel ikke; men lad mig nu høre den anden Dags Historie!“

„Fortalte jeg Dig om hver Dag saa vidtløftigt, vilde Du nok snart falde isøvn,“ svarede Vibeke og standsede, for at Margrethe kunde gjøre en Indvending, men da den udeblev, fortsatte hun sin Fortælling, som følger: „Af den følgende Tids Begivenheder skal Du faae, hvad Franskmændene kalde et „Résumé“, og først vil jeg da tale om vore Fornøielser. I Begyndelsen gik det Slag i Slag; adskillige unge Damer, Alvildes Veninder, deeltoge i dem; snart gjorde vi en Udflugt til Charlottenlund, saa en til Klampenborg, etcetera. Om Formiddagen udhvilede Alvilde og jeg os efter den foregaaende Dags Anstrengelser, Vilhelmine gik træt og mødig til sine Musikinformationer, og stakkels Tante gik og blev ophedet over Kulfyrfadet, medens hun kogte Grøntsager til den kolde Steg.“

„Hjalp Alvilde hende da ikke?“ spurgte Margrete.

„Nei, det vilde Tante paa ingen Maade have, for hendes Teints og Hænders Skyld, og desuden maa Du vide, at naar man, som Alvilde, kommer overmaade meget ud, kan Ens hele Tid være optagen deraf."

„Alvilde maa jo have det som en Prindsesse, kun leve for at more sig," udbrød Margrete.

„Ja", svarede Bibeke, „og dog troer jeg, at hun er træt deraf, idetmindste tænkte hun sig altid en anden Leveviis, naar hun udmalte sig den, hun ansaae for den ønskeligste."

„Hvorledes var den?" spurgte Margrete."

„Hun vilde have et elegant Huus, svarede Bibeke, sjeldent gaae ud, men tage imod."

„Det var vel sine Veninder, hun saa vilde gjøre Selskaber for?"

„Aa nei, dem tænker hun vist ikke saa meget paa; egentlig troer jeg ikke de brød sig meget om hverandre, de kjærtegnedes hyppigt, men de gjorde saa mange Bemærkninger om hverandre og det ikke til gjensidig Forbedring, men til mig, som slet ikke var i Nogens Kridthuus, meest troer jeg, fordi jeg spurgte saa meget. Naar jeg hørte, at een af de unge Piger havde været hist eller her, saa vilde jeg have, at hun skulde fortælle om hvad hun havde seet, ligesom Du veed, at Fader, og Hvem der ellers har været borte her fra Gaarden, gjør. Kan Du huske, ligetil gamle Maren Kokkepige, hvor hun kunde fortælle om sin Kjøbenhavnsreise; ja, oprigtigt talt, troer jeg, at hun fortalte Mere om Livet deroppe, end jeg hørte af alle de unge Piger. Vilde jeg vide nøiagtig Besked om

Et eller Andet, loe de kun af mig, og Vilhelmine kaldte mig „et rigtig solidt Pigebarn.“ „Ligefra din Hattepul til dine Støvlehæle seer man, Du er det,“ sagde hun, „og man kan høre det, naar Du blot siger Ja“.

„Stakkels Vibeke! udbrød Margrete, hvor Du havde ondt ved at være dem tilpas, jeg vilde nødigt have været i dit Sted.“

„Ja, jeg troer nok, Du havde brudt Dig mere om deres Udsættelser; jeg gjorde til Gjengjæld Bemærkninger om dem, drillede dem for Exempel med, at de brugte de samme Ord til at udtrykke deres Glæde over en opbyggelig Prædiken, en god Bog og en Portion Rødgrød, for de sagde om det Altsammen, at det var mageløst deiligt, eller himmelsk.“

„Det var en sær Roes,“ svarede Margrete, „for Himlen og Rødgrød have da Intet med hinanden at bestille; men hvad saa mere?“

„Ja, som jeg fortalte, gik den første Uge meest hen med forskjellige Udflugter, i den næste var Alvilde bedt meget ud og jeg var mere sammen med Vilhelmine. Sagde jeg, at Alvilde ikke følte saa meget varmt for sine Veninder, maa jeg sige, at Vilhelmine gik næsten heelt op i sine og nød mange Fornøielser i deres Huse. Skjøndt dette var Tilfældet, lod hun dog altid, som om hendes Omgang mere var et Arbeide, end en Fornøielse, og da jeg en Dag gjorde en Bemærkning derom, svarede hun: „„Her, som saa ofte, lille Vibeke, er Du for hastig til at dømme, hvad der beviser din Mangel paa Verdensklogskab; thi faaer Du engang den, vil Du lære, at man først maa kjende en Sag til-

bunds, før man kan dømme om den. Hvor mangen Stilling her i Verden (tilføiede hun, som talte hun med sig selv) seer ikke tillokkende ud og er det dog langtfra ikke; men — blot at have en Stilling, er store Ting!"

„Næste Dag, da jeg var ude med Tante for at kjøbe ind til et Middagsselskab, vi skulde have i Anledning af hendes Fødselsdag, maatte jeg sande Vilhelmines Ord, at mange Ting see behagelige ud og ere det dog ikke; for at have Selskab, maa da regnes for en Fornøielse; men hvilket Besvær vi havde for dets Skyld! En heel Dag løb vi om i Boutiker, for endelig at faae adskillige Smaating, et Par Harer, der da ikke var stor Stads ved, og en Kage, som var bestilt af en anden Familie, men ikke var bleven afhentet og som vi derfor fik en heel Deel billigere, og da vi saa, trætte og mødige, kom hjem henad Aften, maatte vi tage Etiketter af gamle Flasker og klistre dem ovenpaa nogle af de nye, men de gamle vare rigtignok smukkere."

„Kan man i det store Kjøbenhavn tænke paa saadanne Smaating?" udbrød Margrete.

„Jo," svarede Vibeke, „Tante gik saamænd heelt op i Smaating."

I Tivoli.

Vibekes Fortælling blev her afbrudt ved at et bornholmsk Uhr ude paa Gangen langsomt og høitideligt forkyndte Midnatstimen, hvorefter Gaardens Haner begyndte at gale, En saa langsomt og længe som muligt, ret som glædede den sig over sin egen Stemme, en Anden gjorde et kraftigt Tilløb, men holdt pludselig inde, som kunde den ikke gaae høiere, og endte med et Par flaue Smaagal, en Tredie galede kort og kraftigt, ret som vilde den udtrykke, at gale skulde den nu engang, men jo før den var færdig dermed, destobedre. De unge Piger hørte paa Hanerne, og da de atter tav, udbrød Vibeke:

„Det er rigtig rart engang igjen at gyse, naar Klokken slaaer Tolv; i Kjøbenhavn har Midnatstimen ganske tabt sin Eiendommelighed. At være hos Tante, kunde i det Hele betragtes som en Kuur for et romantisk Gemyt, og det meest Romantiske, vi foretoge os, var at gaae i Tivoli! Efter endt Sommerferie kom en Halvfætter til Kousinerne tilbage til Byen, og i hans og Tantes Selskab gik Alvilde og jeg derind. Strax, da han saae mig, kom han

hen til mig og sagde, at han kunde hilse mig fra Landet, og idet han tog en Levkøi af sit Knaphul, spurgte han, om han turde give mig den, siden dens Hjemstavn var i Nærheden af min. Jeg var ikke vant til saa megen Opmærksomhed i Tantes Huus, og gjengjældte først med en forbauset Stirren hans venlige Smiil og Blik; men da min Forbauselse var forbi, blev jeg glad over, at vi skulde have en saa behagelig Ledsager paa vor Udflugt. I det Hele taget var jeg meget taus hos Tante, da alle Andre vare saa snaksomme og sjeldent Nogen lagde Mærke til, hvad jeg sagde; men den Aften fik jeg Lyst til at tale; thi Lind hørte opmærksomt paa hvad jeg sagde og lod til at more sig over at høre min Mening om mange Ting. Senere fulgte Tante hjem med nogle af sine Bekjendte, og vi Andre, som skulde see Fyrværkeriet, spiste til Aften sammen. Beværtningen var elegant, Lind holdt nogle smaae Taler, og tilsidst bad han os tømme et Glas for den Lykkeligste af os, for Den, som endnu troede, at Folk sige, hvad de mene, og kun gifte sig, fordi de elske hinanden, kort sagt, for Frøken Vibeke. „„Ja, vedblev han, for os, som kjende Verden og have saa ondt ved at føle os tilfredse uden dens Nydelser, er en Landsbypige en mærkelig Fremtoning. Tænk Dem, Frøken Alvilde, at nøies med et Par Baller i Juleferien og, i bedste Fald, et Par Dilettantkomedier i Vinterens Løb! O skjønne Nøisomhed!"

„„Hvor De er begeistret for Landet iaften," udbrød Alvilde og lo lidt haanligt, „hvis jeg var Dem, vilde jeg see at faae Seminaristeexamen og blive Skolelærer paa Landet. Der kunde De ogsaa rigtig tilfredsstille

Deres Lyst til Parfumerier, for i Skolestuen kunne de ret behøves."

„„Ja, tilvisse", svarede Lind, „men Landsbyens Eau de Vache vilde vistnok blive den fremherskende Duft, og skjøndt Raadet kommer fra Dem, vil jeg ikke følge det."

„Maaltidet var forbi, vi reiste os for at gaae hen til Fyrværkeriet, Lind bød os hver sin Arm og sagde: „„Nu er Festens solide Deel, hvor Samtalen om det alvorlige, rolige Landliv ret var paa sin Plads, forbi, nu begive vi os til det støiende, glimrende, flygtige Fyrværkeri, og nu er det den rette Tid, at jeg faaer en Beretning om vor Omgangskreds. Ikke sandt, Frøken Alvilde?"

„Spørgsmaal og Svar om Mennesker, jeg ikke kjendte, optog nu Samtalen, og jeg undrede mig over, at de valgte en Omgangskreds, som de havde saa Meget at udsætte paa. Samme Tanke opstod vistnok hos Lind; thi da vi skulde skilles ad, sagde han: „„Synes De vi ere meget kritiske?"

„Ja forskrækkelig! lød mit Svar, der saa at sige slap mig ud af Munden. Lind lo og svarede: „„Andre ere ligesaa mod os, saa er Verdens Gang; men træffes vi engang ude paa Landet, skal De see, at jeg ogsaa kan more mig med uskyldige Glæder."

„Porten blev nu lukket op; men førend Lind forlod os, løftede han sin Hat høit i Veiret og udbrød: „„Hil den Kvinde, som repræsenterer den tause Skov! Hil den Kvinde, som repræsenterer den muntre Stad!"

„Inde i Stuen stod Vilhelmine ved det aabne Vindue, og da vi traadte ind, udbrød hun: „„Mon

Lind ikke har Skuespillerblod i sig, siden han aldrig kan sige simpelthen Godnat, men altid skal komme med en eller anden velklingende Sortie."

„„Jo," svarede Alvilde og kastede sig i en Lænestol, „han er en god Skuespiller; iaften vilde han indtage Vibeke og sværmede i den Anledning for Landet. Han, som elsker Kjøbenhavn! — Dit Hjerte, vedblev hun og henvendte sig til mig, er da vel ikke i Fare?" Jeg forsikkrede, at en kjøbenhavnsk Modeherre ikke var mit Ideal. „„Lind er ingen kjøbenhavnsk Modeherre, svarede Vilhelmine, men det er heldigt, at han ikke svarer til dit Ideal, for jeg er vis paa, at Du ikke svarer til hans."

„Al den Snak om Lind gjorde, at jeg ønskede, jeg aldrig havde seet ham, men næste Gang, da han kom, kunde jeg ikke lade være at lide ham, og der var Ingen, som var venligere imod mig, end han."

„Egentlig vare Kousinerne ikke gode mod Dig," bemærkede Margrete.

„Aa jo", svarede Vibeke, „kun engang imellem, gjorde de mig til Skive for deres Bemærkninger; men det var næsten altid, naar Lind var tilstede. I den sidste Tid gik jeg meget i Boutikerne med Tante, da jeg skulde besørge mine Indkjøb, og endelig — saa oprandt Afskedens Dag. I undrede Eder over, hvorfor jeg reiste hjem i min sorte Silkekjole; men Dig vil jeg betroe, at jeg tog den paa, fordi jeg ikke kunde lade være at betragte Reisedagen som en Festdag. Tante gjorde et Formiddagsselskab for mig; men, reent ud sagt, bragte det mig ikke anden Nydelse end Kager og Chokolade, for een af Alvildes Veninder var bleven

forlovet og man talte slet ikke om Andet. Man vidste Besked om Frieriet og det Hele, og een af de unge Piger havde endog vidst, at Frieren havde faaet Ja, før han selv vidste det, idet Frieriet var skeet skriftlig og Svaret var blevet hende betroet, inden han kunde have faaet Brevet."

„Det var underligt, at den unge Pige vilde fortælle en saa fortrolig Veninde Hemmeligheder," bemærkede Margrete.

„Ja," svarede Vibeke i en Tone, der ikke var fri for at være høitidelig, „Alvildes og hendes Veninders Valgsprog var ikke: Vær den Andens Ven! — Nu kan Du nok høre, at jeg nærmer mig Slutningen, siden jeg begynder at moralisere — vedblev hun med sin sædvanlige Stemme — og igaar gik jeg, i et deiligt Veir, ombord paa Dampskibet, alle de unge Piger fulgte mig, og ved Du hvem der ogsaa kom?"

„Nei."

„Lind, som med et skjelmsk Smiil bad mig ikke at afmale de kjøbenhavnske Modeherrer for slemme. Jeg blev flau og svarede, at en rigtig kjøbenhavnsk Modeherre visnok ikke havde været venlig mod mig; men i samme Øieblik kom Alvilde hen til os, og Lind sagde Farvel, idet han bad mig huske paa, „at han ingen Rigtig var." Alvilde var nysgjerrig efter at faae Meningen af hans Ord at vide; men jeg vilde ikke sige hende den, hvorover hun blev stødt og tog en temmelig kjølig Afsked med mig. Tante derimod var magelos venlig og lovede for ganske vist at besøge os til næste Sommer.

„Nogle Minutter senere seilede Skibet, medens jeg tænkte paa, at det Bedste ved at reise bort, er at komme hjem igjen."

Kort Tid efter sov begge de unge Piger, Ro og Stilhed hvilede over hele Gaarden, Lindetræet susede melodisk udenfor Vinduet, kun nu og da hylede Lænkehunden ad Maanen og bragte lidt Ufred ind i Søstrenes lykkelige Drømme.

Tilbageblik. Kirkelig Bevægelse.

Proprietær Fausing, Vibekes og Margretes Fader, havde havt rige Forældre, som med Glæde havde forsynet den eneste Søn med Midler til at føre et behageligt Liv i Hovedstaden, hvor han efter at være bleven Student studerede Digterne og morede sig med andre unge Mennesker, der anvendte deres Tid til samme behagelige Studier. Hoffmann var dengang i sin Glandsperiode, og i Begeistring over „Serapionsbrüder" stiftede man en lignende Forening, hvor man oplæste poetiske Forsøg. Engang, da han som Student var træt af Bylivets Afvexlinger, besluttede han til en Forandring at tage ud paa Landet, og da Jylland var den Deel af Danmark, han kjendte mindst til, fik han isinde at besøge en Onkel, som eiede en Gaard etsteds derovre. Onkelen havde en smuk ung Datter, der opmærksomt lyttede til sin Fætters Fortællinger og med Beundring hørte ham fortælle om sin Omgang og sit Liv i Kjøbenhavn. I flere Timer kunde hun med den meest levende Interesse høre ham oplæse af de Dagbøger, han havde holdt paa sine Udenlandsreiser, og det varede ikke ret længe, før vor Student

opdagede, at Livet uden hans smukke Kousines Selskab vilde være meget kjedsommeligt. Heldigviis var Kousinen af samme Mening, de Gamle gave deres Samtykke, og Fader Fausing lovede sin Søn en Herregaard paa den Betingelse, at han lærte Landvæsenet. Vor spinkle Student med de fine Hænder og det lange Kunstnerhaar maatte nu beskjæftige sig med Arbeider, af hvilke det meest poetiske var at kjøre Ploug; men da han jevnlig havde Besøg af sin Fader, der eftersaae, om hans æsthetiske Søn passede sine Ting, og han selv længtes efter at blive forenet med sin Kirstine, greb han Sagen alvorligt an og arbeidede med Iver. I den Gaard, som Vibeke var saa glad over at være vendt tilbage til, holdt en Aften vor Student og hans Brud deres Indtog, og en rødmusset, kraftig Landmand gjorde sin unge Kone opmærksom paa sine Hestes Skjønhed, medens de, fyrigt kneisende, fore med Vognen hen for Stalddøren. Da vor Herremand var bleven vant til sine Landmandsforretninger, fik han mere Tid tilovers og beskjæftigede sig atter med sine kjære Bøger, han kom ogsaa ind i offentlige Anliggender og var altid med, hvor der blev virket for Oplysning, Frihed og Humanitet.

Hans Kone laante gjerne og villigt Øre, naar han talte om sine æsthetiske og politiske Interesser; men kun paa den Maade deelte hun dem; og det var derfor en sand Glæde for vor Herremand, da hans ældste Datter Vibeke tidligt viste, at hun havde arvet sin Faders Læselyst. Man gav hende rigelig Leilighed til at tilfredsstille den, og allerede som halvvoxen Pige fik hun og Faderen sig mangen Samtale om

deres Lekture. Før sin Kjøbenhavnsreise havde Vibeke begyndt at hjælpe sin Moder i Huset; omtrent samtidig med hende reiste Lærerinden ogsaa bort, og den ledigblevne Margrete overtog Vibekes Pligter.

Efter sin Hjemkomst begyndte Vibeke, som var meget fermere i boglig Lærdom, end Søsteren, at læse een Time daglig med denne. Forberedelserne til denne Underviisning gave hende et kjærkomment Paaskud til at forsømme sine huuslige Pligter, og da hendes Tanker paa samme Tid bleve optagne af en, om end ikke religiøs, saa dog kirkelig Bevægelse der paa Egnen, havde hun en Tidlang efter sin Hjemkomst Nok at varetage. Med den kirkelige Bevægelse forholdt det sig saaledes: Sognets Præst prædikede kjedsommeligt, aandløst, og da der i Nabosognet kom en begavet Prædikant, som opbyggede Mange og bragte selv de Store i en vis Spænding, da de aldrig vare sikkre paa, om han vilde gjøre Hentydning til En eller Anden, eller omtale en Begivenhed, som havde fundet Sted i Sognet, blev man snart enig om, og især Egnens unge Damer, at den nye Præst var mageløs i Veltalenhed, den Gamle i Kjedsommelighed.

Fædre og Mødre vilde imidlertid nødigt støde deres Sognepræst ved ganske at ophøre et besøge hans Kirke, og Proprietær Fausing var den Første, som hver Søndag tog hen for at høre den nysankomne Præst. Vibekes Skildringer af Sognepræstens Trivialiteter havde ret lukket hendes Faders Øine op for dem, og naar hendes Moder og Margrete af Pietetshensyn mod ham, de kaldte deres „egen Præst", ikke vilde

lade sig afholde fra hveranden Søndag at gaae hen i hans Kirke, indbød Vibeke et Par af Egnens unge Piger til at deeltage i Faderens og hendes Kirkefart, og medens hun glædede sig over den Glæde, hun forskaffede sine Legesøstre, glædede Proprietæren sig over sin Datters Interesse for aandelige Ting.

Et Juleselskab.

Julen, Vinterens Sol, den, der hele den lange, triste Tid, baade før den kom og efterat den var forbi, skulde glæde og oplive Egnens Beboere, var kommen. Proprietær Fausings Døttre havde været meget ude. Bibeke havde ofte været Anfører i de Unges Kreds, men meest Glæde havde hun dog af at komme hjem fra sine Udflugter og fortælle sin Fader om dem; thi, istedetfor at komme til Julefesten, maatte han sidde hjemme i sin Læneſtol, paa Grund af en forvreden Ankel.

En Aften mellem Juul og Nytaar sad Proprietæren og hans Kone, som han uagtet de indstændigste Bønner ikke havde kunnet overtale til at tage ud med de Andre, og ventede paa Ungdommen. Punsch og Smaakager stode paa Bordet, en Vogn rullede op for Døren, og et Øieblik efter traadte Bibeke, Margrete og et ungt Menneske, en Halvstudent, som Bibeke kaldte ham, ind i Stuen.

„Det var ret, I kom saa tidligt," sagde Fruen, „Fader har længtes efter Eder."

„Og efter mit Glas Punsch," tilføiede Proprietæren, „for, hvor mange Herligheder I end have faaet, maae

I komme og drikke et Glas med mig, og give mig min Andeel af Juleglæderne, som jeg stakkels Fange maa have paa anden Haand. Dog, naar man, som Mo'er og jeg, har havt en Digter paa første Haand til Selskab, kan man nok trøste sig." Og med et veltilfreds Smiil, gned Proprietæren sine Hænder og udbrød: „Fortæl saa, Børn!"

„Jeg veed just ikke Andet at fortælle," sagde Margrete, „end at Alle vare rare og venlige, og at vi morede os udmærket; strax da vi kom . . ."

„Kjedede vi os da dygtig!" udbrød Vibeke, „Ikke sandt, Erik?"

„Jo," svarede Erik, „jeg veed ikke, at jeg hørte Noget, som var interessant."

„Interessant," gjentog Vibeke, „det er for store Fordringer, man maa være glad, naar man hører Et eller Andet, der er komisk."

„Kom da med din Beretning, lille Satyrikus!" udbrød Proprietæren.

„Du opdrager din Datter til at gjøre Nar ad Folk," sagde Fruen og rystede paa Hovedet.

„Hvad hun kan see og høre, kan hun ligesaa godt sige her i vor Familiekreds," svarede Proprietæren.

„Det Hele har saamænd ikke stort at betyde," sagde Vibeke lidt trevent, „jeg vilde kun sige, at ved Bordet var der almindelig Taushed under Suppen, da vi Alle vare forfrosne, og da vi vare opvarmede og der begyndte at komme Liv i os, blev Munterheden igjen bragt ned til Frysepunktet af Præsten, der reiste sig og sagde: „„Mine Damer og Herrer! jeg vil bede dem huske paa, at vi i denne Tid feire en Fest, en

Fest, vi kalde Julen. Denne Fest, Julen, høitideligholde vi, fordi vor Frelser blev født, og vi bør ikke alene høitideligholde den paa verdslig, men især paa christelig Viis, med at takke og love Herren. Lad os" sluttede han med et Blik paa mig og Marie Jensen, der sad ved Siden af mig, „tømme et Glas paa at vi Alle, baade Unge og Gamle, med kjærligt og samdrægtigt Sind maae feire mangen glad Juul paa christelig Viis." Jeg er vis paa, at mangen munter Skaal blev ødelagt af denne høitidelige Begyndelse, og selv vor humoristiske Taler, Proprietær Jensen, der, som sædvanlig, udbragte et Leve for Damerne, begyndte med at sige noget Høitideligt om Freia i Huset og Fruer i Huset, men gik fra det, og endte i Korthed med at ønske, at han var en Taskenspiller og kunde behandle de unge Damer, som denne sine Kugler."

„En smuk Idee!" udbrød Proprietæren og lo, „at ville forvandle unge Piger til Marsvin."

„Vist ikke Fa'er," svarede Bibeke, „Du veed ogsaa godt, at han ikke vilde forvandle de unge Piger til Marsvin, men til Fruer. Apropos om Fruer," vedblev Bibeke, der var kommen i Aande og med et vist Velbehag afgav sin Beretning om Selskabet, „efter Bordet, indtoge de Dagligstuens bløde Sæder, og de unge Piger stode i en Klynge i Kabinettet; de drøftyggede Jensens Bal, Fruerne drøftyggede deres Pigehistorier, og snart kom Præstefruen hen til mig og synede mig fra Hoved til Fod, som slet ikke var mig behageligt, da jeg vidste, at mit ene Støvlebaand var gaaet op og jeg desuden mærkede, at der stak en Haarnaal ud

af mit Haar. Imidlertid fandt jeg mig med Ro i min Skjæbne og saae Fruen, da hun forlod mig, nærme sig de unge Pigers Klynge, hvor hun strax tjenstvillig tilbød sig at hægte Marie Jensens øverste Kjolehægte, sikkert i det Haab, at Stroppen manglede, og — arme Marie! den manglede. Medens jeg brændte af Længsel efter at spørge Præstefruen, om det kunde kaldes at feire Julen med christeligt Sind, at indsamle Beviser paa unge Pigers Sjusseri, kom Erik ind og vinkede ad mig. Vi gik ind i Spisestuen og istedetfor at fortælle om Herrernes Samtaler, som han havde lovet, fik jeg en lang historisk Udvikling om —"

„Noget, hvormed Du helst maa lade være at kjede Onkel," udbrød Erik, „lange Udviklinger ere altid trættende," tilføiede han i en henkastende Tone.

„Erik er stødt over at jeg kalder hans Udvikling lang", bemærkede Bibeke, „men efter hvad Du sagde igaar, er det i sin Orden, for Du husker nok, at Du paastod, at Fruentimmer og Udviklinger ere Dødsfjender, da de Første høist sjeldent gjøre Andet end gaae udenom Samtalens Emner, aldrig gaae tilbunds i Noget."

„Gud skee Lov, Vorherre ingen ung Mand er!" bemærkede Fruen.

„Ungdom og Alderdom gjælde kun for os stakkels Menneskebørn," svarede Proprietæren, „men lad os saa høre Eriks historiske Udvikling."

Let om Hjertet over at han fik Leilighed til at anbringe sin Viisdom, sagde Erik, at hans Yttringer slet ikke kunde kaldes en historisk Udvikling, og begyndte at forklare, hvad en historisk Udvikling vilde sige, da

han blev afbrudt af Vibeke, der udbrød: „Du behøver ingen Omsvøb at gjøre, Erik; Fader holder altid af at opfriske sin Børnelærdom.“

Erik lod, som han ikke hørte Vibekes Bemærkning, og sagde: „Mærkværdigt nok, saa lød mine Ord, har Præstestanden, Udbrederne af Christendommen, i hvilken dog Lighedslæren er een af de store Grundtanker, ofte været Tyranniets Tilhængere; lydigere Slaver, end Jesuiterne, have ikke existeret. Hvem var i England Frihedens meest udholdende Modstander? Præsterne. Hvem bekjæmper Italiens Frihed? Præsterne, og endnu iaften har jeg hørt en Præst ivrigt forsvare Enevoldsmagten.“

„Det var Alt, hvad han havde hørt af Herrernes Samtale,“ sagde Vibeke, „og det vidste jeg i Forveien, og hvad jeg ogsaa veed, er, at havde min Fader været tilstede, havde Præsten faaet en varm Modstander.“

„Troer Du jeg kunde forsvare Friheden?“ spurgte Proprietæren med et skjelmsk Smiil.

„Ja,“ svarede Vibeke, „her paa Egnen er der Ingen, som har Ordet saa godt i sin Magt og er saa frisindet som Du.“

„Du vil nok faae din Fader til at rødme,“ udbrød Proprietæren leende, „men hvorledes endte saa Selskabet?“

„Vi legede Ordsprogslege“, svarede Margrete, „og Præsten var udmærket som Politimester, Vibeke var ogsaa god og var Anfører for det ene Parti.“

„Ja“, svarede Vibeke, „og jeg tog jo lidt Hensyn til at faae Folk anbragte, som det passede dem bedst, og vor Præst, med sit brede, svære Underansigt, saae

ud som en rigtig Bulbider og skjældte Tyvene udmærket ud."

„Lad ham nu i Fred!" udbrød Proprietæren og skyl Resten af Eders Kritik ned med et Glas Punsch."

„Ja," tilføiede Fruen, idet hun skjænkede i Glassene, „og lad os saa høre hvad I fik til Middag."

„Og," tilføiede Proprietæren, „naar vi have hørt Retterne, ville vi arrangere et Julegilde her hjemme; om et Par Dage er jeg nok saa rask, at jeg kan gaae med en Stok, og saa ville vi more os med Egnens unge Mennesker, alene more os, glemme Kritiken."

„Hvor det kan blive yndigt!" udbrød Margrete og klappede i Hænderne. „Det er saa deiligt at synes, at alle Mennesker ere rare," tilføiede hun halv sagte til Proprietæren og lagde sin Kind imod hans, „rare, som min egen, lille Fa'er."

Proprietæren klappede hende og kaldte hende „sin fromme, lille Margrete", medens Bibeke i Taushed betragtede dem og tænkte paa hvor hun og Søsteren vare forskjellige: „Margrete er saa bange for at udtale, ja fatte en Mening, jeg næsten bange for, ikke at have min om enhver Ting, og hvor let har hun ikke ved at udtrykke sin Venlighed, medens jeg altid maa bevise mig selv, at min er ærligt meent, uden at jeg viser den, og saa kommer Yttringen af den dog gjerne frem paa en keitet Maade. Ak ja!" tilføiede hun og sukkede, „hvor let vil Du ikke have for at komme gjennem Verden i Sammenligning med mig.

Lærerindevirksomhed.

Paa Landet mærkes Vinteren først rigtig efter Juul, før den er Kulden sjelden stærk og der er saa mangen smuk solbeskinnet Dag, paa hvilken det endnu kan være en Fornøielse at gaae i Haven; ryster man dygtigt en affides Hasselbusk, kan den endnu glæde En med den oplivende Lyd af et Par nedfaldende Nødder, og hist og her kan en lang Stage endnu skaffe den lækkersultne Vandrer et velmodent Vinteræble. I Skoven ere langt inde i November de smaae Træer endnu grønne, medens de store, der staae i Læ, prange med gyldent og purpurfarvet Løv, og det duggede, friske Græs titter op mellem de visne Blade, hvis eiendommelige Vellugt virker opmuntrende og styrkende paa den eensomme Vandrer. Om Formiddagen, naar hendes Moder og Søster vare beskjæftigede i Huset, havde Vibeke ofte været baade den lækkersultne og den eensomme Vandrer; men nu var den Tid forbi, høi Snee laa overalt, og der hørte Øvelse til at bevæge sig mellem Gaardens store Vandpytter uden at blive overstænket; ude paa Veiene dannede sig om Dagen en lav Sø mellem de opkastede Sneevolde, og Breden mellem

dem var ikke større, end at man, naar man mødte en Vogn, maatte flygte op paa een af Voldene, hvor man, med lidt Held, slap med at synke i til lidt over Knæene.

Saaledes var for Øieblikket de Spadserendes Kaar, og Vibeke og Margrete holdt sig inde og fik Motion af at lege Tagfat i Havestuen. Margrete var stedse i Virksomhed, der var altid en Mængde Smaating, som skulde udføres, En eller Anden, som trængte til en Haandsrækning, eller hun huskede paa, at hun kunde være opmærksom her, venlig hist, og saaledes gik Tiden, uden at hun vidste hvor den blev af. Medens Margrete saaledes levede, nød Livet, reflekterede Vibeke over det. Hun havde faaet sat igjennem, at Egnens unge Piger hørte den nye Præst. Sognepræstens Skaal i Juleselskabet havde vakt Manges Uvillie, foraarsaget, at man frit fulgte sin Lyst; hendes Tanker vare saaledes ikke mere optagne af Kirkens Anliggender, men ledige, hun beskjæftigede sig med at udfinde, hvad de skulde beskjæftige sig med.

Fru Fausing, som ofte saae sin Datter ledig, spurgte gjentagne Gange, om hun ikke atter vilde deeltage i Husvæsenet. Vibeke drøftede Sagen og kom til det Resultat, at hendes Hjælp kun vilde frembringe den Virkning, at hendes Moder strikkede mere og Margrete syede mere, og erklærede, at hun helst vilde anvende sin Tid til at udvikle sine Kundskaber. Fru Fausing, som selv havde lært meget Lidt, havde stor Ærbødighed for al Viden; jo mere Vibeke vidste, desto større Glæde vilde vel hendes Fader have af hende, og hun, som altid havde undret sig over, at

hendes Mand kunde have fundet Behag i en saa lidt oplært ung Pige, som hun var, tænkte paa, hvilken mageløs ung Mand der maatte kunne finde Behag i hendes Vibeke; og endelig kunde Margrete, hendes lille hjælpsomme Margrete, som destoværre kun brød sig saa lidet om at lære de fremmede Sprog, alle Nutidens unge Damer vare saa flinke i, faae Visdom af sin lærde Søster. Paa denne Maade havde Vibeke Tiden til sin Raadighed; men hendes bedste Timer var dog Aftenen, naar hendes Fader efter endt Theedrikning tændte sin Pibe og begyndte at vandre op og ned ad Dagligstuegulvet; thi saa drøftede man forskjellige æsthetiske Spørgsmaal og gjennemgik det, de sidst havde læst. Fru Fausing og Margrete sad og strikkede, hørte paa de Andres Samtale og hviskede nu og da til hinanden, hvilke Bemærkninger Vibeke var meget nysgjerrig efter at høre, da hun undertiden havde opfanget en beundrende Yttring om sin Viden. Skjøndt Beundring var hende behagelig, var det dog ikke for at faae den, at hun læste, hun læste, fordi hun holdt af at lære, og Rosen glædede hende meest, naar den kom fra Margrete; thi undertiden havde hun en Følelse af, at Margrete gjorde mere Gavn med sin Huuslighed, end hun med sin Læsning. Høist ubehageligt var det hende at tænke sig, at nogen Anden, især Margrete, skulde faae denne Tanke, og i den sidste Tid var hun begyndt at grunde over, hvorledes hun skulde anvende sine Kundskaber, fremvise et stort Resultat af dem.

En Aften kom hun og Faderen til at tale om, at Bevarelsen af vore ældste danske Folkeviser skyldtes

Kvinden, som, indtil de bleve trykte langt inde i det sextende Aarhundrede, alene havde havt Omsorg for dem, samlet Afskrifter af dem i sine Visebøger. „Havde Du levet dengang, lille Vibeke," sagde Proprietæren, „havde din Visebog nok været til stor Nytte for Anders Sørensen Vedel, ja ganske vist havde den det."

Vibeke svarede, at det vel neppe havde været Tilfældet, med mindre hun havde været en adelig Jomfru, og tilføiede en Bemærkning om at det var saa naturligt, at Kvinden havde elsket og bevaret Poesien; men det var mærkeligt, at to Kvinder, Birgitte Thott og Charlotte Dorthea Biehl, havde saa stor Fortjeneste af Sproget.

„Det forundrer mig slet ikke;" svarede Proprietæren, „thi det er jo ikke uden Betydning, at vi kalde vort Sprog „Modersmaalet", det er Moderen, som lærer Barnet at forstaae, at elske det, og en og anden Kvinde, som har havt Evne dertil, har da naturligt nok fundet paa at rense og forskjønne det."

„Ja, Kvinden bør virke for Sproget, hvor hun kan," bemærkede Vibeke.

„Jeg kan saamænd huske," sagde Fruen, „at Fa'er engang sagde til mig, at man først ret fattede et Sprogs Skjønhed i Pigemunde."

„Ja," svarede Proprietæren, „det sagde jeg til Dig samme Dag, som jeg skrev en Lovtale over Jylland til een af mine Venner, hvor jeg priste Alt, hvad jydsk var, fra Luften til Sproget, hvorom jeg husker, jeg skrev, at man udtalte „Stej" og „Lej" rigtigt og lod Jodet høres i „Kjep", for at grunde min Roes paa Kjendsgjerninger, at han ikke skulde mærke dens

hemmelige Aarsag. Ak ja", tilføiede Proprietæren, „dengang var man ung!"

Fruen forsikkrede, at han var det endnu, og uncegtelig saae han ungdommelig og livsfrisk ud, som han stod der midt i Stuen, med Piben i den ene Haand, og gestikulerende med den anden, medens han med megen Pathos deklamerede:

„So gib mir auch die Zeiten wieder,
Da ich noch selbst im Werden war,
Da Nebel mir die Welt verhüllten,
Die Knospe Wunder noch versprach,
Da ich die tausend Blumen brach,
Die alle Thäler reichlich füllten.
Ich hatte nichts, und doch genug,
Den Drang nach Wahrheit und die Lust am Trug.

Gib ungebändigt jene Triebe,
Das tiefe schmerzenvolle Glück,
Des Hasses Kraft, die Macht der Liebe,
Gib meine Jugend mir zurück!"

„Ja," vedblev Proprietæren, idet han atter tog Piben i Munden og fortsatte sin Vandring, „gamle Goethe, Dig har man rigtignok havt Fornøielse af, og endnu kan Du forføre en frisindet dansk Mand til at udtrykke sin Begeistring i sine Fjenders Sprog."

Medens Proprietæren vedblev at tale om Goethe og sin Ungdom, havde Vibeke listet sig ud af Stuen. Naar hun skulde overtænke en Sag, maatte hun altid ud i det Frie, og med et Par Træskoe paa vovede hun sig ned i Haven, og slap over den haardt frosne Snee hen i Elmealleen. De lave, brede Træer med deres mangfoldige Grene, som skjøde ud fra Fod til

Top, kastede skarpe Skygger paa den glimrende, maanebelyste Snee og henover Bibeke, der ilede forbi dem, medens Sneen knirkede under hendes Fødder, og hendes Tanker vare opfyldte af, hvorledes hun skulde virke for det danske Sprog. Følgen af disse Tanker blev, at Bibeke næste Formiddag gik over til Avlskarlens Kone, som boede paa Gaarden, og spurgte, om hun ikke havde Lyst til, at Maren, hendes førstefødte Datter, skulde lære at læse.

Avlskarlens Kone havde Nytte af Maren til Barnepige, og svarede temmelig trevent: „Maren er kalhøiter nok og bliver vel raskere til at svare, naar hun faaer Hovedet fuldt af al den Lærdom.“

„Lærd bliver hun just ikke af at lære at læse,“ forsikkrede Bibeke, „og naar jeg lærer hende det, tager jeg mig i det Hele af hendes Opdragelse.“

„Ja,“ svarede Konen, „det kan nok være, Frøkenen vil gjøre det; men jeg maa holde Tøiet sammen om Tøsen, naar hun har slidt sin Smule Pjus af sig oppe paa Gaarden.“

Bibeke lovede at skaffe hende en ny Dragt og bevirkede derved, at Konen omsider gav sit Samtykke. Den Intet anende Maren blev kaldt ind, vasket, vandkæmmet, og efter at hun var bleven iført sin nye Hvergarnskjole, tilbagelagde Bibeke og hun i kunstige Slyngninger Veien omkring Pytterne og naaede den Førstes Værelse, hvor der var varmt og hyggeligt, Stole sat til Bordet og en stor Tavle anbragt paa det. Bibeke, som havde besluttet at forbause sin Familie med at vise den, hvor hurtigt man kunde lære et Barn Bogstaver, havde udfundet en efter hendes Mening

meget sindrig Methode, og begyndte nu strax at udføre den. Først tegnede hun et Huus, og da Maren efter megen Stirren og mange Spørgsmaal havde sagt, at Tegningen forestillede et saadant, tegnede Vibeke to Streger, der løb fra Husets Dør i de samme Retninger som Stregerne, der danne et romersk A, og spurgte Maren, om hun kunde sige, hvad Stregerne betød. Maren forblev imidlertid taus, Vibeke tegnede Træer paa hver Side af Stregerne og spurgte, hvad der løb udenfor hendes Forældres Huus, rystede paa Hovedet, da Maren svarede „en Kat", og fortsatte sine Spørgsmaal med at ville have at vide, hvad Maren gik paa, naar hun gik til Byen. Her fulgte en nøiagtig Underretning om alle Marens Fodbedækninger, men uagtet Vibeke hverken sparede Tid eller Møie, lykkedes det hende ikke at faae ind i Marens Hoved, at de to Streger skulle forestille to Veie. Endelig begyndte Maren at græde, og Vibeke maatte opgive sit første Forsøg til næste Dag, da Maren atter med sorgfuldt Ansigt indtog sin Plads foran den store Tavle. Huset blev tegnet og gjenkjendt, men Veiene bleve hende lige uforstaaelige, og da Vibeke umuligt kunde troe at hendes Methode var upraktisk, besluttede hun at tugte hende for hendes Stridighed og sagde: „Disse to Streger betyde to Veie, der gaae op til Huset, og naar vi sætte en Streg midtover dem danne de det store A. Altsaa, her ligger et Huus, derfra gaae to Veie, der løbe hver til sin Side, over dem gaaer en tredie Vei, og disse tre Veie see akkurat ud, som det store A. Hvorledes seer saa det store A ud?"

Marens Mund aabnede sig mere og mere, og ude af Stand til at fatte Vibekes Tale, stirrede hun paa hende. Endnu tre Gange gjentog Vibeke sit Spørgsmaal, men forgjæves, og idet hun udbrød: „Een Vei!“ tildeelte hun den tause Maren et kraftigt Ørefigen. „To Veie!“ sagde Vibeke og gav hende nok et Slag, og med Udraabet: „Tre Veie!“ klaskede hendes Haand for tredie Gang mod Marens tykke Kind, og en heftig Skraalen endte Optrinet. Margrete, som var i Nærheden, hørte Skøien og kom forskrækket løbende ind i Værelset, og medens Vibeke fortalte, at Maren blev underviist, hvilket hun ikke havde omtalt, da hun først vilde sige, hun havde en Elev, naar hun kunde vise Undervisningens Frugter, saae Maren sit Snit til at løbe hjem til sin Moder. Moderen blev meget opbragt over at hendes Datter var bleven revset, og løb i sin første Brede over, for at udtale sine Følelser for Vibeke, men traf Margrete, der stod i Gangdøren, da hun anede den hidsige Kones Komme, og besvarede hendes Klager ved venligt at beklage det Skete. Med formindsket Heftighed svarede Konen, at sine Folk altid lovede saa Meget og holdt saa Lidt, og at hun ved Leilighed skulde sige Frøken Vibeke, at hun altid havde troet hende for stolt til at bryde sig om Fattigfolks Børn, og det var derfor, hun ikke havde „keret“ sig ret meget om hendes Tilbud.

Margrete forsikkrede, at Vibeke slet ikke var stolt; men da hun altid selv havde havt saa let ved at lære, havde hun ingen Taalmodighed med Andre, og tilføiede med et Smiil: „Siden det nu engang er blevet sagt, at Maren skal lære Noget heroppe, lad mig saa

lære hende at strikke, jeg har netop saadan noget smukt Garn til Børnestrømper."

Ved disse Ord forlod den sidste Sky Konens Ansigt, der nu straalede i det fuldeste Solskin, og hendes Stemmes Dissonantser opløste sig til milde Akkorder.

Vibeke troede først, at Maren næste Dag vilde komme igjen og læse med hende, men efterat hun i Fraskand havde hørt de første Udbrud af hendes Moders Vrede, trak hun sig skyndsomt tilbage og blev let om Hjertet, da Margrete sagde, at Sagen var jevnet. Vibeke spurgte ikke, hvorledes Margrete havde tilfredsstillet Marens Moder, og da Margrete altid talte saa lidt som muligt om Ting, der kunde være den Paagjældende ubehagelige, omtalte hun slet ikke, at hun om Formiddagen, naar hun varetog sine huuslige Pligter, meget ofte svippede ud til Maren, der sad i Borgestuen, for at eftersee hendes Strikketøi.

Frihedsfølelse.

En Dag i Juleferien havde Erik og Vibeke havt en meget livlig Tankeudvexling om unge Pigers Opdragelse, og Vibeke, hvis eneste Beskjæftigelse var at læse Sprog med Margrete, havde paastaaet, at alle unge Piger burde lære saa Meget, at de kunde blive Lærerinder.

„Lærerinder!" udbrød Erik, „Nutidens unge Piger have formelig en fix Idee om at undervise, de troe, at naar de mangelfuldt og uklart have lært lidt Sprog og lidt Musik, kunne de strax lære Andre disse Ting, og selv mange af dem, som have virkelige Kundskaber, sætte sig ganske i Klasse med Igler; de indsuge saa megen Viden som muligt, og saa behøver kun Skjæbnen at strøe lidt Salt paa dem, afknappe deres Maanedspenge, eller deslige, for at faae dem til at troe, at de ganske bekvemt kunne udgyde deres Viden, uden at de tænke paa, om de have de særegne Evner, der høre til for at undervise, Klarhed og Fremstillelsesevne."

Eriks lille Tale havde skaffet ham Bebyldninger for Plathed, nu glædede den Vibeke, som var kommen ganske paa det Rene med, at hun manglede Evner til

at underviſe, idetmindſte eenfoldige Bønderbørn. Klarhed og Fremſtillingsevne beſad hun vel, men hun var for langt fjernet fra deres Standpunkt til at kunne nedſtige til det.

Vibeke trængte ſaaledes atter til en Beſkjæftigelſe, der kunde bringe hende Hæder, og hun ſaae ſig om mellem Egnens unge Piger, om Ingen af dem foretog ſig Noget, der paſſede ſig for hende — men forgjæves. Vel havde de deres ſmaae Talenter, malede, broderede, ſpillede, ſang; men hvilket langvarigt, kjedſommeligt Arbeide havde de ikke havt, inden de vare komne ſaa vidt, og hvad havde de ſaa bragt det til?

Som ſaa mangen Gang tilforn, beſkjæftigede diſſe Tanker Vibeke en Aften, medens hun ſad og hæklede i ſin Moders og Søſters Selſkab. Margrete havde netop fuldendt en ſmuk, broderet Krave, ſom hun vilde give een af Egnens unge Piger til hendes Fødſelsdag. Moderen roſte den og ſpurgte Vibeke: „Skal Du ikke give hende Noget?“

„Nei,“ ſvarede Vibeke, „heldigviis giver Emilie mig Intet, ſaa jeg ſlipper for denne kjedſommelige Bytten Broderier, ſom Margrete og hun have begyndt paa.“

„Men jeg ſynes det er morſomt baade at give og faae Broderier,“ indvendte Margrete.

„Det kan jeg nok tænke,“ ſvarede Vibeke, „ellers indlod Du Dig vel ikke paa Sligt.“

„Jeg haaber da, Du vil gjøre Andet, end hvad der morer Dig?“ udbrød Fru Fauſing halv forſkrækket.

„Naturligviis kjære Moder,“ ſvarede Vibeke, „men her tales kun om Fornøielſer, ikke om Pligter, og

havde en ung Pige begyndt at bytte Broderier med mig, troer jeg næsten det var hendes Pligt at ophøre dermed, naar hun vidste, hvilket Offer det var for mig at udføre dem, jeg maatte give hende."

Fru Fausing vidste ikke ret hvad hun skulde svare, men yttrede, at det var en Skam at kjede sig.

„Kjære Mo'er!" svarede Vibeke smilende, „klager jeg nogensinde over at jeg kjeder mig."

„Nei," svarede Fru Fausing, „men jeg vilde ønske, at Du havde mere Interesse for Haandarbeide, saa læste Du ikke saa meget."

„Ja," svarede Vibeke, „jeg vilde ønske jeg kunde male, for jeg saae igaar en Fugtighedsplet ligeover Fa'ers Skriverbord, den kunde saa rart skjules med et Maleri."

„Malede Du saa godt, som Marie Christensen, kunde dine Stykker blive til stor Pryd," svarede Fruen.

„Da brød jeg mig slet ikke om at kunne det."

„Det undrer mig," svarede Fruen, „mig vilde det være en stor Glæde."

„Det gjør mig ondt, at vi i den Henseende maae være uenige;" svarede Vibeke, „thi at anvende Tid og Penge til at sætte smukke Farver paa en slet Tegning, kan jeg ikke indsee at være et Maal, der er nogen Strøben værd."

„Hør, Vibeke!" svarede Fru Fausing, „jeg vilde rigtig ønske, at Du vilde blive ved Jorden. Husker Du ikke, hvorledes der staaer i Visen:

Vi er' ikke skabte til Høihed og Blæst,
At blive ved Jorden, det tjener os bedst."

„Har Nogen tilbudt mig en Udflugt i en eller anden Luftbefordring?“ spurgte Vibeke med et satirisk Smiil.

„Vibeke!“ udbrød Margrete med dæmpet Stemme, „det er ikke mig, men Moder, Du taler med.“

Vibeke rødmede over Irettesættelsen og mumlede Noget om, at Moder nok forstod Spøg, hvorefter der indtraadte en Pause, som blev afbrudt af Proprietæren, der kom nynnende ind i Stuen.

„Hvad er der paa Færde?“ spurgte han, „jeg synes I see saa høitidelige ud.“

„Intet,“ svarede Vibeke, „Moder synes kun, det er underligt, at jeg ikke bryder mig om at kunne male ligesaa godt som Marie Christensen.“

„Synes Du den Herlighed var saa stor, lille Kirstine?“ spurgte Proprietæren.

„Aa nei,“ svarede Fruen ivrigt, „men jeg synes kun det er kjedeligt, at Vibeke Ingenting har Lyst til.“

„Kjære Kirstine,“ svarede Proprietæren sagtmodigt, „Du gjør virkelig Vibeke Uret, jeg veed næsten Intet, som ikke interesserer hende; hun holder jo af at høre fortælle og læse om de meest forskjellige Ting.“

„Ja, det gjør jeg virkelig,“ udbrød Vibeke, „og Du kan være overbeviist om, at Ingen hellere end jeg vilde være i Besiddelse af et eller andet Talent, hvor gjerne vilde jeg for Exempel ikke være saa musikalsk som Margrete.“

„Brød Du Dig om at være musikalsk?“ spurgte Fru Fausing.

„Kan Du spørge derom,“ udbrød Vibeke halvt overrasket.

„Egentlig ikke, naar jeg tænker mig om," svarede Moderen; „men Du, lille Vibeke," tilføiede hun sagte, idet hun klappede hende paa Kinden, „skal huske paa, at naar jeg ønsker en eller anden Forandring hos Dig, er det kun til dit eget Bedste og ikke —"

„Bære mig ad som et næsviist Barn," afbrød Vibeke hende, greb hendes Haand og kysfede den.

Fru Fausing blev ganske rørt over sin Datters Adfærd, og, uden at sige Noget, begyndte hun igjen at strikke, medens hun bebreidede sig, at hendes Vrede over Vibekes Maade at være paa havde forledet hende til Uretfærdighed. Med Ængstelse spurgte hun sig selv, om ikke Grunden til, at hun saa ofte fandt Margrete elskværdigere, end Vibeke, laa hos hende selv, og om ikke Vibekes for hende saarende Maade at drøfte en Sag paa kun støbte hende, fordi hun, Moderen, maatte erkjende Datterens Overlegenhed. Med et Suk endte hun disse Betragtninger og sagde:

„Min Fader talte saa ofte om, at Fruentimmer manglede Logik, er Vibeke ikke mere logisk, end unge Piger ere i Reglen?"

„Jo," svarede Proprietæren, og saae op fra sin Avis, „det troer jeg nok. Men hvor falder Du paa det, lille Mo'er?"

„Aa jo," svarede hun undvigende, „det faldt mig nu saadan ind, at Vibeke havde Talent for Logik."

„Om hun just har Talent for Logik, det er nu en anden Sag," svarede Proprietæren smilende.

„Nei," udbrød Vibeke muntert, „lad os slaae en Streg over mine Talenter."

Som altid, naar hun var i en bevæget Sindsstemning, trængte hun til Ensomhed og gik derfor ind i den store Havestue, hvor hun, medens hun betragtede den funklende Stjernehimmel, sagde til sig selv: „Ja, har jeg ingen Talenter, saa har jeg dog Forstand nok til ikke at spilde min Tid paa at udøve Kunster, som aldrig under min Haand kunne blive til Kunst. Nei, Gud skee Lov! for den og mange falske Fordomme er jeg fri, saa fri, at jeg synes, jeg kunde flyve."

Og med glødende Kinder og opløftet Hoved nød Vibeke ret sin Frihedsfølelse, uden at det i fjerneste Maade faldt hende ind, at den var mere beslægtet med den Frihedsfølelse, der besiddes af de Individer, som af Mangel paa Penge og Venner ikke faae Lov til at nyde Friheden, men af Samfundet blive tvungne til at underkue den i Arbeidshusene, end med den eneste, høieste, fuldkomne Frihed, som Mennesket kun kan nyde, naar den høieste Retfærd og evige Sandhed ene herske over det.

Levevis og Livsanskuelse.

Ikke alene i ydre Henseende er Menneskenes Lod saa saare forskjellig. Hvor selsomt havde Skjæbnen for Exempel ikke føiet det saaledes, at Vibeke og Margretes fælleds Opdragelse havde udviklet den Førstes Feil, den Sidstes gode Egenskaber? Ja selv Vibekes Fortrin havde været til mere Gavn for Margrete, end for hende selv.

Vibeke, som var videbegjærlig og lærenem, havde ingen Opfordring behøvet til at høste Gavn af Lærerindens Undervisning, hvorimod Margrete, som havde svært ved at lære og ikke var videbegjærlig, ofte havde faaet Skjænd af hende og var bleven tvungen til at overvinde sin Ulyst, for at opfylde sine Pligter. Margrete opnaaede derved den Lykke at blive Herre over sine Lyster, og hendes Pligter, som Voxen, stemte ofte overeens med hendes Tilbøieligheder, hvorimod Vibeke, der hidindtil kun havde foretaget sig hvad der behagede hende, havde meget svært ved at udrette den Gjerning, som fordredes af hende og som nu meget sjeldent stemmede med hendes Tilbøielighed. Da Vibeke som Elev altid havde været dygtigere, end Margrete, kunde hun ikke fatte, at hun som Datter i Huse stod under

hende; Faderen foretrak hendes Selskab for Margretes, Moderen bad ofte hende, aldrig Margrete, om en eller anden Forklaring, og endelig var Ingen villigere, end Margrete, til at erkjende Vibekes Overlegenhed.

Ganske vist var Margrete til visse Smaating dygtigere, end Vibeke, men det var Noget, der ikke var værdt at bryde sig om, desuden var det saa behageligt, at gjøre sine Mangler saa smaae som muligt, og den beskedne Margrete var ganske enig med Vibeke i, at Alt, hvad hiin foretog sig, var meget nemt at udføre.

Saadanne Tilstaaelser glædede imidlertid slet ikke Vibeke, snarere ærgrede de hende: „Du er nu altid saa kjedsommelig ædel," sagde hun, „Du lever kun for Andre; men Du kan troe, at havde jeg blot Noget at virke for, Noget, der kunde komme et Resultat ud af, vilde jeg ogsaa være flittig. I hvert Fald," vedblev hun efter en Pause, „vil jeg ikke, at Du længere skal gjøre Alt her i Huset, imorgen vil jeg hjælpe Dig."

I nogle Dage hjalp hun nu virkelig Margrete, men med saa synlig Overvindelse, at denne syntes det var stor Synd, at hun skulde plage sig saaledes, og fik hende overtalt til at ophøre dermed, idet hun forsikkrede hende, at hun glædede de Andre og sig selv meest ved at bestille, hvad der passede sig for hende og hvad hun pleiede at bestille. Skjæbnen vilde imidlertid, at hun i den sidste Tid Intet pleiede at bestille. Som en naturlig Følge af Dovenskab, var hun utilfreds med Alt, og havde ikke Fred for sine Ønsker, der kun dreiede sig om en heel anden Leveviis. Havde hun levet i Kjøbenhavn, havde hun rimeligviis fundet paa at gaae til Theatret eller skrive en Novelle, men

herude paa Landet faldt disse Tanker hende ikke ind, hvorimod hun, da den virkelige Verden ikke behagede hende, fik Lyst til at beskjæftige sig med Begivenheder og Personer, der ikke vare til, hengav sig til Romanlæsning. Uden at omtale det til Nogen, fik hun abonneret paa nærmeste Kjøbstads Leiebibliothek, og Mælkekudsken bragte hende daglig aandelig Næring, som, hvad Ydre og Duft angik, passede bedre til hans fidtede Lomme, end til en ung Piges fine Næse og Fingre. Der er megen Lighed mellem at være forfalden til Drik og Romanlæsning, begge svække og sløvgjøre; naar man vaagner efter en Runs, er man mat, tung i Hovedet og gnaven; naar man vender tilbage til Virkeligheden, efterat have læst for Exempel „Greven af Monte Christo", er man ligesaa. En Drukkenboldt kan ikke reise sig om Morgenen, inden han har faaet sin Pægl, en Romanlæser kan heller ikke overvinde sig selv til at staae ud af Sengen, inden han har faaet en Dosis pirrende Forestillinger, der kunne give ham den nødvendige Spændkraft til at foretage sig det store Skridt at begynde en ny Dags for ham saa kjedsommelige Hverdagsliv. Naar Margrete kom ind i sit og Søsterens Soveværelse, traf hun hende gjerne der, men sjeldent læsende; thi Vibeke holdt ikke af, at hendes Tilbøielighed skulde blive opdaget, og havde stor Færdighed i at lade, som om hun var beskjæftiget paa en anden Maade, naar hun hørte Nogen nærme sig. Engang imellem faldt det vel Margrete ind, at det var underligt, at Vibekes Haandarbeider aldrig bleve færdige, men paa Moderens

Spørgsmaal om hvad Vibeke bestilte kunde hun jo kun svare: Hun syede, skrev Stiil, etc. etc.

Havde Fru Fausing forlangt at see Frugten af Vibekes Syning, vilde hun sikkert være bleven forbauset over, til Exempel, som to Dages Arbeide at faae fremviist en usolid Paasyning af en Malle og en Hægte, men det faldt hende ikke ind, at en voxen Pige trængte til Eftersyn, og hvad Læsningen angik, var hendes Kjendskab til Romanliteraturen saa grumme ringe, og hun havde fra sin Ungdom forbundet Læsen og Læren saa nøie sammen, at hun ikke kunde skille de to Ting ad.

Proprietæren havde stor Tilbøielighed til kun at see en Sags gode Sider. Ved Nytaarstid gjorde han Overslag over de Indtægter, Aaret vilde bringe, og holdt Beregningen saa ikke Stik, trøstede han sig med, at næste Aar vilde blive desto bedre, og brød sig ikke om at indskrænke sine Udgifter. Naar Avlskarlen, der var gammel i Gaarde og, efter Proprietærens Mening, som en nødvendig Følge heraf ogsaa tro, fik sine Ordrer, brød Proprietæren sig ofte ikke om at see efter, hvorledes de bleve udførte, og viste det sig nu i Tidens Løb, at Udfaldet ikke blev, som det burde, trøstede Proprietæren sig atter med i Aanden at see det næste Aars rige Afgrøde. Ligesom han, hvad Jordens Drift angik, trøstede sig med bedre Lykke næste Aar, saaledes slog han ogsaa sin Bekymring over Vibekes Romanlæsning hen, ved at erklære: „Jo Mere man læser af det Stads, desto før bliver man kjed deraf."

Aftentimerne tilbragte man paa sædvanlig Viis, man læste, man talte, og Vibeke var gaaet forud for

sin Fader, i Henseende til at kunne udmale sig alle de morsomme Ting, man skulde have for til Sommer.

„Hør Vibeke!" sagde Proprietæren ofte, og lo af hendes Beskrivelse, „dine Billeder af vore Udflugter udmærke sig sandelig ved en saftig Pensel, husk dog paa, at vore Midler ikke ere andre, end en lille Herregaards, rigtignok en god lille Herregaards, og din Fader ikke Andet, end en godmodig gammel Herremand."

„Sikken Snak!" svarede Vibeke; „ved en godmodig gammel Herremand tænker man sig en tyk Landmand med et rødt Ansigt, der sidder og ryger Tobak og drikker Øl hele Dagen; og naar man lægger min Papas Flip ned og stryger hans Haar tilbage, ligner han meget mere en Digter eller Maler, end saadan en gammel, rødhudet Dicksack."

Saadanne Bemærkninger syntes Proprietæren ikke ilde om, og Aftenens glade Timer fløi afsted, den tause Nat fulgte, og næste Morgen saaes Alle i livlig Virksomhed, medens Vibeke drak sin halvkolde Thee alene i Spisestuen, læsende i een af sine kjære Romaner.

Etatsraadinde Peterſen.

Sommerferien var naaet, og den første Gjæſt, den bragte Proprietær Fauſings, var Tanten, Vibeke havde beſøgt i Kjøbenhavn, Etatsraadinde Peterſen, ſom havde været gift med Fru Fauſings Broder, der var død tidligt og havde efterladt ſin Kone to Døttre, paa 8 og 14 Aar, ſin Titel og en middelmaadig Penſion, med hvilken det havde koſtet Moderen daglig Kamp og Møie at leve ſaaledes ſom det paſſede ſig for en Etatsraads Enke og udſtyre ſine Døttre, baade aandelig og legemlig, efter deres Rang. Nu var det imidlertid adſkillige Aar, ſiden dette Maal var naaet, og i disſe Aar arbeidede Fruen paa, at hendes Huus ſkulde være ſelſkabeligt og morſomt. Hun ſparede hverken Hovedbrud eller Uleilighed, og efterat hun havde ſeet ſine Døttre tage i Beſøg til velhavende, anſete Familier, ſynes hun ret, hun kunde trænge til at udhvile og forfriſke ſig ude hos ſin Svoger. Etatsraadinden, født og opdragen i Kjøbenhavn, havde flere eiendommelige Foreſtillinger om Landet, blandt Andet den, at Blomſter og Frugt kom af ſig ſelv uden Bekoſtning og Uleilighed, og een af hendes første Land-

glæder var derfor, at svælge i disse Ting, og hvor Etatsraadinden var, fandt man altid nogle mishandlede Roser, som hun kaldte sine „Suseroser."

Efterat Etatsraadinden i en Uges Tid ret havde nydt sin Morgen- og Aftenro, tykt Fløde, friskt Smør, Frugt, Landluft og Blomsterduft, tillod hendes virksomme Natur hende ikke længere at være ledig, og da hun ikke havde besøgt sin Svogers Huus i tre Aar, og af Erfaring vidste, hvilke Skaar Flytning, Indbydelser. etc. havde gjort i hendes Vennekreds i dette Tidsrum, fandt hun det ganske naturligt, at man ikke huskede, hvilken omgjængelig, behagelig Gjæst hun var, og hun besluttede derfor, alt at vise sin Slægt sin Elskværdighed.

Etatsraadinden havde mange Slags Venner; nogle af dem skiftede med Leilighederne, og da man ofte havde stiftet Bekjendtskab ved at laane af hverandre, kunde man passende kalde dem „Laanevenner", og ogsaa her kunde man sige, „les extremes se touchent;" thi ikke sjeldent hændte det, at ligesom et Laan førte dem sammen, saa skilte et Laan dem ad, og Kjærlighed skiftede om til Had.

Et andet Slags Veninder vare de, som man roste og fik Roes af igjen, baade naar man saaes og ikke saaes. Dette Venskab var ikke frit for at have en dyrisk Charakteer, være et Slags „Klovenskab", det var meget ivrigere, end det første Slags, og især var det bestandigt, naar Skjæbnen tildeelte Veninderne Lidt af Livets sure Svie, saa kunde man saa godt finde sig i, kun at give hverandre den søde Kløe.

Ligesom Etatsraadinden havde eiendommelige Fore-

stillinger om Landet, havde hun ogsaa nogle egne Ideer om Kjøbenhavn, blandt Andet, at Gentilitet, under hvilket Ord hun indbefattede Alt, hvad der var værd at stræbe efter, kun fandtes meget sjeldent andre Steder i Landet, end der. Etatsraadindens Kjæphest hed Gentilitet, ligetil Troesbekjendelserne kunde hun faae dem ind under dette Begreb, som, hvor vare Mormonismen og Jødedommen — den Sidste dog kun, naar man udøvede den — ugentile, og Katholicismen, maaskee nærmest af sin nære Forbindelse med Bredgade og Udlændinge, gentil! Levemaaden hos Fausings, baade ude og inde, var efter Etatsraadindens Mening meget gentil, og hun udbredte sig ved Bordet ofte herover, og maatte saa af gammel Vane ende med en lille Beregning over Alt, hvad der maatte gaae til i en saadan Husholdning. Proprietæren, som fandt saadanne Beregninger ikke alene kjedsommelige, men stridende mod god Tone, søgte at slaae Sagen hen, men opnaaede kun derved, at Fruen begyndte at udbrede sig over hans Gentilitet og undre sig over, at man slet ikke kunde mærke, det var saa mange Aar siden Proprietæren havde levet i Hovedstaden. Proprietæren, som satte sin Stolthed i at være Landmand, udtalte, at Tidens Løsen var Frihed og materiel Udvikling, og Ingen kunde bedre virke for og nyde den Første og have mere Gavn af den Sidste, end netop den uafhængige Jordeier.

„Ak!“ sukkede Etatsraadinden, „just, naar jeg hører Deres Talegaver, kjære Svoger, maa jeg altid sige til mig selv: Sikken Indflydelse den Mand vilde faae i Kjøbenhavn!“

Proprietæren gav intet Svar, men tænkte paa Skræderens Kone, der, som sidste Livstegn, klippede med Fingrene, da Manden kastede hende i Brønden, fordi hun ikke vilde sige sk jære; men Fruens Beregninger og Lovtaler over Byen gjorde dog, at Proprietæren ikke kom ret meget ind i Stuen, og han slap saaledes, som Tilfældet gjerne er med Husherrerne, nemt fra hvad der kjedede ham.

Etatsraadinden mærkede halvt, at det hverken var lykkedes hende at vinde sin Svoger eller sin Svigerinde ved Udtalelser af Beundring over ham og hans Leveviis, og hun besluttede derfor at erobre Begges Gunst ved at anvende sine Opdagelsesevner, som nu laae brak, da hun her hverken skulde gjøre Indkjøb eller passe paa sin Kone, i deres Tjeneste. Hvorfor hun begyndte, paa alle Tider, at vise sig paa Tjenestefolkenes Enemærker. Fru Fausing blev ganske ængstelig over alle de mistænkelige Ting, hendes Svigerinde havde seet rundt omkring i Huset, og speidede med Skræk efter at finde Beviser paa sine Tjenestefolks Uærlighed; til sin Glæde fandt hun dog ingen, der forekom hende at være af Betydning, og da hendes Mand paa hendes Spørgsmaal, om Svigerindens Opdagelser vare Paatale værd, svarede: „Destoværre er Mistænksomhed ofte smaae Kaars Forbandelse, ligesom Gjerrighed er Rigdoms," lod hun sin Svigerinde anstille sine Morgenbetragtninger om Tjenestefolks Uærlighed, medens hun tænkte paa Middagsmaden.

Ærgerlig over det ringe Indtryk, hendes Opdagelse gjorde paa Fru Fausing, beklagede Etatsraadinden i sit stille Sind det Herredømme, Tyendet maatte have

her i Huset, siden Svigerinden, der ellers var saa let modtagelig for Paavirkning hvad Tjenestefolkene angik, ikke engang brød sig om soleklare Beviser, medens det slet ikke faldt hende ind, at denne Sag for Fru Fausing ikke var et Forstands- men et Hjertespørgsmaal. Tjenestefolkene bleve altsaa en Steen, Fru Petersen maatte lade ligge, og med utrættelig Iver begyndte hun at anlægge Løbegrave til Fæstningen „Vibeke"; hendes Venlighed blev imidlertid meget lidt gjengjældt, og da hun begyndte ved enhver tænkelig Leilighed at sige hende Behageligheder, fremkaldte hun efter mange sure Miner den ligefremme Erklæring: „Ufortjent Roes betragter jeg ganske som Spot."

Med et Skuldertræk udstødte Etatsraadinden et medlidende Suk over alle unge Piger, som vare Særlinge og skyndte sig ned i Haven, hvor hun traf Margrete, der som altid var mild og opmærksom. Etatsraadinden hjalp hende at plukke Blomster og henkastede med det Samme et Spørgsmaal om, hvorfor Vibeke ikke gjorde det.

„Det veed jeg saamænd ikke," svarede Margrete, „det er nu altid min Bestilling."

„Din Bestilling!" udbrød Etatsraadinden, og nu fulgte en længe tilbageholdt Udgydelse om den Uretfærdighed, der blev viist Margrete ved at hun havde alle de huuslige Pligter, Vibeke derimod sin fulde Frihed og Lov til at blive saa sær, at man ikke kunde komme hende nær.

„Det gjør mig ondt," svarede Margrete, da Etatsraadindens Ordstrøm endelig standsede, „at Du ikke kan lide Vibeke — men hvad Anvendelsen af vor

Tid angaaer, ere vi, som i alle andre Henseender, enige."

Efterat have sagt disse Ord ilede Margrete bort, og Etatsraadinden sagde til sig selv: „Jeg havde ikke troet, den lille skikkelige Margrete var saa snerpet; Alvilde og Vilhelmine ere ogsaa kjærlige Søstre, men høre hinandens Feil og skjændes, det kan de godt, og derfor siger jeg Gud skee Lov, det er meget naturligere og bedre.

„Den vigtige Vibeke har rimeligviis stakkels Margrete heelt under Pidsken, og hun er tossegod mod hende, som Moderen mod Tjenestefolkene; nei, det skulde rigtignok ikke være mig eller mine Døttre."

Og Etatsraadinden gik hen og nød nogle lækkre Stikkelsbær, medens hun glædede sig over sig selv og sine Døttre, undrede sig over de sære Mennesker, hun var kommen til, som slet ikke holdt af at høre Behageligheder, og tænkte paa, at det gamle Ord: en Profet er ikke agtet i sit Fædreland, ikke holdt Stik med Hensyn til hende, for her lod det slet ikke til, hun behagede, men hjemme i sin Kreds var hun vis paa, hun gik for at være en sjelden venlig og omgjængelig Dame.

Et Besøg.

En Dag henad Aften laa Vibeke i en Høstak udenfor Haven; tæt ved den snoede der sig en Sti, som løb fra en lille Havelaage over til Skoven; Laagen var bleven lavet efter Vibekes Ønske, og det var ogsaa ifølge det, at der hele Sommeren stod en lille Høstak udenfor den, hvor Vibeke nød sine Eftermiddagsbetragtninger.

Hendes Lyst til Romanlæsning var stærkt i Aftagende, og nu tilbragte hun sin meste Tid med at tænke sig i alle mulige Situationer, der altid endte med, at Alle, især Margrete, vare meget glade og stolte over al hendes Hæder og Ære.

For Øieblikket nød hun med Velbehag den smukke Sommeraften, medens hendes Øine frydede sig ved Synet af en blomstrende Kløvermark og hendes Tanker beskjæftigede sig med at sammensætte et Mønster, der livagtigt saae ud som en Kløvermark. „Hvor morsomt vilde det ikke være," tænkte hun, „til Juul at give Fader en saadan broderet Stump Kløvermark og hefte et lille Vers paa det, som begyndte: Jordens skabende Aander sig reiste af Vinterens Død.

Døs! ja Døs, men hvad rimer paa Døs? gjentog hun halvhøit, og fik i det Samme sine Rimerier afbrudte af Fru Petersen, der gjentog Ordet Døs og vedblev:

„Ja, Du ligger nok her og døser og dovner og har det rigtig godt, lille Vibeke. Jeg skal virkelig", tilføiede hun, „spise min Middaftensmad herude" og efterat hun havde sat en Tallerken med Smørrebrød ned paa Jorden lavede hun et mageligt Sæde til Rette for sin trinde, lille Person.

Misfornøiet over det uventede Selskab, hørte Vibeke i Taushed paa Tanten og fulgte mekanisk med Øinene hendes Bevægelser. Tanten bemærkede det og udbrød: „Du undrer Dig vist over at jeg spiser Middaftensmad, men jeg kom just ned i Kjøkkenet, ligesom Jomfruen havde kjernet, og saa kunde jeg ikke modstaae Fristelsen til at smage det friske Smør. Ja," vedblev hun og tog en Bid af sin Sigtebrøds Rundtenom, „I Landsbyfolk vide ikke, hvor godt I have det, altid friskt Smør. Eet af Krigsaarene, enten 1849 eller 50, smagte mine Pigebørn saamænd ikke Smør i flere Maaneder. Du maa troe," vedblev hun, „at mine Døttre i Grunden ere nøisomme, de see nok elegante ud, men alligevel kunde godt en fattig Mand gifte sig med dem."

Fruen vedblev nu at fortælle om sine Døttre til den uopmærksomme Vibeke, der kun tænkte paa, hvorledes hun uden at være uhøflig skulde slippe bort fra hende, og først lagde Mærke til Tantens Ordstrøm, da den standsede, idet Fruen med et Forundringsudbrud foer op af Høstakken henimod en Herre, som kom ud af Havelaagen og i hvem Vibeke snart gjenkjendte Lind.

Vibeke reiste sig og gik hen til de Andre, hilste paa Lind, som fortalte, at han var i Besøg der paa Egnen, og da han vidste, at Etatsraadinden var her, havde han taget sig den Frihed at hilse paa hende. „Tillige", tilføiede han, „vilde jeg gjerne fornye gammelt Bekjendtskab med Frøken —," men her blev han afbrudt af Fru Petersen, der endnu saae forbauset ud og gjentog sit allerede gjorte Spørgsmaal, om han da slet ingen Hilsen havde fra hendes yngste Datter.

„Jeg er villig til at aflægge hvilke Forsikkringer De ønsker om, at jeg intet Budskab bringer fra deres Datter," svarede Lind og lagde høitideligt Haanden paa Hjertet.

„Jeg forlanger slet ingen Forsikkringer," skyndte Fruen sig at svare, „og nu husker jeg ogsaa, at De reiste fra Byen før mig; men De veed nok, at naar man seer sine Kjæres Venner, kommer man altid til at længes efter dem. Kom nu, Lind," vedblev hun, „og lad mig høre lidt om hvorledes De har havt det." Og med disse Ord trak Fruen Lind med sig ind i Haven og overlod Vibeke til sin Høstak og sine Betragtninger, der dog snart paany bleve afbrudte af Lind, som vendte alene tilbage.

„Tør jeg give Dem Haanden, Frøken Vibeke!" sagde han og gjorde det, „og," tilføiede han med et bønfaldende Smiil, „vær nu saa elskværdig, at unde mig en tredobbelt Nydelse, deres Selskab, denne yndige Udsigt og Hvilen i en Høstak."

Vibeke opfyldte hans Ønske, og da de havde taget Plads, sagde Lind:

„Deres Tante troer nu, jeg er oppe at børste mig, for at kunne fremstille mig i en mere pletfri Tilstand for Deres Forældre og Søster; men jeg besluttede ved mig selv, at, førend mine Klæder bleve børstede, skulde jeg ud i denne indbydende Høstak og ved Synet af denne skjønne Udsigt faae lidt af mit aandelige Støv af. De maa troe," tilføiede han med et velbehageligt Suk, „at naar saadan en forjaget Kjøbenhavner, som jeg, efter Vinterens Suus og Duus kommer ud paa Landet og fryder sig ved Synet af vor skjønne Bøgeskov, som just i dette Øieblik, da Solen forgylder dens dunkle Lokker, tager sig saa pragtfuld ud, og indaander den rene, kløverduftende Luft, saa føler man sig ret som en gammel Dyne, der kommer ud for at soles; Ens slappe, forbrugte Evner og Følelser blive elastiske og levende som — ja ret som Dynens Fjer."

„Hvilke udmærkede Mennesker der maae vende tilbage til Kjøbenhavn efter Sommerferien," svarede Vibeke leende; „paa den Maade, maa Høsten ogsaa bringe de store Gjerninger."

„Ak, Gud bedre os," svarede Lind, „efter Sommerferien er man altid mindst oplagt til at spændes i det gamle Seletøi."

„Men, hvor bliver saa Resultatet af Evnernes fornyede Liv og Spændkraft af?" spurgte Vibeke.

„Resultatet," svarede Lind, „Resultatet af Ungdommens Slid og Slæb er en god Examen. Vil man saa paany begynde at trælle, kan man nok komme ind i Et eller Andet, som, naar Tidens Fylde er naaet, muligviis kan skaffe En et pensionsberettiget Embede."

„Ja," svarede Vibeke tankefuldt, „Mændene have det godt, de kunne dog haabe at faae Løn for deres Arbeide."

„Saa alvorlig, Frøken Vibeke," udbrød Lind i en halvt spøgende, halvt deeltagende Tone. „Har Verden været saa utaknemlig, ikke at paaskjønne Deres Virksomhed?"

„Nei," svarede Vibeke og rødmede, „det maa jeg ikke sige."

„Det glæder mig," udbrød Lind, „for unge Piger og Sorg de passe ikke sammen; thi hvad forlanger man Andet af de unge Piger, end at de skulle være glade og muntre. En lykkelig Stand, de unge Pigers!"

Vibeke gav intet Svar paa Linds Bemærkning, og i Taushed betragtede de Træernes lange Skygger. Kløveren og Skoven duftede stærkt, Fred hvilede over Naturen, der paa sin egen Maade syntes at deeltage i den Lovsang, til hvilken Kirkeklokkerne nede i Landsbyen kaldte Menneskene, og det sidste af de ni hellige Slag tabte sig i det Fjerne, da Margrete viste sig og overrasket standsede ved Synet af Lind. Paa sin Vei gjennem Haven havde hun omhyggelig samlet de udfoldede Roser, der skulde bringe Blomsterduft til Vinter; hendes Forklæde havde været for lille til dem, hvorfor hun havde gjemt dem i sin Kjole, som hun nu ved Synet af den Fremmede forskrækket lod falde ned.

Havde hendes hele Ydre og Væsen ikke været saa frit for Koketteri, havde Lind sikkert antaget den Regn af Rosenblade, der ved Synet af ham strømmede ned om hende, for noget Saadant, men som Kjender saae han snart, at den skyldte Tilfældigheden sin Tilblivelse,

og medens han glædede sig over Synet af den unge Pige tænkte han paa hvor hendes Skjønhed og Friskhed lignede Landskabets: bløde og runde vare ogsaa dens Former, rolig dens Karakteer, og da Vibeke forestillede de unge Mennesker for hinanden og Margrete opløftede sine nedslagne Øine, saae Lind ind i et Par milde, blaae Øine.

Samtaler og Stemninger.

„Kom her, og sæt Dem ved Siden af mig," sagde Fru Petersen til Lind, da man hos Proprietær Fausings var i Færd med at tage Plads omkring Theebordet.

„Kjære Frue," svarede Lind, „det gaaer ikke an; Intet er mere ødelæggende for Selskabeligheden, end Partier, og satte vi to Kjøbenhavnere os sammen, saae det ud, som om vi vilde danne et, hvis jeg derimod" tilføiede han og lod Gjerningen følge paa Ordene, „turde skille de unge Damer ad, troer jeg, Ordningen vilde være heldigere."

„Det er talt ud af mit Hjerte," bemærkede Proprietæren, „at Partier og Selskabelighed ødelægge hinanden; man samles jo dog ikke for at skjændes, men for at have Glæde af hverandre."

„Proprietæren udtaler der een af mine Leveregler," udbrød Lind med Varme. „I Sandhed," vedblev han, „denne Dag er for mig en lykkelig Dag, nu havde jeg mit ottende Held: at træffe en Mand, der deler mine Anskuelser."

„Men maaskee det gik Dem med deres Held, som Skræderen med Fluerne," bemærkede Proprietæren, „at De slog syv med eet Slag. De seer mig ud som En, der har Lykken med sig."

„Ak nei," svarede Lind, „men Held og Uheld troer jeg oftest ikke vil sige Andet, end Forstand eller Uforstand paa hvad man foretager sig, og derfor har jeg gjerne Held, naar jeg skal more mig; thi det er en Kunst, jeg forstaaer mig paa."

„Det glæder mig," svarede Proprietæren, „for det er en Kunst, Nutidens unge Mennesker ofte betragte med Ringeagt — man vil mores, ikke more sig."

„At more sig, kan det kaldes en Kunst?" spurgte Etatsraadinden.

„Ja en ødende, ikke en fødende," svarede Lind.

„Men at more Andre," bemærkede Fru Petersen, „det giver godt af sig, det maae vi stakkels Komediegjængere bekjende."

„Jeg har læst etsteds," sagde Proprietæren, „at Pariserinderne altid komme til at tale om Francs; mon det ikke gaaer Kjøbenhavnerinderne ligesaa med Theatret?"

„Dril mig kun, lille Svoger;" svarede Fruen, „men De kan dog takke mig for, at De er kommen ind i den nyere dramatiske Literatur. Det er sandt, fik jeg fortalt Dem hele Indholdet af „En Omvei?""

Proprietæren, som gyste ved Tanken om atter at skulle kjedes ved Fru Petersens Fremviisning af et nyt Dramas Beenrad, skyndte sig at forsikre, at Fruen endelig ikke maatte have Besvær for hans Skyld, men

var dog neppe sluppen for Fortællingen, hvis Lind ikke havde udbrudt:

„At fortælle et Drama, er en endnu større Kunst, end at more sig; for at kunne gjøre det Første, maa man have dramatisk Talent, til det Sidste udfordres kun, at man ikke opfatter Morskab paa en traditionel Maade, forlanger godt Veir, ingen Hindringer og Besværligheder; nei tvertimod maa man betragte daarligt Veir, Uheld og Brøvlerier som Anledninger til uventet Fornøielse."

„Ja," svarede Proprietæren, „det er den rette Livsfilosofi, og ved Deres Ankomst hertil havde De nok strax Leilighed til at bruge den; thi De traf jo Ingen hjemme."

„Nei, men paa Bordet i Havestuen, ved hvilket jeg var saa dristig at sætte mig, gjorde jeg det første Bekjendtskab med Damerne, idetmindste indbildte jeg mig at kunne gjenkjende Enhvers Plads af deres forskjellige Arbeider. En ny Serviet, man havde begyndt at navne, antydede mig, at her havde Husfruen siddet; bekjendt med Frk. Petersens Smag for Regne- og Strikkekunsten, lod Synet af „den huuslige Regnemester" og en halvfærdig Strømpe mig finde hendes Plads; et Bind af Blichers Noveller, paa hvilket der laa en Deel Papirstumper og iblandt dem et udklippet V, fortalte mig, hvor Frøken Vibeke havde havt Sæde, og et omhyggeligt tegnet Broderimønster, der laa halvskjult under Servietten, lod mig ane, at dermed havde Frøken Margrete været beskjæftiget."

„Bedste Herr Lind," svarede Proprietæren leende, „jeg er bange for, De er lidt gammeldags; vor Tids

unge Herrer pleie at være altfor optagne af sig selv og Politik til at lægge Mærke til nogle Damearbeider."

„Ligeoverfor Damer," svarede Lind, „tager jeg rigtignok hellere Exempel efter Alderdommen, end Ungdommen, som man ikke sjeldent finder paa de bedste Sæder, i henkastede Stillinger, medens de unge Damer ere saa elskværdige at besørge Konversationen."

„Herr Lind er vistnok en opmærksom Fætter," bemærkede Proprietæren.

„Ja," svarede Fru Petersen smilende, „men Alvilde har ogsaa taget sig af hans Opdragelse."

„Ja," svarede Lind, „jeg maa takke deres Døttre for min Afslibning, og da jeg ingen Søstre har, som kunne besørge den, var det smukt af dem at paatage sig Uleiligheden."

„Men De har vel levet sammen med Deres Moder?" spurgte Fru Fausing.

Lind bejaede Spørgsmaalet, Samtalen kom nu paa Mødres og Søstres forskjellige Indvirkning, og Lind lod nogle Ord falde om sin Moder, som gjorde, at den mildt dømmende Fru Fausing tænkte: „Er han letsindig, har han dog bestemt et godt Hjerte."

Paa samme Tid tænkte Margrete, at Linds Væsen vistnok var ret hvad man kalder mandigt og at han maaske vist vilde være kjæk og uforsagt baade ligeover for Tyren og oppe paa det store, mørke Loft.

Bibeke glædede sig til at fremstille Lind som et lysende Exempel for Fætter Erik, og imidlertid sluttede man Aftensmaaltidet og gik ind i Havestuen.

Lind gik hen til Fortepianoet, satte sig ned og sang et Par af Weyses Romanzer.

De unge Piger stode ude paa Verandaen og glædede sig over hans friske Stemme og behagelige Foredrag. De udtrykte sig ikke med Ord, men de følte hvilken Sympathi der var mellem Melodierne og Naturen. Man tænkte ikke ved disse Toner paa vilde, maleriske Bjergkløfter eller blaagrønne, uendelige, veiløse Granskove, hvor de brune Naale dannede det duftende Teppe, op gjennem hvilket mosbegroede Stene, istedetfor Anemoner, stak deres Hoveder frem, men man tænkte paa bøigeformede Bakker; om lysegrønne, venlige, vinkende Bøgelunde mindede de En, og milde, tillidsvækkende, fortrøstningsfulde Toner bare Ordene af den skjønne Aftensang: „I fjerne Kirketaarne hist" ud til Vibeke og Margrete, der stode og betragtede den maanebelyste Græsplæne og de smukke Trægrupper, som dannede dens Baggrund. Sangen ophørte, og de unge Piger bemærkede først, at Lind var kommen ud til dem, da han sagde:

„Hvor Maanen seer naturlig ud herude paa Landet; inde i Kjøbenhavn forekommer den mig altid theatralsk, den passer slet ikke til Byens Støi."

„Ganske vist;" svarede Vibeke, „derinde bringer den En slet ikke i Stemning."

„Nei," udbrød Lind, „men lad os gaae ned og fryde os ved den, fryde os over, at Livets tusinde Plager endnu ikke have berøvet os Evnen til at glæde os over Naturen. Jeg er bange for," vedblev han efter en Pause, idet han standsede under et stort smukt Birketræ, hvis Blades melodiske Raslen syntes at akkompagnere hans Stemmes bløde Tonefald, „at Frøken Vibeke har fortalt Dem, at jeg er ret hvad

man kalder en Løve eller Modeherre, som da ikke vil sige Andet, end et levende Skabilkenhoved med tilhørende Krop. Svar mig ikke," vedblev han, da Margrete gjorde Mine dertil, „men giv mig, til Bevis paa, at De ikke har saa daarlige Tanker om mig, Lov til at nyde deres Selskab engang imellem i denne Sommerferie, da Skjæbnen har ført mig i Deres Nærhed. Frøken Margrete! Frøken Vibeke!" sluttede han med indtrængende Stemme, „maa jeg saa komme?"

Undseeligt gave de unge Piger deres Samtykke, og for at faae Samtalen hen i en anden Retning, sagde Vibeke: „Hvorledes kan det være, at De troer paa Parcerne, Fru Fortunas Søstre, naar De ikke troer paa hende selv?"

„For christne Mennesker," svarede Lind alvorligt, „passer det sig jo rigtignok ikke at tale om Skjæbnen, men om et Forsyn; men naar man, som ikke saa sjeldent skeer, bærer sig ad paa hedensk Vis, er det saa godt, at have en hedensk Guddom at skyde Skylden paa og sige: Skjæbnen vilde det nu ikke anderledes."

„Men det er da en daarlig Trøst," indvendte Margrete.

„Ja, kjære Frøken," svarede Lind, „men Den, hvis Maal det er, at drive Tiden hen med behagelige Adspredelser, forstaaer ogsaa gjerne at slaae Samvittigheden tiltaals med vellydende Floskler."

„Men kunne de berolige den," spurgte Margrete.

„Nei, kun saa længe den halvsover", svarede Lind, „og Den, som ret alvorligt føler, hvor han hidindtil har „bortstænket" sine Evner, maa ogsaa kunne

samle dem og anvende dem til et Maal, der er værd at stræbe efter."

„Og for en Mand," indvendte Vibeke, „er det da let at finde et Maal."

„Ja," svarede Lind, „og hvor herligt vilde det ikke være at naae det, naar man besad en Ven, der deelte Ens Glæde over hvert Skridt, man kom det nærmere."

„Har De ingen Venner, som ville glæde sig over Deres Held," spurgte Margrete deeltagende.

„Jo," svarede Lind, „men jeg har ingen Veninde, og Kvinden er det ikke alene, som føler det varmeste og trofasteste Venskab, men ligesom det er Mandens Kald at lede og beskytte den svagere Kvinde, hvor ofte bliver det saa ikke hendes, at lede og hjælpe ham til at finde Tro paa en bedre Verden."

De unge Piger gave intet Svar, og endnu en liden Stund tøvede det lille Selskab under det store Birketræ, som nænnede de ikke at forstyrre Aftenens Stilhed med Lyden af deres Skridt eller løsrive sig fra Aftenvindens blide Kjærtegn og den melodiske Musik af dens Millioner Instrumenter, Træernes Blade.

Endelig vendte man tilbage til Huset, og nogle Øieblikke efter red Lind bort, medens det bløde Tonefald af hans „Godnat" og „Tak for idag", gjenlød for Margretes Øren. Denne Dag forekom hende saa lang og indholdsrig, og hun gjennemgik flere Gange de Ord, der vare blevne talte paa Spadseretouren i Haven, og da hun bad sin Aftenbøn, tilføiede hun: „Barmhjertige Gud! giv Enhver Kraft til at blive god, som alvorligt stræber derefter."

En Sammenligning.

Hvor forunderligt kan undertiden en Fremmeds Ord kaste et nyt Lys over vore Nærmeste, saa man pludselig hos dem opdager Dyder eller Feil, paa hvis Tilstedeværelse man nu kan finde utallige Exempler. Man undrer sig over sin Blindhed og kommer til at anstille Sammenligninger mellem det aandelige og det legemlige Syn, som man finder beslægtede i den Henseende, at ligesom man ikke seer Gjenstandene klart, naar de ere Øiet for nær, saaledes dømmer man heller ikke klart om dem, som staae En meget nær. Disse Tanker beskjæftigede Vibeke efterat hun havde sagt Farvel til Lind, medens hun tænkte paa det Udbrud, der havde ledsaget hans Godnat til hende. „Hvor Deres Søster er elskværdig!“ havde han sagt; Vibeke vidste ikke, hvad hun skulde svare og blev ganske forbauset over, at hun nu, da hun drøftede Spørgsmaalet for sig selv, maatte besvare det bekræftende.

Disse Tanker bragte hende uvilkaarlig til at anstille en Sammenligning mellem sig selv og Margrete; hun var altid baade hjemme og ude vant til at føre Ordet og blive taget meest Hensyn til, hvorledes kunde

hun saa, hvad Elskværdighed angik, blive Nummer To? Dog, Selvkritiken viste ingen Skaansel: Den, der gjorde meest for at blive elsket, var meest værdig dertil, og hvor megen Venlighed viste Margrete ikke hver Dag, ja hver Time sine Omgivelser, og dog mærkede man aldrig, at hun stræbte efter at vinde deres Kjærlighed, hun var kun elskværdig — født elskværdig.

„Hvilket lykkeligt Menneske hun er," tænkte Vibeke, „Alle holde af hende, som nu for Exempel Lind, der dog er mit Bekjendtskab, træder neppe ind ad Døren, før han ganske glemmer mig for hende; og dog er jeg vis paa, hun aldrig har spekuleret paa, hvorledes hun skulde gavne Menneskene — og jeg, hvad har jeg faaet ud af mine Grublerier? En Falliterklæring. Jeg kunde ikke finde Noget at bruge Tiden til, og saa maatte jeg paakalde store Flokke af Fantasiskabninger til at fordrive den for mig. Gud skee Lov! mit Romanlæseri det er jeg dog kjed af, men hvad vil jeg sætte i Stedet? Jeg havde stor Lyst til at komme bort en Tid og see, om der ikke skulde findes et eller andet Dagværk for mig; men hvad vil Fa'er og Mo'er sige, naar jeg taler derom? Moder vil blive ganske forskrækket og troe, jeg er syg, for hun lader mig jo lade og gjøre hvad jeg vil, og hidindtil har jeg jo altid været fornøiet, naar jeg har faaet Lov dertil, og Fa'er, han vil først lee ad mig, og naar han mærker, jeg taler alvorligt, vil han sige, jeg er i Færd med at blive forskruet og forsikkre mig om, at det Eneste, jeg skal bryde mig om, er, at være hans muntre, lille Vibeke.

„Munter og fornøiet, naar man er misfornøiet med sig selv, hvorledes kan man være det, og hvorledes kan jeg være anderledes, naar jeg hver Dag, hver Time, føler, at jeg ingen Nytte er til? Friheden, som i Begyndelsen, da jeg fik den, ligesom gav mig Vinger, er mig nu som en Klods ved Benet. Vistnok er det en stor Ydmygelse for mig at maatte tilstaae, jeg ikke kan anvende min Tid; men mine Forældre have ogsaa Uret mod mig, hvorfor have de ikke paalagt mig Pligter? Blev det min Lod at komme ud mellem Fremmede, vilde jeg jo ingen Nytte blive til, kun en Byrde. Ja, selv her i mit eget gode Hjem tænker jeg med Gysen paa næste Vinter — Hu! Fremtiden, ja Fremtiden, den er mit Ragnarok, og Alfader gjør sig neppe den Uleilighed at komme og afløse det. Men Margrete, hun er Lykkens Skjødebarn; blev det virkelig hendes Lod at henleve sit Liv mellem Fremmede, selv i en tjenende Stilling, hun blev dog ikke ulykkelig; naar man som hun kan blive i straalende Humeur over at en Omelette er vellykket og bryde sit Hoved en heel Uge, for at finde paa en Julegave, der ret kan glæde Vedkommende, kommer man aldrig til at mangle Interesser; men jeg, jeg forlanger Mere af Livet, jeg vil ud i Verden og vise den, hvad jeg duer til. Vidste jeg kun hvorledes! Mon ikke Lind kan give mig et godt Raad?"

Med denne Beslutning endte Vibeke sin Enetale og begyndte atter at samle Exempler paa Margretes Elskværdighed, hvilken Beskjæftigelse nu og da blev afbrudt med Bemærkninger om den, af hvilke den sidste var det Spørgsmaal, om en født Elskværdig

havde større Møie for at blive det, end en født Adelsmand for at blive adelig, nemlig den, „at lade sig føde?“ „Bravo, Vibeke!“ tænkte hun, og rødmede over sit Spørgsmaal, „Du har gode Anlæg til Ondskabsfuldhed og ved omhyggelig Uddannelse kan Du nok opnaae at blive det paa første Haand.“

Morsomme Dage.

De gode Raad, Vibeke havde besluttet at søge hos Lind, fik hun ikke; allerede Ordet „Raad" bragte ham til at sætte et forskrækket Ansigt op, og han forsikkrede hende om, at Stedet, Aarstiden, Alt egnede sig ikke til at give gode Raad. „Ved gode Raad," sagde han, „tænker jeg mig altid den sidste Ubehageligheb, man gjennemgaaer, inden man bliver i Stand til at betale sine Regninger, eller kjedsommelige Advarseler, naar man skal ud at more sig, som, hvis man fulgte dem, naturligviis vilde umuliggjøre al Morskab."

Efter en saadan Forklaring opgav Vibeke „at søge gode Raad", og snart optog Sommerferiens mangehaande Adspredelser hendes Tanker og Tid, saa hun kun sjelden fik Leilighed til at tænke paa sin Livsvirksomhed.

Lind, som var i Besøg hos en ugift ung Mand, der eiede en Gaard i Nærheden af Fausings, red næsten daglig over til dem. Proprietæren fandt megen Behag i den livlige unge Mand, som altid var i

godt Humeur og, ligesom han selv, tilbøielig til at see Verden i et rosenfarvet Lys. Efter Bordet, naar man røg en Cigar ude paa Verandaen, var det een af Linds Fornøielser at faae Proprietæren til at fortælle om sin Ungdomstid, og mange smukke Citater, rigtignok oftest af tydske Digtere, kom da for en Dag.

I Henseende til at give Raad var Proprietæren en Modsætning til Lind, og det var ham en sand Glæde at oplyse og hjælpe Egnens Bønder. Hvad Agerdyrkningsforhold angik, fik han just ikke saa tidt Spørgsmaal, deels fordi man ikke saae store Frugter af hans Dygtighed i saa Henseende, deels fordi han altid var henrykt over og anbefalede de nyeste Maskiner; men hvad Lægemidler og Huusraad angik, holdt man nok af at søge dem oppe paa Gaarden. Den velvillige Proprietær holdt derfor meget af at tale med lægekyndige Folk, og naar Lind, der var medicinsk Kandidat, havde hørt om de gode gamle, landsfaderlige Tider, som han kaldte dem, og gjort Bekjendtskab med de gamle Fyre Goethe og Schiller, som han altid havde beundret i en vis Afstand, pleiede Proprietæren at forfriske og udvide sin medicinske Viden.

Disse Samtaler gave Anledning til mangen Efterseen og Oplysning, hvilke Lind brugte til Anledninger til ligesaa mange Besøg; men da han ypperligt forstod at finde sig til Rette i Folks Leveviis, vare hans Besøg til almindelig Behag.

Fru Fausing lagde snart Mærke til, at Lind fandt megen Behag i unge Damers Selskab, og forhørte sig derfor om ham hos Fru Petersen; men da hun af denne erfarede, at han var medicinsk Kandidat

med bedste Charakteer, lidt Formue og af en agtet Familie, saa beroligede hendes Moderhjerte sig, og Lind kom ogsaa snart i hendes Gunst. Det var saa morsomt at give ham god Mad, da han ikke som Frü Petersen roste Alt i Flæng, men kun engang imellem, naar man fik noget extra Godt, fiint og ridderligt kunde lade et lille beundrende Udraab undslippe sig; han lod ikke som Erik alle Fade staae om sig, men passede paa, de gik videre, og hvad der var Hovedsagen, Fa'er syntes om ham.

Og Døttrene da? Ja Døttrene de morede sig saa deiligt; hvor mangen behagelig Udflugt havde man ikke til Skov og Sø, hvormange morsomme Besøg hos Egnens Familier, og hvilke ypperlige Løier havde man ikke af Fru Petersen, som altid vilde følge med Ungdommen. Naar de unge Piger om Eftermiddagen gik ud med deres Sytøi og Lind ledsagede dem, for at læse høit for dem, hændte det sig, at Fru Petersen kom hen til Selskabet og kjedede baade Ridderen og Damerne med at opfriske Smaabegivenheder, der vare indtrufne i hendes Hjem; den ellers saa muntre Kreds opløste sig da saa snart som muligt; men da man nogle Gange paa denne Maade var bleven narret for den forventede Glæde, tog Lind sine Forholdsregler, og næste Gang, Etatsraadinden viste sig, trak han listeligen en Bog op af Lommen, lod som det var den, han læste høit i, og da Tanten var kommen hen til de Unge, udbrød han: „Fruen har vel Intet imod, at jeg undervifer de unge Damer i dansk Stiil?" Og med megen Ro og Værdighed læste han Følgende: „Et saadant figurligt Udtryk, der forsætligen som

passeligen vælges istedetfor det egentlige, kaldes en Tropus, og have de gamle Sproglærere angivet fire som de fornemste af disse: den første kalde de Metafor, et Navn, som vel undertiden bruges til at betegne hele Arten, men som dog i sin egentlige Bemærkelse kun tilkommer den Trope, naar en Gjenstand nævnes istedetfor en anden, hvormed den har Lighed" . . .

Her afbrød Fru Petersen Læsningen med Spørgsmaalet, om der var Meget igjen af den Bog?

„Nei, kjære Frue!" svarede Lind, „destoværre kun syv og halvfemsindstyve Sider, hvilket af en saa lærerig Bog er altfor lidt."

Fruen gav intet Svar, men trak sig tilbage, ikke alene denne Gang, men hver Gang Lind for Fremtiden, som han udtrykte sig, „kom frem med sin Afviser."

Margrete rystede vel paa Hovedet over at Lind saaledes narrede Tanten, men da hun naturligviis ogsaa helst vilde være fri for hende, og Intet desuden vilde saare Fruen mere, end at mærke, man havde narret hende, overvandt Margrete med Lethed sine Samvittighedsnag. Nag og Anger var i det Hele Noget, som i denne Tid var langt, langt borte fra Bibekes og Margretes Tanker, der vare ganske optagne af at nyde Livets Glæde. Lind og Bibeke førte i Reglen Samtalen, men han forstod saa godt at faae Margrete ind i den, at faae hendes Mening at vide, og hun, som havde saa lidt Selvtillid og var saa sky for at udtale sig, følte sig glad og taknemlig over at blive ført ind i de Talendes Kreds. Thi, hvor beskeden hun end var, havde hun, som naturligt var,

ofte havt sørgmodige Følelser ved at hun næsten altid havde været Tilhørerinde ved Faderens og Vibekes Aftensamtaler. Vibeke blev ganske forbauset over at høre hvor livlig Margrete kunde være, og da Lind altid viste hende tilbørlig Opmærksomhed, glædede det hende. Hendes lille Søster kunde see saa sød ud, naar hun, efterat de Andre havde kritiseret Venner og Bekjendte, fremhævede deres gode Sider, og Vibeke kunde, ligesom Lind, sidde og fryde sig ved Synet af hendes smukke Smilehuller og klare, blaae Øine.

Lind, som var vant til at føre et uregelmæssigt Liv og til alle Formiddage at befinde sig, som man i sin Skoletid befinder sig Mandagmorgen, undrede sig daglig over, hvor hurtigt og let Dagene gik. For at fordrive Tiden, til han red over til Fausings, besørgede han nogle af sin Værts Regnskaber, tegnede en lille Skizze til Vibeke og Margrete, eller gjennemsøgte Husets Bøger, for at finde noget Morsomt at læse for dem. Omsider slog da Klokken Tre, og havde han den foregaaende Dag ikke spiist til Middag hos Fausings, besteg han sin Ganger, der ikke var nær saa fyrig som dens Rytter, og blev snart det fjerde oprømte Aashn ved Proprietærens Middagsbord. Det Fjerde siger jeg, ja, for de to Fruer vare ikke saa muntre som de Andre. Fru Fausing var ved Middagsbordet altid tilmode som en flittig Skoledreng, naar Læreren retter hans Stiil; thi selv om han veed, han har gjort sig al mulig Umage, er han dog i en vis Spænding for Udfaldet, og Etatsraadinden var ikke ret vel tilpas ved at see alt det „Maskepi", der var mellem de Unge. Hun grundede forgjæves paa,

om Lind var forelsket i een af de unge Piger, i hvem og hvem der var det i ham. Hun var overbeviist om, at Alvilde ikke sjeldent havde været forelsket; men efter Mødet med en Tilbeder, som jo rigtignok gjerne havde fundet Sted paa et Bal, var hun som oftest taus og laa den halve Dag henslængt paa en Sofa, og her var lige det Modsatte Tilfældet: det unge Selskab var slet ikke tanst, ligge paa Sofaen gjorde de heller ikke, tvertimod havde Fruen hørt baade Vibeke og Lind fortælle Smaabegivenheder fra deres Morgentoure. „Begge gaae Morgentoure, hvilken Sympathi! man tænker paa hinanden," sagde Etatsraadinden til sig selv. Men naar hun saa hørte efter, hvor man lo af Linds Venskab med et ungt Sviin, som han hver Morgen bragte en Gulerod og hvis Morgenhilsen saa paafaldende mindede ham om en morgenarrig Sovekammerats, vidste Etatsraadinden igjen ikke hvad hun skulde tænke. Og Forvirringen vilde ikke opklares; thi naar hun spadserede med det unge Selskab, vare Vibekes og Linds Samtaler slet ikke sværmeriske, de kunde dreie sig om Alt, men aldrig havde hun hørt dem tale om Kjærlighed. Og gav hun sig nu i Snak med Vibeke, og de kom lidt fra de Andre, mærkede hun ingen Sorg hos nogen af Parterne, men saae Lind ganske fornøiet tale med Margrete; naturligviis talte de ikke saa livligt som han og Vibeke, og stundom kunde de blive staaende og „falde i Staver," men det var naturligviis fordi Margrete var svær at konversere.

Saadanne Tanker krydsede om i Etatsraadindens Hoved. Naar hun kunde, ledsagede hun Ungdommen

paa dens Spadseretoure, men Oplæsningerne vare hende altfor kjedsommelige at bivaane. „Det skulde rigtignok ikke være Alvilde, der vilde høre saadant noget kjedsommeligt Tøieri," sagde hun til sig selv, og en Dag, hun var alene med Lind, spurgte hun: „Hvorledes kan det være, at De, som altid har gjort Nar af Blaastrømper, nu gjør Alt hvad De kan, for at faae de unge Piger lærde? Jeg haaber da ikke," tilføiede hun med et Smiil, „at De har Løier af min lille Vibeke."

„Jeg forsikrer Dem, kjære Frue, jeg har hverken Løier af Frøken Vibeke eller af Frøken Margrete," svarede Lind med det alvorligste Ansigt, „men Kjendskab til Modersmaalet maa man virkelig ønske enhver ung Pige."

„De har vistnok Ret," svarede Fruen, „men hvorfor har De aldrig læst Dansk med Alvilde og Vilhelmine?"

„Hvorfor?" gjentog Lind. „Fordi man i Kjøbenhavn har saa mange Adspredelser."

„Adspredelser!" gjentog Etatsraadinden for sig selv, „ja naturligviis er det Adspredelse, Lind søger hos de unge Piger. Han trænger ikke, som jeg, til at hvile ud og styrke sig og saa maa han hjælpe sig som han kan bedst, som Kjærlingen sagde, da hun tørrede Bordet af med sin Kattekilling."

En Raadslagning.

En smuk Eftermiddag vare Lind, Margrete og Vibeke leirede omkring Stubben af et mægtigt Bøgetræ; Vibeke sad og bladede i en Bog, Margrete hæklede og Lind laa henstrakt i Græsset ligeover for hende, støttede Hovedet mod sin Haand og betragtede hende.

Margrete mærkede det, rødmede flygtigt og udbrød: „Skulle vi saa læse? Laan mig Bogen, Vibeke, jeg skal nok finde, hvor vi slap."

„Denne Eftermiddag," sagde Lind, „forekommer mig at have et festligt Præg, og jeg foreslaaer derfor, at vi ikke skulle anvende den paa sædvanlig Viis."

„Hvilken kjærlig Neveu De er," udbrød Vibeke leende, „at sige, at Deres Tantes Reisedag har et festligt Præg!"

„Hendes Reise er dog ikke Grunden til, at jeg er i en halv høitidsfuld, halv veemodig Stemning," svarede Lind, „snarere troer jeg, Grunden er den, at jeg iaften, er kommen til at tænke saa meget paa den første Aften, jeg besøgte Dem."

„Kan Erindringen om den Aften vække veemodige Følelser?" spurgte Vibeke.

„Nei," svarede Lind, „men Tanken om, at Sommerferien snart er forbi."

„Hvor Folk dog ere forskjellige," udbrød Vibeke, „jeg bliver gnaven og ærgerlig, naar jeg tænker paa, at Sommerferien nu snart er endt og vi igjen skulle begynde at leve i vor gamle Slendrian."

„Man mærker," svarede Lind, „at De endnu er i den lykkelige Alder, hvor man indbilder sig, at de fleste Begivenheder i Menneskenes Liv ere glædelige."

„De har vistnok havt en Sorg?" udbrød Margrete.

„Nei, kjære Frøken!" svarede Lind, „men jeg har faaet et Brev fra een af mine Venner, som ganske optager mine Tanker, og jeg kunde ret have Lyst til at fortælle Dem hans Historie. Vil De skjænke mig Opmærksomhed?"

„Med Glæde!" svarede de unge Piger.

„Tak!" udbrød Lind, reiste sig op, satte sig paa Stubben, kastede et Blik henad den smalle Skovvei, der snart tabte sig i den friske Underskov, der dannede den smukke Pladses Forgrund, medens gamle, ansеelige Bøgetræer kneiste i Baggrunden, og idet hans Hænder sysselsatte sig med at oprive de friske, lysegrønne Skovsyrer, der voxede i Stubbens Fordybninger, fortalte han Følgende:

„For at kunne give Dem et klart Begreb om min Ven, maa jeg fortælle dem hans Moders Historie, da den har havt megen Indvirkning paa hans Liv og Opdragelse.

Hans Moder var født og opdraget i en gammeldags Præstegaard, hvor een af de største Glæder bestod i at lave den fede Præsteost og hvor de Dage

bleve anſete for ſpildte, da Synaalen og Rokken ikke vare i Virkſomhed, men alligevel havde hun dog faaet Tid til at lave ſig mangen lille Roman. Maaſkee paa Grund heraf var hun ſlet ikke enig med dem, der priſte et roligt, fredeligt Liv; heller ikke var hun i Stand til at forſtaae de flade, lerede Markers Skjønhed, og naar hendes Fader beundrede ſin frodige Sæd, ønſkede hun i ſit ſtille Sind, at den kunde forvandles til en mørk, ſuſende Skov. Kun afbrudt af et aarligt Beſøg i Kjøbenhavn, hendes Feeverden, hengled hendes Liv ſaaledes, til hun gik i ſit nittende Aar, da en Dag en ung Mand kom i Beſøg i Præſtegaarden. Han var ſvenſk, eiede en Gaard i ſit Fædreland og var kommen til Danmark for at kjøbe en Eiendom her.

Ridderlig og galant mod Damerne, ſom alle dannede Svenſkere, forekom han den unge Pige ſom en ſand Helt. Hvilke Landſkaber ſaae hun ikke paa ſine flade Marker, naar han beſkrev ſin romantiſke Hjemſtavn! For hende lød i Sandhed hans ſmukke, klangfulde Sprog ſom „ärans“ og „hjeltarnes“, og kort at fortælle, da Svenſkeren bad om den danſke Piges Hjerte, havde hun allerede givet ham det.

Da hans Brud havde ſtor Lyſt til at lære ſin Husbonds Fødeland at kjende, opgav han foreløbig at kjøbe en Eiendom i Danmark, og efter to Maaneders Ophold i Hovedſtaden, to Maaneder, i hvilke det forekom den unge Kone, at „Tuſind og een Nat“ var bleven til Virkelighed, fulgte han ſin unge Huſtru til hendes Hjem og reiſte ſelv til Sverrig for at ordne ſit Huus til hendes Ankomſt.

Hvor lykkelig og virksom gik han omkring i sine rummelige Værelser, glædede sig over Salonens lysegule Birketræes Meublement og indviede det nye Klaveer, han havde ført med sig fra Danmark, med at spille sin Bruds Nationalsang paa det. Hans Bryst var saa fuldt af Lykke og Glæde, at han maatte ud i Guds frie Natur, og med raske Skridt ilede han ind i Skoven, ned til den smukke Indsø, som kunde sees fra hans Boligs Vinduer. Mægtige Klippeblokke laae opstablede paa den ene Side af den smalle Sti, og paa den anden skraaede Klippen, bevoxet med mosbegroede Grantræer, steilt ned til den dunkle Sø. Den udhulede Grund gav hule Gjenlyd af hans Trin, og nu og da hørte han Lyden af en Rovfugls tunge Vingeslag; han betragtede det lange, graa, uldagtige Mos, der voxede paa Træernes underste Grene og tænkte paa de lysegrønne Bøgeblade. Han saae ud over Søen, saa langt Synet rakte, øinede han kun de grønsorte Granskoves skarpe Konturer, og han tænkte paa de danske Skoves aabne, venlige Haller. Medens han udmalte sig det Indtryk, hans Fødelands mægtige Natur vilde gjøre paa hans Brud, naar den saaledes kunde gribe ham, ilede han hjem og skrev til hende, som han spøgende fortalte, „at den danske Kvinde og den danske Natur havde røvet ham hans modige, svenske Hjerte, saa han næsten var bleven bange over sit Fødelands Alvor og Stilhed, og vel var det, at han ikke blev dansk Mand, men hun svensk Kvinde.“ Langt ud paa Aftenen skrev han endnu og, vant til at leve i det fredelige Danmark, tænkte han ikke paa at

lukke sine Skodder, men skyndte sig, træt og udmattet, ifeng."

Vibeke saae sig uvilkaarligt omkring, Margrete gyste, Lind sad et Øieblik fordybet i sine Tanker og fortsatte sin Fortælling saaledes: „Nede mellem Folkene, der i Sverrig ofte danne som en lille By for sig selv, hvis rødmalede Træhuse ligge et godt Stykke fra Hovedbygningen, havde man længe talt om den „rika Danskan", Herren havde faaet til Hustru, og var der Nogen, som tvivlede om hendes Rigdom, vare de blevne overbeviste idag, da Herren selv kom hjem med den store Kasse, der skulde behandles med saadan Forsigtighed og som naturligviis indeholdt „Danskans" Skatte. En forløben Skaaning, der allerede havde maattet bøde for sin Lyst til dansk Eiendom, kunde ikke modstaae sin Higen efter den danske Skat, og da han efter lang Venten endelig saae sin Herre slukke Lyset, trykkede han en Rude ind og stod nogle Øieblikke efter inde i Huset. Forgjæves speidede han efter Skatten. Endelig kom han ind i Salonen og saae den store Kasse, men den var tom, han aabnede Klaveret, men saae kun Tangenterne; skyndsomt lukkede han dets bageste Deel op, men kom derved til at anslaae nogle Toner. Lyden vækkede den unge Mand, der foer op, Karlen søgte at undløbe, men blev greben; forgjæves stred han for at komme løs fra den unge Mands kraftige Greb. „Slip mig Du!" raabte han, „eller jeg bliver vred." Men den unge Mand, som mærkede sin Overmagt, svarede kun med at gjøre Anskrig. Faa Øieblikke efter kom Forvalteren, der laa i Nærheden, tililende. Til hans Forfærdelse var Alt stille, og kun

en svag Stønnen lede ham paa Spor efter hans Herre, der laa døende nedenfor det aabne Vindue, stukket med en Kniv, Skaaningen havde havt i Beredskab for at sønderskjære Skodderne. Og, indesluttet i Efterretningen om hans Død og hans Morders Paagribelse, kom hans sidste Brev til hans unge Hustru."

„Hvilken Dag, da hun fik det Brev! Kunde hun bære sin Sorg?" spurgte Margrete.

„Hans Dødsmaade meddeelte man hende først flere Aar efter, og først, da Vorherre havde skjænket hende en Søn, sagde man hende, at hendes Husbond var død; hidindtil havde man foregivet, han kun var meget syg, og hendes stakkels gamle Fader og Forvalteren havde maattet sammensætte mange Breve, som bleve udgivne for at være dikterede af hendes Ægtefælle."

„Men nu skulle vi høre om Sønnen, hvorledes blev han?" spurgte Vibeke.

„Han blev en munter, kjøn Dreng og særdeles mildt opdraget. Hans Moder, hvis Livs Lykke saa hurtigt var bleven forstyrret, levede kun for at glæde ham, og havde Bedstefaderen ikke holdt igjen, havde han vistnok faaet Lov til at anvende al sin Tid til Leg og Morskab. Da Moderen mærkede, Fyrens Sundhed ingen Skade tog af Fliden, fik hun ham, ogsaa efter Bedstefaderens Død, da hun flyttede til Kjøbenhavn, til at vedblive med den, og naar han havde Lyst til at slippe for den kjedsommelige Lektielæren, saa kunde han dog ikke nænne det, naar han tænkte paa, hvor daarlig hans Moder altid saae ud den næste Dag, naar han havde gjort hende imod. Da hans Moder altid frygtede for, at hendes store

Sorg i hans spæde Barndom skulde have bibragt Drengen et tungt Sind, søgte hun at gjøre ham Livet saa behageligt som muligt; hun gjorde Alt hvad hun kunde for at skaffe ham Adspredelser og Venner og søgte at jevne hans Livs Vei ved at uddanne ham til et fredeligt Menneske, der ikke søger Menneskene for at strides med dem eller bebreide dem deres Mangler, men for at glæde dem og glædes ved dem."

„Den Leveregel," udbrød Vibeke, „synes jeg, havde passet bedre for en ung Pige."

„Saa?" svarede Lind, „da har, om end ikke den Leveregel, saa dog min Vens hele Opdragelse baaret gode Frugter, idetmindste er han anseet for at være et elskværdigt Menneske, har en stor Mængde Venner og Veninder, kommer i Hovedstadens bedste Kredse, og skjøndt han har saa megen Formue, at han kan leve sorgløst deraf, er han dog ikke uden Indflydelse paa den offentlige Mening, nemlig som Medarbeider ved Nutidens egentlige Herskere, Dagbladene."

„Og hans Moder," udbrød Margrete, „hun glæder sig vel over sin Søn?"

„Nei," svarede Lind sukkende, „hun er død for et Par Aar siden, og just derfor har min Ven, uagtet alle sine Goder, et Savn, en Længsel efter Kjærlighed, som han dog nu troer at kunne faae stillet; thi han har truffet en ung Pige, som svarer til hans Ideal, i hvis Selskab han saa ofte kommer til at tænke paa sin Moder."

„Hvor han maa have elsket den Moder!" udbrød Margrete.

„Det var han da nødt til," sagde Vibeke, „men er Deres Ven saa bleven forlovet med den unge Pige?"

„Ak nei!" svarede Lind, „endnu har han ikke talt til hende om sin Kjærlighed; men han veed ikke, hvorledes han skal kunne forlade hende, uden at gjøre det."

„Fortrolighed er ganske vist en kjøbenhavnsk Egenskab," udbrød Vibeke, „idetmindste har jeg kun der truffet det Tilfælde, at Folk underrette deres Venner om at de ville frie, inden de gjøre det. Men," vedblev hun efter en Pause, „troer da Deres Ven ikke, den unge Pige bryder sig om ham, siden han ikke frier til hende?"

„Jo," svarede Lind i en dæmpet Tone, „han nærer Haab derom, men han veed, at han for at kunne skabe sig et Hjem maa opgive sin nuværende Stilling, forlade sine Venner, forlade Kjøbenhavn."

„Og de Offre troer han ikke, han kan bringe sin Kjærlighed?" udbrød Vibeke.

„Jo," svarede Lind, „han troer det, men han spørger mig, om han ikke først skulde sætte den paa Prøve."

„Hvorledes det?" spurgte Vibeke.

„Jo, ved at see om hans Kjærlighed til den unge Pige, naar han ikke seer hende et heelt Aar, vedbliver at være lige stærk."

„Skriv til Deres Ven," udbrød Vibeke ivrig, „at De vil haabe, at den unge Pige i den Tid lover en Anden sin Tro; thi hans Kjærlighed kan hun sandelig være bedst tjent med at slippe fri for."

„Ja," svarede Lind med Varme, „den Kjærlighed, han hidindtil har næret for hende; men jeg skal fortælle ham denne Samtale, — og jeg er vis paa, han ikke alene vil føle al sin Frygt forsvinde, men erkjende, hvad jeg alt længe har følt, at først ved hans Elskedes Hjælp ville alle hans Evner ret udvikles; thi i Kvindens Hoved og Hjerte avles al Storaad."

„Deres Ven indgyder just ikke den Tro, at han vil udøve Storaad," udbrød Vibeke.

Blodet foer op i Linds Kinder og med en let Bøining svarede han, „at han erkjendte, men misundte ikke hendes Fortrin, aldrig at bruge for stærke Udtryk; men det var hans sikkre Tro, og det vilde gjøre ham ondt, hvis Vibeke ikke deelte den, at et Menneskes Kjærlighed var Livets høieste Lykke."

„Deres Ven maa sandelig være Dem meget kjær," udbrød Vibeke, „siden De bliver saa saaret over min Bemærkning om ham, at De for hans Skyld synder mod den af Mændene saa høit elskede Logik og heelt forlader, hvad vi talte om, blot for at komme til at give mig en Snært. Fy! Ligner det den ridderlige Lind?"

„Jeg haaber det ikke," udbrød han, greb hendes Haand og kyssede den, „men nu skal jeg lade mit bedre Jeg raade og takke Dem, fordi De saa ærlig har sagt min Ven Sandheden."

Vibeke blev ganske forlegen over Linds høitidelige Tak og idet hun reiste sig, sagde hun: „Hvor den Ene dog virker paa den Anden, De begynder med at tale om Deres veemodighøitidelige Stemning,

og nu have vi Alle været usædvanlig høitidelige og alvorlige. Jeg maa," tilføiede hun, „virkelig hjem og tale med Fader, for at komme i mit sædvanlige Humeur." Og med disse Ord skyndte hun sig henad Skovveien.

Spørgsmaal.

I Taushed, men med ængstelige Blikke, havde Margrete fulgt Bibekes og Linds Ordvexling; hun syntes, det var smukt, han var saa optagen af sin Vens Anliggender, og det var kjedeligt, at Bibeke svarede ham saa ivrigt; hun var bange for, hun derved skulde saare Lind, som jo altid havde viist hende Venlighed. Hun undrede sig over, at Søsteren talte om, at en ung Pige skulde være omgjængelig og fredelig, men ikke kom til at tænke paa at anvende Ordene paa sig selv.

Endelig betragtede hun med Beundring Lind, der unegtelig tog sig usædvanlig godt ud, da han bragte Bibeke sin Undskyldning. Og hvor selsomt er det ikke, det menneskelige Hjerte — nu sukkede Margrete uvilkaarligt ved Tanken om, hvor høi Priis Lind vistnok satte paa Bibekes Venskab.

Da Bibeke reiste sig, gjorde Margrete ligesaa, men blev standset af Lind, der udbrød: „Ak, Frøken Margrete! hvor jeg kunde have godt af, altid at leve i Deres og Deres Søsters Selskab, men destoværre, nu er jo snart denne herlige Tid forbi, og jeg, jeg tør vel ei engang skrive til Dem?"

„Jo," svarede Margrete, „det vil glæde os Alle at faae Brev fra Dem."

„Alle," gjentog han, „men jeg bryder mig kun om at skrive til Dem, til Dem, Margrete."

„Til mig?" gjentog Margrete; „Men mine Breve ere slet ikke morsomme, det er Bibekes."

„Bibeke!" udbrød Lind, „Hvad bryder jeg mig om Bibeke? Har De da ikke forstaaet, er det da aldrig faldet Dem ind, at De lige fra den første Aften, jeg saae Dem, har staaet for mig som den elskeligste Kvinde, jeg nogensinde har seet?"

„Nei," svarede Margrete, der var bleven bleg og saae ganske angst ud, „det er aldrig faldet mig ind."

Lind greb begge hendes Hænder og udbrød med bevæget Stemme: „Lille, søde Margrete! Men," vedblev han, „har De aldrig tænkt paa, om De holdt af mig? Har De været lykkelig i den Tid, vi have kjendt hinanden?"

„Ja," svarede Margrete sagte, „jeg har aldrig været saa glad, som i denne Sommerferie."

„Gud skee Lov!" udbrød Lind jublende, „og Vorherre veed ogsaa, hvor inderligt og alvorligt jeg ønsker altid kun at gjøre Dig Glæde. Min yndige lille Margrete, min yndige lille Brud, hvor jeg er vis paa, at min Moder i dette Øieblik glæder sig over den Havn, hendes Søn har fundet."

Og Lind lagde sin Arm om Margretes Skuldre og kysfede hendes klare, blaae Øine, der vare endnu klarere, end sædvanligt, og Margrete betragtede ham med et usigelig lykkeligt Smiil, følte sig saa taknemlig over hans Kjærlighed.

Imidlertid fortsatte de deres Vei hen til en lille Bænk, hvor Lind bad hende tage Plads, og da hun efter en lang Pause sagde: „Holdt Du ligesaa meget af din Moder, som din Ven gjorde?“ betragtede han hende først med et spørgende Blik, men derpaa svarede han med fast Stemme:

„Ja, ogsaa for mig staaer min Moder som den elskeligste Kvinde, jeg har kjendt, indtil — jeg saae Dig, min Margrete!

Bittre Ord.

Paa samme Tid, som denne Samtale fandt Sted mellem Lind og Margrete, legede Bibeke, der ikke havde truffet sin Fader, med en Hundehvalp, hvilken Fornøielse var een af dem, hun nylig havde faaet Smag for; thi een af Grundene til, at Linds Besøg havde skaffet hende saa mange behagelige Dage, var ogsaa den, at det havde givet Anledning til saa megen legemlig Bevægelse, revet hende ud af hendes baade aandelige og legemlige Døs.

Naturligvis varede det ikke ret længe, inden den unge Hund lønnede sin Selskaberinde med at rive et Hul i hendes Kjole, og medens Bibeke istandsatte det, tænkte hun paa sin Samtale med Lind. Jo mere hun tænkte paa den og især paa hans Stemmes og Ansigts Udtryk, destomere faldt det hende ind, at hans Ver vistnok var ham selv; ved at tænke sig om, erindred hun ogsaa, hun havde hørt tale om, at han aldrig havde kjendt sin Fader, og hans Navn, var det ikke ligesaagodt svensk som dansk?

Men Hvem var da den unge Pige, han var forelsket i? Mange Blik og Ord, hun hidindtil aldrig

havde tænkt over, stode nu for hende i et heelt andet Lys, og hun kunde ikke længere tvivle om, at Margrete var hans Kjærligheds Gjenstand.

„Hvor det dog ogsaa er ærgerligt," udbrød hun, „at en ung Mand og et Par unge Piger aldrig kunne have en Smule Glæde af hverandre, uden at den kjedsommelige Elskov strax skal komme og ødelægge Gemytligheden. Nu kan jeg da sige Godnat til al Fornøielse. Jeg vil dog ikke haabe," tilføiede hun, idet hun reiste sig, „at Margrete gaaer hen og forelsker sig i ham; jeg maa virkelig ud og see, hvor de blive af. Jeg kan nok lide Lind, men jeg kunde dog slet ikke lide, at Margrete skulde have ham, dertil er han altfor lidt egetræagtig og hun altfor meget Vedbend. See her!" tænkte hun og lo, „have vi jo en heel lille Roman, og jeg skal min Tro være en paapasselig Duenna."

Den paapasselige Duenna søgte imidlertid det unge Par forgjæves, og efter megen Kalden og Leden vendte hun hjemad og traadte ind i Havestuen. Margretes og Linds besynderlige Forsvinden havde givet hende Anelse om det Skete, og hun ventede næsten at træffe dem knælende foran sine Forældre, dog ingen af de Tilstedeværendes Opførsel røbede noget Usædvanligt. Fruen lavede Thee, Margrete var ikke i Stuen, Lind stod og saae ud af Vinduet; Proprietæren gik op og ned ad Gulvet, for Øieblikket saae Vibeke kun hans Ryg, men af dens Svingninger saae hun, der var hændet Noget, og hun blev slet ikke forbauset, da hendes Fader kom hen til hende, kysfede hende og spurgte, om hun kunde forstaae, at den frygtsomme

Margrete havde havt Mod til at give sit Hjerte bort, uden at have raadført sig med sin gamle Papa.

„Gid hun blot havde raadført sig med mig," tænkte Vibeke, men tav og blev glad, da Faderen bad hende gaae ned i Kjælderen og hente en Flaske Viin.

„Vibeke!" hviskede en Stemme bagved hende, da hun stod i Begreb med atter at træde ind i Stuen, og inden hun fik vendt sig om følte hun Margretes Arme om sin Hals, og, idet denne gjentog hendes Navn, tilføiede hun: „Vil Du lykønske mig?"

„Af mit ganske Hjerte," svarede Vibeke hjerteligt.

„Og," vedblev Margrete, „Du maa ikke troe, at Lind og jeg, fordi vi holde af hinanden, ikke ligesaa gjerne ville have dit Selskab som hidindtil, tvertimod, nu skulle vi rigtig have det rart sammen, for nu vil han boe her hos os."

„Ja, det skulle vi rigtignok," skyndte Vibeke sig at forsikkre, og traadte ind i Stuen, fulgt af Margrete, som var saa inderlig glad over at Vibeke ogsaa kunde faae Glæde af den „Livets høieste Lykke, der idag var bleven hende skjænket, et Menneskes Kjærlighed."

Medens Margrete hentede Bouketter, for at give Bordet et festligt Præg, nærmede Vibeke sig Lind og bragte ham sin Lykønskning.

„Tak, kjære Frøken!" svarede han med en Blanding af Stolthed og Glæde, „ja, siden vi To saaes, har jeg fanget Lykken, den sjeldne Fugl."

„Hvilken Forskjel paa din og Margretes Glæde;" tænkte Vibeke og svarede: „Ja, og jeg kan fortælle Dem, at Deres Ven ogsaa har fanget den."

„Det er sandt;“ svarede Lind med dæmpet Stemme, „men har De ringe Tanker om Dybden af min Vens Følelser, saa husk det Ord, som siger: Den, som skjuler sine Svagheder skal ikke have Lykke, men Den, som bekjender og som forlader dem, skal have Barmhjertighed.“

En liden Stund efter tog man i Taushed Plads omkring Bordet. Vibeke bebreidede sig, at hun ikke kunde lide at see det Smiil, hvormed Margrete modtog Linds smaae Opmærksomheder, og hun gyste ved Tanken om, at hun muligviis skulde bivaane ømme Scener imellem dem, da hun mærkede hvor det ærgrede hende, at Lind ganske ugenert vendte sig om og kysfede Margretes Haand, som et Øieblik hvilede paa hans Stoleryg. Alle vare i en mere glad rørt, end munter Stemning, og Ingen mærkede derfor Vibekes Forstemthed. Proprietæren holdt en Tale til det unge Par, som endte med, at Forældrene kom til at tale om deres Forlovelse, og da Maaltidet var forbi, gik det gamle Par ned i Haven, det unge ud paa Verandaen.

„Kom herud, Vibeke!“ raabte Margrete, „saa ville vi tale om, hvorledes vi skulle tilbringe Dagen imorgen.“

„Ja,“ udbrød Lind, „udtal din Villie, Margrete, og den skal være min Lov.“

„Skal Margretes Villie være Deres Lov,“ udbrød Vibeke, „faaer De vistnok at nøies med den Lov, der er skrevet i Deres eget Hjerte.“

„Men saa bliver hun dog den Styrende;“ svarede Lind med et Smiil, „thi har hun ikke faaet mit og jeg hendes Hjerte?“

Utilfreds med sig selv over, at hun atter havde ladet sit Mishag mod Lind komme til Orde, ærgerlig over, at han nu for anden Gang havde bragt hende til Taushed, gav Bibeke intet Svar, men skyndte sig ud af Stuen op paa sit Værelse.

En Beslutning.

„Vibeke! Vibeke!“ udbrød hun, „indbilder Du Dig nu, at Du af Kjærlighed til din Søster har saaret Den, hun elsker? Indbilder Du Dig, at Forlovelsen mishager Dig alene fordi Du ikke finder ham god nok til hende? Nei, siger jeg Dig, nei — den muntre, glade Tid er forbi, og den behagelige Selskabsbroder er borte, det muntre Kløverblad er opløst, forvandlet til et Par kurrende Duer, og Du, som gjør saa Meget, som egentlig kun lever for Glæden, Du kan ikke finde Dig i at gjemme din Ærgrelse over, at den nu er forbi hos Dig selv, Du maa endelig give de Andre Deel i din Bitterhed. Margrete og Lind behøve da ingen Ring at kaste i Havet, for at forsone Guderne med deres Lykke, naar de have Dig til at krydre den med Malurt. Og naar Margrete vel inden ret lang Tid bliver gift, hvor udmærket vil Du saa ikke kunne udfylde hendes Plads, udføre hendes Pligter. Ja, lille Vibeke, Du maa nu rigtig i Tide huske at sætte Dig ind i dem, saae hende til at undervise Dig. Undervise mig! Margrete undervise mig! Nei Tak, saa vil jeg før undervises af Folk, jeg aldrig har seet, før gaae ud i den vide Verden og lære en

Datters Pligter at kjende. Her hjemme kan jeg ikke udholde at begynde paa en Gjerning, i hvilken jeg maa staae under Margrete, jeg, som hidindtil har lært hende, underviist hende, i alt vort fælleds Arbeide været forud for hende. Hvor gjerne vilde jeg ikke for nogen Tid siden bort herfra, hvor oplivende kunde ikke en Fraværelse være, hvor umærkelig kan ikke en Forandring indtræde efter den. Ja, bort vil jeg! Hvorfor skal alene jeg Intet opleve? Hvo veed, hvilken Lykke der kan møde En, naar man aabner den Adgang? Her er nu skeet saa Meget, at her ikke vil hænde Mere for det Første. Hændelserne i Verden ere saa sparsomme, men ofte manglede kun de, for at faae de gode Egenskaber frem. Hvem veed, om der ikke i mig findes Spire til meget Stort og Godt? Ja, staaer ikke hele Verden mig aaben, naar jeg kom ud mellem Menneskene, over til Kjøbenhavn? For Exempel tog en Tour over til — ja, jeg har nok ingen Andre at tage over til, end min kjære Tante, Etatsraadinden; men der behøver jeg jo ikke at blive. Jo, hvorfor ikke? Hvad vil i Grunden en lille Kjøbenhavnsreise sige? Den Begivenhed er da ikke af stor Vigtighed. Knuden er kun den, at jeg ikke tør tale derom; thi i dette Øieblik fik jeg naturligviis ikke Lov dertil, og venter jeg, hvem veed saa, om jeg har Mod dertil? Nu føler jeg mig ret oplagt til Daad. Hvem veed, om jeg ikke snart igjen kun vil leve i mine Drømme? Nei, bort fra denne sløve Uvirksomhedstilstand, vend Bladet om i dit Livs Historie og begynd paa et nyt Afsnit. Og nu" udbrød Vibeke med høi Røst, saae op mod Loftet og strakte Armen ud, „til Handling!"

Den første Handling var at skrive et Brev, i hvilket hun bad sine Forældre tilgive, at hun, da hun frygtede, hun ikke i Hjemmet kunde lære at erstatte Margrete, var reist over til sin Tante, for fra hendes Huus at søge sig en Plads, hvor hun mere fleersidigt, end herhjemme, kunde udvikle sine Evner. Da Vibeke omstændeligt havde meddeelt denne Beslutning, gjennemlæste hun sit Brev, men blev slet ikke tilfreds med det; de virkelige Bevæggrunde, Forfængelighed, Dovenskab, Lyst til at opleve Noget, vilde hun ikke tilstaae for sig selv, end mindre for sine Forældre; men Brevet forekom hende dog saa mangelfuldt, at hun ikke vilde bruge det, hvorfor hun sønderrev det og skrev et andet, i hvilket hun udbredte sig om al den Glæde, hun havde havt i sit Hjem, bebreidede sig selv, at hun ikke skjønnede nok paa det, og da hun endelig var færdig, havde hun skrevet en heel Mængde skjønne Floskler, som Intet sagde, men lod Læseren ane Sandheden, nemlig, at hun havde Grunde til sin Reise, som hun ikke vilde sige. Uden at gjennemlæse Brevet, for at spare sig for den Ærgrelse, atter at blive utilfreds med det, forseglede hun det og gav sig i Færd med at indpakke sine Klæder, hvormed hun neppe var færdig, før hun hørte Margretes Trin paa Trappen, og hun fik knap Tid til at skyde Kufferten ind under Sengen, inden Søsteren traadte ind i Værelset.

„Hvorfor har Du dog siddet heroppe hele Aftenen," spurgte Margrete deeltagende, „er Du ikke rask?"

Vibeke foregav, hun havde lidt Hovedpine og sagde, at hun kun trængte til Ro, og lagde sig paaklædt paa

Sengen. For at skaffe hende Ro saa hurtigt som muligt, klædte Margrete sig af i Taushed og mærmede sig først Bibeke for at sige Godnat til hende, og idet hun bukkede sig ned over hende, for at føle om hun var meget hed, spurgte hun hvisken de, om hun ikke kunde gjøre Noget for at skaffe hende Lindring.

„Nei, lille Margrete," svarede Bibeke, „det Eneste, jeg beder Dig om, er at være rigtig glad og lykkelig og tilgive mig, at jeg ogsaa søger efter Lykke, selv om Maaden, hvorpaa det skeer, vil mishage Dig."

„Jeg forstaaer ikke rigtig, hvad Du mener," svarede Margrete, „men det gjør mig saa ondt, at Du ikke er glad; i den sidste Tid synes jeg dog, Du har været saa munter og livlig."

„Livlig," gjentog Bibeke, „ja Liv, at leve, at virke, det er just det, jeg har Lyst til."

„Og lov mig saa, ikke oftere at forskrække mig med at gaae herop og sidde og grublisere eller tale i Gaader," sagde Margrete.

„Nei," svarede Bibeke alvorligt, „det skal vare længe, inden jeg skal plage Dig paa den Maade."

En Kjøretour.

Den femte Gang, Vibeke forskrækket foer op af sin urolige Søvn og indbildte sig, hun var kommen efterat Mælkevognen, med hvilken hun vilde tage til Kjøbstaden, var kjørt, saae hun paa det dæmrende Dagslys, at Timen var kommen. I største Fart fik hun sine Sager ordnede og sin Kuffert ud paa Gangen, hvorpaa hun ilede ned i Gaarden.

Himlen var overtrukken, og denne for Vibeke saa vigtige Dag begyndte ikke med at tilsmile hende, men med at græde over hende, idet den lod en kold, fiin Regn falde ned over hende. Hun gyste uvilkaarligt ved Tanken om den langsomme, ubekvemme Kjørsel paa Mælkevognen, men efter at hun havde forsikkret sig selv om, at levede hun for at have det mageligt og behageligt, saa skulde hun blive herhjemme, glædede hun sig over at hun strax begyndte paa at finde sig i Ulemper, som vilde have forskrækket mange unge Piger.

Imidlertid var hun kommen over til Mælkekudsken, Søren, der med den største Sindighed gik og lagde Mælkeflaskerne paa sin Vogn og med en lille Trækning ved Mundvigerne besvarede hendes Godmorgen.

„Naa Søren!“ sagde Vibeke muntert, „idag faaer Du mig selv med istedetfor mine Bøger,“ og hun beredte sig i Tankerne paa en Fortælling om, at Margretes Forlovelse og Ærinder i Anledning af den vare Skyld i hendes Reise, men da Søren slet ingen Forundring viste over den og kun med det meest ubevægelige Ansigt brummede, han vilde ønske, han havde vidst, at Frøkenen vilde med, før han lavede sig til, lod Vibeke være at meddele ham den opdigtede Aarsag til sin Kjøretour. Medens Søren med et trevent Ansigt og langsomme Bevægelser skaffede Plads til Vibeke, stod hun og tænkte paa, hvilken bedrøvelig Ridder til at bortføre en ung Dame Søren var; da han endelig var færdig med Vognen og de gik op i Huset for at hente hendes Kuffert, var han ikke engang saa galant at bære den alene, men lod hende uden Indsigelse hjælpe sig den op paa Vognen, hvorpaa de selv toge Plads paa Agebrædtet, og efter nogle voldsomme Stød kom man endelig ud af Gaarden. Søren standsede, tændte sin Pibe, der var gaaet ud under de uventede Anstrengelser, gav sit sædvanlige matte, lille Smæld med Pidsken og med Tungen, sagde sit langtrukne Hyp, og derpaa begyndte baade Kudsk og Hest deres daglige, døsige Dont, nikkede begge i samme langsomme Takt, og medens Søren fortsatte sin sindige Røgning, fortsatte Hesten sin sindige Pasgang. Frodige Kornmarker saaes til begge Sider, Dagens, Arbeidets tusinde Lyd lode sig endnu ikke høre, kun Hanerne galede i det Fjerne. Fraoven var Regnen ophørt, men nu og da blev Vibeke forfrisket med en lille Byge fra neden, der opstod ved at det gamle Øg vadede gjennem de største

Pytter, som den altid foretrak for de mindste Vei-forlængelser, et Princip, der, istedetfor at vække Herrens Mishag, fra først af havde vakt hans Beundring over dens Klogskab og været det første Kjendetegn paa den Sympathi, der herskede mellem dem. Vibeke betragtede sin nikkende Kjøresvend og undrede sig over den Lighed, der fandtes mellem hans solbrændte, stride Lokker og Ogets Manke; hun begyndte selv at nikke og alt som hendes Hoved sank længere ned, faldt hendes Øine paa Sørens gabende Lomme og hendes Tanker paa alle de Bøger, hun havde seet ham trække op af den; og fra Tankerne om Bøgernes Ydre gik det over til deres Indre, og i brogede Skarer kom deres Personer frem for Vibeke. De befolkede den triste Vei og ind-gjøde hende freidigt Mod; snart beskjæftigede hendes Fantasi sig med deres Historier, snart udmalede den sig hendes egen Fremtid, og imidlertid luntede man henad Veien, medens Kudsken nikkede og mindst anede, hvilket Selskab der steg op af hans Lomme, ja, sikkert vilde han have følt sig ganske uhyggelig tilmode, hvis han havde faaet det at vide.

Skuffelser.

Solen, der om Morgenen havde skjult sig i sin graa Regnkappe og derved medgivet Vibeke et trist Billede af hendes Hjemstavn, ophedede nu hendes Vei inde i Kjøbenhavn. Hendes Mod, der havde været paa sit Høieste paa Dampskibet efter Nydelsen af en velsmagende Middagsmad, som hun høilig havde trængt til, da hun fastende havde forladt sit Fædrehjem, var nu i nedstigende Skala, og med Skræk tænkte hun paa sin Tantes Forbauselse over hendes uventede Besøg.

„Hvilken underlig Ironi af Skjæbnen," sagde hun til sig selv, „at lade det see ud, som om jeg ikke kan undvære hendes Selskab, jeg, som altid har søgt at undgaae det!"

Hvorledes skulde hun forklare Grunden til, at hun ønskede at komme ud mellem Fremmede? Dog, hun behøvede jo slet ingen Grund at give — men saa ville Tanten og Kousinerne selv udfinde en. Hvad mon de ville hitte paa? Unægtelig var der en heel Deel Ting, der talte for, at Grunden til hendes Adfærd var feilslagne Forhaabninger med Hensyn til Lind. Hvor harmeligt! Dog, hvad skulde hun gjøre, og hvor mange

store Mænd havde ikke lidt under falske Formodninger? Og det ikke hvor det angik slige Ubetydeligheder som en Kjærlighedshistorie, men Hovedspørgsmaal, som for Exempel, om de vare i Besiddelse af deres Forstand. Trøsten, Bibeke fik af at sammenligne sig med en Salomon de Caus, en Kolumbus, var imidlertid ringe, og saa langsomt som muligt nærmede hun sig sin Tantes Huus. Med en underlig Følelse af fjendtligt Forhold betragtede Bibeke, som var vant til at kjende de Fleste og hilse alle Dem, hun mødte, den forbistrømmende Menneskemasse, der enten slet ikke saae hende eller betragtede hende koldt og ligegyldigt, og var det dog ikke for deres Skyld, hun havde forladt sit gode hyggelige Hjem? Ved Tanken herom fik hun en Følelse af Menneskenes Utaknemlighed, men huskede dog heldigviis i Tide paa, at endnu anede Ingen hendes Opoffrelser, og da hun nu havde naaet sin Tantes Port, mandede hun sig op med at sige til sig selv: „Ce n'est que le premier pas, qui coûte," og overmaade trøstet af denne lille Mundfuld Fransk, rimeligviis fordi vi Danske ofte føle en Duft af „honneur" og „gloire," naar vi anvende de Galliers Sprog, ilede hun opad Tantens Trappe og ringede rask paa Klokken.

Dog Ingen adlød dens kaldende Stemme, atter og atter lod hun den lyde, men forgjæves; Bybudet blev kjed af at vente og satte Kufferten udenfor Døren, og efter et Kvarteers Ringen blev Bibeke ogsaa kjed af at ringe og satte sig ned paa Kufferten. „Que faire," sagde hun, med en just ikke ubehagelig Fornemmelse af at udsætte Mødet med sin Familie, og lo

ved Tanken om de uventede Situationer, man kunde komme i. Desuden, da hun var træt, var Hvilen slet ikke ubehagelig, men dens Sødme blev snart røvet hende ved at flere Personer, der gik op eller nedad Trappen stirrede paa hende med Forbauselse; endelig kom en ung Dame, ledsaget af en fnisende Tjenestepige, der flere Gange havde gaaet forbi hende, hen til hende og spurgte, om hun vilde ind til Etatsraadinden.

„Naturligvis," svarede Vibeke, „hvorfor skulde jeg ellers sidde her? Ventetiden er meget ubehagelig, men hvad skal jeg gjøre?" tilføiede hun med et vredt Blik paa Tjenestepigen, der endnu ikke havde bekjæmpet sin Munterhed.

„Gaae ned til os og vente der, til Etatsraadinden kommer hjem," svarede den unge Pige, og da Vibeke naturligviis med Tak modtog Tilbudet, var hun nogle Øieblikke efter nede hos Justitsraadinden, en sær gammel Dame, over hvis Person og Ansigt der var udbredt en vis velgjørende Ro og Værdighed, ikke den Ro, der kommer af at man har „Sit paa det Tørre", eller den Værdighed, som man kan takke et høit og drøit Legeme for, men den Ro og den Værdighed, der findes over de Mennesker, hvis Livsskude ikke driver for alle Vinde, men som har baade Roer og Anker.

Efterat Vibeke havde vexlet nogle Bemærkninger om sit Uheld og sin Tante, tav begge, og Vibeke saae ud af Vinduet paa et optrækkende Tordenveir. Hvilken usel lille Stump Himmel saae hun ikke her — næsten ikke Mere, end man kunde lave sig et Par

Buxer af, som de sagde der hjemme paa Landet, naar man gik og ønskede godt Veir og den første lille blaa Plet viste sig. Og nu skyllede da endelig Regnen ned, og Vibeke saae en Mængde Gummigalosker, en Mængde Regnskjærme og en Mængde opstænkede hvide Skjørter, og det var al den Skjønhed, hun fik af Tordenveiret, hun, som var vant til at nyde det som et stort høitideligt Drama. Medens disse Tanker beskjæftigede Vibeke, var den unge Pige, der havde indbudt hende til at vente hos Justitsraadinden, kommen hen til hende, og brød nu Tausheden med at yttre, at her i Byen brød man sig slet ikke om Tordenveir, ude paa Landet var man vel gruelig angst for det.

„Angst?" gjentog Vibeke, „Ja, angst for, at man skal gaae glip af en Deel af dets storartede Skjønhed."

Den unge Pige blev noget imponeret af Vibekes ophøiede Alvor og bemærkede, at hun vistnok var usædvanlig modig. „Saaledes som De tør reise alene," tilføiede hun, „et Par Dage efterat jeg var kommen her i Huset kan jeg huske, De reiste hjem uden Følgeskab."

„Har De været her i Besøg al den Tid?" spurgte Vibeke og tænkte paa, i hvilket rosenrødt Lys „Hjemmet" dengang havde staaet for hende.

„Ja," svarede den unge Pige, „først var jeg her i Besøg, men saa bad Justitsraadinden mig om at blive her for bestandig, da hun var saa alene."

„Hvad!" tænkte Vibeke og betragtede den unge Pige med en vis Interesse, „saa blive vi To jo Standsfæller. Hvad det Ydre angaaer," vedblev hun, „troer jeg nok, jeg kan maale mig med hende, og hvad

Stemme angaaer, har jeg Fortrinet; thi den unge Dame er ikke fri for at læspe."

Ved at tænke paa Stemme, kom Vibeke til at tænke paa at læse høit, og da hun ikke havde noget tydeligt Begreb om de Pligter, der vilde komme til at paahvile hende, naar hun fik sig en lignende Plads som den unge Piges, greb hun med Iver Leiligheden til at skaffe sig Underretning derom. Hun forlod derfor Vinduesfordybningen, satte sig med rolig Værdighed paa den Stol, som den unge Pige bød hende, og spurgte, om Frøkenen maatte læse fremmede Sprog høit for Justitsraadinden.

„Gud! nei," udbrød den unge Pige.

„Maa De da ikke," spurgte Vibeke, „undertiden ledsage Justitsraadinden paa Reiser?"

„Jo, vi kjøre tidt ud til Frederiksberg."

„Virkelig!" udbrød Vibeke, „Men jeg er vis paa, De fører Justitsraadindens Brevvexling."

„Nei," sagde Justitsraadinden, som hidindtil i Taushed havde hørt paa de unge Pigers dæmpede Samtale, „min Brevvexling er ikke saa stor, at jeg behøver Sekretær til den, og Laura har desuden Nok at tage vare foruden den."

„Da synes mig dog," svarede Vibeke, „at Frøken Laura maa have en meget nem Plads, hvis hun ikke har særegne Beskjæftigelser, for Exempel Fattigbesøg eller deslige."

„Hverken Fattigbesøg eller Alt, hvad De har omtalt, optager min Tid;" svarede Laura, der følte sig utilpas over dette uventede Forhør, „men alligevel,"

tilføiede hun skyndsomt, „veed jeg saamænd aldrig, jeg er forlegen med den."

„Nei, det skal man ikke sige," sagde Justitsraadinden, „og naar Frøken Fausings Moder bliver gammel og trænger til at hygges om, vil De, lille Frøken, nok komme til at gjøre den samme Erfaring."

Vibeke sukkede uvilkaarligt, da hun hørte dette Svar og tænkte paa, at Margrete ganske vist vilde udfylde Lauras Plads bedre, end hun; men forhaabentlig var der i det store Kjøbenhavn Pladser, hvor man forlangte mere Tjeneste af de unge Damers Aand og Mindre af disse kjedsommelige, uendelige, smaae Tjenester og Opmærksomheder, som man forstaaer ved „at hygge."

„Hygge!" gjentog Vibeke, „Ja, Hyggeligheden der hjemme tager ogsaa min Søsters Tid, men vi have saadant et stort Huus."

„Og saadan en dygtig Moder, efter hvad Deres Tante siger. Men kommer Deres Søster aldrig i Besøg her i Byen?"

„Jo," svarede Vibeke, „nu kommer hun vistnok snart herind til Tante, især siden hun er bleven forlovet med Tantes Nevøu, Kandidat Lind."

„Hvad!" udbrød Laura, „Lind forlovet, og med Deres Søster!" Og nu regnede der en Strøm af Spørgsmaal ned over Vibeke, som hun saa kortelig som muligt besvarede, og da Laura mærkede, hun ikke kunde faae Mere at vide, ilede hun ud af Stuen. Justitsraadinden gjorde en spøgefuld Bemærkning om, at de unge Damer nok legede Forhør, hvorefter hun tav ligesom Vibeke, hvis Opmærksomhed snart blev optaget af den fjerne Lyd af en livlig Ordvexling, og

blandt de Talendes Stemmer troede hun at gjenkjende sin Tantes og sine Kousiners. Lang Tid varede det heller ikke, før Frøken Laura kom ind og sagde, at Etatsraadinden og hendes Døttre vare komne hjem, men strax vare gaaede op i deres egen Leilighed, da de vare blevne vaade af Tordenbygen.

En Plads.

Vibeke gik meget langsomt opad sin Tantes Trappe og vilde have været glad, hvis der havde opholdt sig et eller andet frygteligt Dyr, for Exempel en Lindorm eller en Bjørn, udenfor Etatsraadindens Entrédør, som hun maatte have kjæmpet med, inden hun kunde komme ind til Familien, og derved faaet Leilighed til at vise sig i et glorværdigt Lys, istedetfor i det flaue og latterlige, i hvilket hun i dette Øieblik saae sin Reise og sin Søgen om Plads. Vilde Dyr hørte imidlertid ikke til Etatsraadindens Sværmerier, og ikke engang en arrig Moppe modtog Vibeke, der uden at møde Nogen kom ind ad Gangdøren, som stod paa Klem, og ind i Dagligstuen, som var tom. I Sideværelset hørte hun en ivrig, dæmpet Samtale, og da Linds Navn flere Gange naaede hendes Øren, blev hun overbeviist om, hvad hun allerede havde anet, at Frøken Laura ikke havde kunnet negte sig Nydelsen af de Sjælestudier, Meddelelsen om Linds Forlovelse til Etatsraadinden og hendes Døttre havde givet hende Leilighed til.

„Frøken Lauras Glæder ere nok ligesaa smaalige som hendes Beskjæftigelser," tænkte Vibeke og begyndte

at sætte sin Mund og sine Skuldre i Lave til at udtrykke Foragt, da denne Følelse blev afløst af en heftig Hjertebanken, fremkaldt ved Synet af hendes Tante, der kom farende ind i Stuen og med en Stemme, der udtrykte den høieste Forbauselse, udbrød:

„Jeg kan tænke, Du er kommen her til Byen for at besørge Ærinder; men hvor i al Verdens Navn kunne I dog være saa upraktiske at sende et Menneske dertil! Havde I kun sendt mig et Par skrevne Ord, skulde jeg have kjøbt to Vognmandslæs, om I havde ønsket det. Men da Tingen nu engang er skeet, maa Du tage til Takke med Leiligheden som den er; thi da jeg først kom hjem" —

„Ja, kjære Tante," afbrød Vibeke hende, „jeg veed nok, jeg kommer meget ubeleiligt, men jeg haaber ikke, jeg skal gjøre Dig Besvær ret længe; thi jeg er kun kommen herind for at skaffe mig en Plads."

„Nei, nu har jeg da aldrig," — udbrød Fruen og slog Hænderne sammen, vendte Øinene op mod Loftet og ilede ud ligesaa hurtigt som hun var kommen ind.

I spændt Forventning over, hvad der nu vilde skee, satte Vibeke sig ned og først efter en halv Times Forløb blev hendes Eensomhed forstyrret ved Vilhelmines Indtrædelse. Hendes rolige Væsen gjorde et behageligt Indtryk paa Vibeke, og med stor Lettelse hørte hun Vilhelmines selvrosende Udtalelser om, at hun, Vibeke, ikke kunde have henvendt sig til Nogen, der bedre kunde skaffe hende en Plads, thi netop i disse Dage havde een af hendes ældre Veninder anmodet hende om at anbefale en ung Pige, der kunde være til

Nytte og Opmuntring. Efterat Vibeke havde faaet denne Underretning tilføiede Vilhelmine: „Maaskee undrer det Dig, at jeg slet ikke spørger Dig om Grunden til, at Du vil have en Plads, men da den ligger saa nær, vil Ingen af os plage Dig med at spørge om Forklaring, hvad enten Du nu vilde give en rigtig eller en falsk."

Uden at tænke nøiere over Vilhelmines Ord, glædede Vibeke sig over denne Erklæring, og ganske opfyldt af sit tilkommende Liv, spurgte hun, naar hun kunde tiltræde den omtalte Plads.

„Jeg har tænkt paa," svarede Vilhelmine, „at det er bedst, vi strax gaae hen til min Frue; man veed ikke, hvad der kan komme i Veien, og," tilføiede hun med en vis Tøven, „har Du ikke Noget derimod, tænker jeg, Du kan blive der med det Samme."

Efter en kort Afsked med Tanten, der ønskede hende Held og Lykke og gjorde mange Undskyldninger for, at hun havde været saa lidt tilstede, men Alvilde trængte til hendes Nærværelse, da hun var bleven syg af den slemme Hjemtour, begave Vibeke og Vilhelmine sig paa Veien, som de tilbagelagde i Taushed og ikke uden mange Stød og Skuf, da de gik ind ad Byen til og den overveiende Deel af den store Menneskemasse strømmede ud af Byen for at indaande den rensede, afkjølede Luft.

„Inden vi gaae op til min Veninde, Etatsraadinde Flanenskjold," sagde Vilhelmine og standsede i Porten, de vare traadte ind i, „maa jeg bede Dig love mig to Ting: ikke at negte at udføre det Arbeide, man forlanger af Dig, og ikke at sige din Mening,

undtagen man spørger om den. Vil Du ikke aflægge mig dette Løfte, kan jeg ei anbefale Dig; da jeg vilde gjøre mig til Nar derved."

„Naar jeg tænker derover," svarede Vibeke, „kan jeg nok indsee, Du ikke kan anbefale mig, uden jeg gaaer ind paa disse Betingelser, og jeg giver Dig derfor det Løfte, Du forlanger."

„Naa!" udbrød Vilhelmine, „saa er den Sag i Orden," og ilede op ad Trappen, fulgt af Vibeke, der ikke længere saae sin tilkommende Plads oplyst af bengalske Flammer, men af en lille osende Tællepraas, der gik ud, da Vilhelmine trak i Etatsraadindens Klokkestreng. Vibeke ønskede inderligt, at Etatsraadindens Person maatte indgyde hende Ærefrygt og Beundring, da det jo saa vilde være langt lettere at staae under hendes Herredømme, men det lod til, at dette Haab skulde glippe; thi Fruen besad ikke hvad man kalder Holdning, var mager og sværlemmet, og Ansigtets fremtrædende Udtryk var Fortrædelighed, hvilken Stemnings eneste Fortrin, nemlig dens Fornemhed, Vibeke ei engang kjendte.

Efterat Fruen var bleven underrettet om Hensigten med Vibekes Besøg, erklærede hun at ville beholde hende, hvis hun vilde forpligte sig til at blive hos hende i det Mindste et halvt Aar, da hun paa Grund af sit Kjendskab til de unge Pigers Ustadighed vidste, at et saadant Tidspunkt af dem blev betragtet som et meget langt Ophold paa samme Sted. Vibeke gav gjerne sit Samtykke hertil, da hun derved fik det bedste Paaskud til at forhindre en snarlig Hjemreise, til hvilken hendes Stolthed dog mindst af Alt kunde

finde sig i at give sit Samtykke, og da Sagen saaledes var ordnet, viste Fruen strax, at hun betragtede Vibeke som hørende til Huset, idet hun bad Vilhelmine tage Plads i Sofaen og udelukkende talte med denne, medens hun lod Vibeke skjøtte sig selv.

„Man gjør sørgelige Erfaringer, naar man kommer sammen med vor Tids kvindelige Ungdom;" bemærkede Fruen, „forleden Dag da jeg, som sjeldent skeer, var sammen med en Flok unge Damer, erfarede jeg, at mit Sprog, min Religion, mine politiske Meninger, overhovedet enhver Mening, jeg yttrede, var mangelfuld, om ikke ganske forkert."

„Turde unge Piger komme med slige Udtalelser overfor en ældre Dame?" spurgte Vilhelmine.

„Ja, Gud bevares! De unge Damer vare udprægede Individualiteter. I min Ungdom havde man kaldt dem udpræget næsvise, men Tidens Skik er jo nu, Intet at beundre eller see op til; paa den Maade kan man indbilde sig, man selv er det Første og Største."

„Destoværre er der Mange af den Slags;" svarede Vilhelmine, „hvad mig angaaer, er der Mange og Meget, jeg beundrer."

„Ja, men derfor har De ogsaa mange Venner, og jeg troer ogsaa, De er mellem dem, der ikke fordømme den gammeldags Skik, vi have her i Huset, at holde paa Authoriteterne baade i op og nedstigende Linie."

Samtalen kom nu til at dreie sig om Personer, der vare ubekjendte for Vibeke, som gjorde sig selv det Spørgsmaal, om Sognepræsten der hjemme ikke vilde

sætte hende mellem den Klasse unge Damer, Fruen omtalte, og medens hun tænkte paa, om Meninger, ligesom Jord, samle Kraft og Styrke ved at ligge brak, endte Fruen og Vilhelmine deres Samtale, og idet den Sidste formelig strømmede over af Enighed, tog hun Afsked og efterlod Fruen i en søvnig Tilstand, som naturlig Følge af Enigheden, hvoraf den gode Slags gjør stærk, den daarlige sløv. Fruen lagde sig paa Sofaen og bad Vibeke læse høit for sig. Vibeke, som læste godt, gjorde sig al mulig Umage og glædede sig over, at hun saa tilfredsstillende kunde udføre Fruens første Forlangende, da hun blev afbrudt med det Spørgsmaal, om Skolelæreren havde lært hende at læse.

Med forbauset Mine svarede Vibeke, at hendes Fader havde lært hende det.

„Ja saa," svarede Fruen, „jeg troede, Deres Mentor havde været Skolelæreren, for jeg synes, De læser paa samme Maade, som jeg i min Ungdom hørte Degnen oplæse en Prædiken, naar der var Messefald."

„Urigtigt læste jeg ikke," svarede Vibeke hurtigt.

„Jo, urigtigt, naar Hensigten er at berolige mine Nerver; saa skal De læse paa denne Maade," sagde Fruen og oplæste nogle Linier aldeles monotont. „Deres Læsning skal nemlig ikke tjene til at indprente mig Bogens Ord, men have samme Virkning paa mig, som for Exempel en Kildes Risler."

Efterat Vibeke i en Timestid havde erstattet et Kildevæld, ringede Fruen paa Pigen og gav hende Befaling til at lave en Seng i Stand i det lille Kabinet, men da det blev oplyst, at samme Værelse

var opfyldt af nystrøget Tøi, bad Fruen Vibeke for denne Nat at ligge i Pigens Værelse, og medens Denne grundede paa, om hendes Værdighed vilde lide ved at hun gav sit Samtykke dertil, lod det paa Fruen, som hun antog, hun havde erholdt det, idet hun uden Tøven uddeelte sine Befalinger om det nye Leies Ordning. Imidlertid trøstede Vibeke sig med, at hvis hendes Ære kunde tage Skade af at ligge en Nat i et Pigeværelse, havde den ikke stort Værd. Hendes Betragtninger afbrødes nu ved, at Fruen gav hende en Beretning om alle de Plager, hun havde havt af de unge Piger, der havde været i hendes Huus, udtalte det Haab, at hun og Vibeke vilde komme godt ud af det sammen og ønskede hende Godnat.

„Omgivelserne skulle nok ikke gjøre Natten behagelig," tænkte Vibeke, da hun indaandede den tunge Luft i Pigeværelset og hørte paa den allerede sovende Piges Snorken; men frisk Luft kunde hun dog faae gjennem det lille Vindue, skjøndt det var skraat og smalt, og med veemodig Glæde betragtede hun de Stjerner, hvis Navne hun kjendte og til hvilke hun syntes, hun stod i et Slags venskabeligt Forhold. Dernæst tænkte hun med rørt Hjerte paa, hvorledes hendes Moder og Margrete vilde have behandlet en ung Pige, der var kommen i deres Hjem, som hun nu var kommen i Fru Flanenskjolds. Hendes Udsigter vare ikke oplivende; men hun havde udført sin Beslutning, og hvor ofte havde man ikke seet, at Samvittighedsfuldhed i det Smaa havde ledet til Dygtighed i det Større? Hvor ofte frembragte liden Aarsag stor Virkning — opdagede Newton ikke Tyngden ved at see

et Æbles Fald? Kunde Vibeke for Exempel ikke gjøre en stor Opdagelse ved at tørre Støvet af Fru Flanenskjolds Meubler? Før Vibeke sov ind, havde hun for Skik at tænke sig ind i den Stilling eller de Forhold, som for Øieblikket forekom hende meest tillokkende, men iaften kunde hun kun tænke paa Virkeligheden, og til Trods for den forbigaaende smigrende Tanke om store Opdagelser kunde hun ikke tilbageholde sine Taarer, da hun sammenlignede sig med Margrete. Margrete, Hjemmets Glæde, Margrete, der aldrig havde gjort det Sorg, og hun — Sorg havde hun gjort det, det var vist, men Glæden, den var tvivlsom — ja, ved nøiere Eftertanke, saa kunde Vibeke behøve Overbærelse med Hensyn til Fortiden, Hjælp til at gjøre sine Sager bedre i Fremtiden, og iaften bleve hendes sidste Tanker, før hun lagde sig til at sove, en ydmyg Aftenbøn istedetfor en kildrende Fantasi.

Forskjellige Opfattelser.

Morgenen efter Vibekes Afreise havde været meget bevæget i hendes Hjem. Margrete kunde ikke have følt større Nødsel ved at see et Gjenfærd, end ved at opdage, at Vibeke var borte; hendes Forældre bleve næsten ligesaa forskrækkede som hun, og Proprietæren fik først Mod til at læse Brevet, da han havde skjændt paa de Andre for deres taabelige Skræk.

Efterat Brevets Indhold var blevet bekjendt, bleve Alle beroligede. Fru Fausing fik den Tro, at Linds Forlovelse med Margrete var den egentlige Grund til Vibekes Reise; samme Tanke foresværede ogsaa Margrete, men hun og Moderen omtalte den ikke, hvorimod Fruen talte til Proprietæren derom.

„Troer Du det?" udbrød han, „Jeg troer snarere, hun har havt for Lidt at tage vare og derved har faaet Tid til at hitte paa saadanne forsløine Ideer. Skulde hun virkelig være bleven forelsket i Lind, er det i hvert Fald kjækt gjort, at løbe sin Vei istedetfor at gaae her hjemme og være ulykkelig, og da hun nu engang er kommen over til sin Tante, kan hun faae

Lov at blive derovre et Par Maaneder og lære Et eller Andet."

Fru Fausing fandt denne Beslutning meget god, og samme Dag blev der skrevet til Vibeke. Men hendes Mands Ord om, at Vibeke havde havt for Lidt at tage vare, gav hende mange sorgfulde Timer. Hvor bittert bebreidede hun sig ikke, at hun ikke havde havt Omsorg for, at Vibeke anvendte sin Tid paa en rigtig Maade! Hvorledes og hvormed Margrete tilbragte enhver Time, vidste hun, men Vibekes Liv var hende ganske fremmed. Hun havde læst — men hvem havde sagt, at de, der skreve Bøger, altid vare rare Mennesker? Kunne de trykte Ord ikke ligesaa godt være skadelige som de talte? Hvilken daarlig Omgang havde hendes Datter maaskee ofte havt? Mit stakkels Barn er nu gaaet ud i den vide Verden for at lære at anvende sin Tid, da hendes Moder ikke hjalp hende dertil, men lod hende skjøtte sig selv. Min stakkels lille Vibeke, havde jeg dog blot havt din Fortrolighed — men jeg har Intet gjort for at forskaffe mig den, kun sørget for dit legemlige, ikke for dit aandelige Velvære."

„Have vi ladet Vibeke have for megen Frihed," svarede Proprietæren, „saa have vi faaet Straf nok ved den Skræk, vi fik imorges, og lad os endelig beslutte, ikke at plage os med unyttige Selvbebreidelser."

Og den næste Gang, hans Kone begyndte med sine Beklagelser, gik han saa hurtigt frem og tilbage, at hun nok kunde mærke, det var hans faste Beslutning at lukke sine Øine for dem. Opad Formiddagen kom Lind, som underveis havde udmalt sig, hvorledes han skulde gjenerobre Vibekes Venskab, og arrangeret

en Mængde forskjellige Toure og Fornøielser; men alle disse lystige Tanker bleve pludselig fordrevne ved Synet af Margretes forgrædte Ansigt. Hans første Følelse ved Efterretningen om Vibekes Flugt var Ærgrelse over, at den forstyrrede hans Fornøielser; men da det Værste ved Sagen var, at den ødelagde Husets Humeur, gjorde han sig al mulig Umage for at gjenoprette det. Hans mange livlige Skildringer af Vibekes Glæde over, at hun istedetfor at tage en Plads fik Lov til at leve i Kjøbenhavn for sin Fornøielse, oplivede Margrete. Proprietæren bragte han i en glad Stemning ved at udtale sin Beundring over hans Maade at tage Vibekes Afreise paa. Og da denne Samtale gav Anledning til Udtalelser om Livsanskuelser i Almindelighed, opdagede de tilkommende Slægtninge, at der var en høi Grad af Sympathi mellem dem, hvilken Opdagelse naturligviis gjorde et gjensidig behageligt Indtryk.

Paavirket af disse almindelige, fortrolige Udtalelser, meddeelte Fruen Lind sine Selvbebreidelser med Hensyn til Vibeke.

„Kjære Frue!" svarede han, „jeg veed nok, at Mødre, ogsaa naar deres Børn have gjort noget Urigtigt, danne en Modsætning til det Almeenmenneskelige, som er: at beskylde Andre for sine Feil, hvorimod Mødrene anse sig for at være Skyld i deres Børns. Men naar jeg skal tale oprigtigt, udtalte Deres Datter ofte en Misfornøielse med sin Leveviis, som jeg troer, hun kun kan blive befriet for ved at komme ud i Verden."

„Men det var jo min Skyld," udbrød Fruen, „fordi jeg ikke forsøgte at skaffe hende en Virksomhed."

„Kjære Frue!" svarede Lind, „havde den samstemmet med Deres Datters Ønske, kunde det være meget godt, men ellers troer jeg ikke, hun havde indladt sig paa den."

„Ja, men," indvendte Fruen, „det er jo min Skyld, at hun er bleven saa egenraadig."

„Som der er Nationer, saa er der Mennesker, der gjøre Revolutioner og erhverve sig Frihed, og har man først givet sin Magt fra sig, er det ikke let at faae den igjen."

„Herregud!" udbrød Fruen, „havde jeg da ingen Magt over Bibeke?"

„Jeg troer ikke megen," svarede Lind.

„Men det er jo min Skam."

„Nei, kjære Frue!" svarede Lind, idet han greb hendes Haand og kyssede den, „det er ingen Skam for Rosen, at dens Farve ikke er saa glimrende som Tulipanens, det er ingen Skam for Duen, at Glenten er den overlegen i Styrke."

Linds Ord glædede Fruen med Hensyn til Margrete, idet de forekom hende at være Tegn paa et mildt Omdømme, og indeholdt en vis Trøst for hende selv; thi hun besad meget lidt Selvtillid og havde opgivet mange Ting, fordi Vorherre efter hendes Mening ikke havde givet hende Evner til dem, og blandt dem satte hun nu: Mangel paa Evne til at faae Indflydelse paa Bibeke.

Henad Eftermiddagen havde Fru Fausing ligesom de Andre en Følelse af den Ro og Fred, der indtræder

efter et Uveir. Veiret, mildt, men graat, syntes at dele Stemningen, og Lind og Margrete havde udmalt sig det fredelige, idylliske Liv, de skulde føre, naar han blev Distriktslæge ude paa Landet.

For Øieblikket gik han og Proprietæren ude paa Verandaen, Lind med en kort Pibe i Munden. Cigaren havde han ikke Lyst til idag, den syntes ham ikke at passe til Situationen.

Fruen sad og strikkede i Havedøren, Margrete lavede Kaffe inde i Spisestuen, og medens Lind talte med Proprietæren om sine Udsigter, havde han en saa levende Følelse af at være en sindig, betænksom ung Mand, at han ikke kunde lade være at synes, han var Herre i Huset, Margrete hans Hustru og Hr. og Fru Fausing deres Gjæster.

Uddrag af Vibekes Kreve.

I samme Øieblik, som Vibeke modtog sin Faders Tilbud om at blive hos sin Tante og tage Informationer, forekom det hende meget fristende; men da hun derpaa kom til at tænke paa, hvor sursødt hendes Tante og Kousiner vilde samtykke i en Anmodning om at blive i længere Tid i deres Hjem, fik hun en ny Fristelse, nemlig straks at opgive hele Planen, og da disse to Fristelser havde kjæmpet en Tidlang, kom Løftet om at blive hos Fru Flanenskjold og hjalp Fristelsen Nr. To, og Udfaldet blev, at Vibeke skrev et Brev hjem, hvis Omkvæd havde en ikke fjern Lighed med de bekjendte Strofer:

„Sit Løfte har han holdt, den tappre Landsoldat.
Hurra! Hurra! Hurra!"

Forøvrigt blive Vibekes Stemninger og Tilstande i denne Tid synlige i de Udgydelser, hun skrev til Margrete, men om hvis Skjæbne dog maa bemærkes, at de som oftest bleve fundne at give en altfor ydmygende Beskrivelse af hendes Stilling, henlagte og erstattede af Skrivelser, der meest omhandlede Fortiden.

30te August.

Troer Du, jeg indtager en ophøiet Stilling her i Huset, troer Du, jeg har Leilighed til at uddanne mine Evner, tager Du meget feil, min kjære Margrete. Var jeg eet af de Væsener, om hvem jeg har hørt, at de ikke kunne Andet, end gjøe, kunde jeg for den Sags Skyld være ligesaa skikket til min Plads; thi naar jeg skal være ærlig, er min Stilling ganske lig en Fruerhunds. En Fruerhund skal altid være i sin Herskerindes Nærhed. Jeg skal det ogsaa. I Nærheden skal Fruerhunden være, for at Herskerindens Øine kunne gaae ud over den. Ligesaa med mig. En Fruerhund maa ikke indlade sig med andre Mennesker, undtagen for at gjøe ad dem. Ei heller jeg, som kun maa melde dem. Dog, uagtet denne ringe, ydmyge Stilling, gaae Dagene hurtigt; naar man saa ofte har været til Plage for sig selv, er det en behagelig Afvexling, at et andet Menneske bliver Ens Plage; thi ingen Misfornøielse er saa slem, som Misfornøielse med sig selv.

3 September.

Hvor underligt det end kan lyde, er jeg tilfreds med, at min Frue aldrig tænker paa sine Pligter mod mig; thi naar jeg da, som ofte skeer, kun mangelfuldt opfylder mine, har jeg dog den Trøst at hun er min Skyldner, jeg ikke hendes.

3 September.

Naar min Frue efter et kjedeligt Selskab, Koncert eller Theaterforestilling træt og mødig strækker sig paa sin Sofa, og jeg, naar jeg skal bringe hende Et eller Andet, kommer til at gjøre den mindste Støi, ryster

hun paa Hovedet og sender mig et Blik, som vilde hun sige, jeg var det meest hjerteløse Menneske, eller holder en Forelæsning om det Ubegribelige i, at jeg, der ikke har Andet at tænke paa, end ikke at larme, opfører mig som en sand Janitschar. Og Fruen, som er bleven narret for sin Morskab, vil narre mig til at sørge over, at jeg forstyrrer hendes Hvile; naturligviis lykkes hendes List ikke, og med det alvorligste Ansigt leer jeg indvendig ad hendes fuldendte Egenkjærlighed.

I September.

Min Frues Klap vække samme Slags Behagelighed, som de, man sætter „s" efter, og jeg foretrækker altid at høre: „Det er daarligt," for den tvetydige Roes: „Det er bedre, end sidst, men daarligere kunde det heller ikke blive."

I Oktober.

Sagnet fortæller, at da vore første Forældre efter Syndefaldet bleve udjagne af Paradiset, ærgrede Djævelen sig over, at de endnu besade Kjærligheden til hinanden, hvorfor han skabte et Vrængebillede af den, som han kaldte Egoismen, og som til Verdens Ende vil forfølge og besmitte den. Egoismen fremstilles som en høi, mager Kvindeskikkelse med et af Fortrædelighed rynket Ansigt, der i en hvilende Stilling nyder Ambrosia. Hendes Følge ere Spot og Fordringsfuldhed. Efter en besværlig Dag, som endte med, at Fruen lod som hun, ikke jeg, havde døiet dens Møie, kunde jeg ikke lade være at tage den ædle Hevn, at ophøie hende til Gudinde.

3 Oktober.

Var jeg blot i den saakaldte tvivlsomme Alder, hvilken Nydelse vilde jeg da ikke have af at blive behandlet som meget ung, ja næsten som Barn, hvad Fruen altid har for Skik at gjøre, naar Etatsraaden er hjemme og han vil byde mig Noget eller vise mig Høflighed paa anden Maade. Ak, at jeg ogsaa skal være saa ung, at den moderlige Omhu, hvormed Fruen tager sig af min Mave og passer paa, jeg ikke spilder min Tid efter Bordet, men strax kommer i Virksomhed, slet ikke kan glæde, kun ærgre mig!

3 Oktober.

Idag har jeg været alene hjemme. Fruen var i Skoven med en Veninde for at see Løvfaldet, jeg gik en Tour paa Volden, hvor Træerne saae saa medtagne ud og Vinden sang en sørgelig Vise med deres afvældige Blade om hvor dumt jeg har baaret mig ad ved at løbe herover, istedetfor at blive hjemme. Hvor underligt det dog gaaer til her i Verden! Nu ere Eders skrevne Ord min bedste Glæde, da jeg var hjemme, brød jeg mig mange Gange ikke om de levende.

3 Oktober.

Brugte man endnu Løbere og kunde jeg finde Ansættelse som en Saadan, vilde denne Plads være meget uddannende! Men da ingen af Delene er Tilfældet, passer den slet ikke for mig. Jeg forstaaer ikke, at jeg i nogen Tid ligesom har kunnet glemme, at jeg reiste hjemmefra for at uddanne mine Evner. Nu veed

jeg, at Fru Flanenskjolds Huus ikke er Stedet dertil, vidste jeg kun ligesaa godt, hvilke Evner jeg har og til hvilket Brug jeg skulde uddanne dem!

I November.

Her komme mange Visiter, og jeg hører Tale om mange unge Piger, som savne Anvendelse for deres Tid, ja Talenter, men aldrig om, at der savnes unge Piger til Et eller Andet. Sørgelige Tegn! Ligesaa sørgeligt gaaer det med Viisdommen, jeg troede, jeg kunde faae ved at høre min Frues og hendes Gjæsters Samtaler — de tale om de meest forskjellige Ting, men de gaae udenom dem; forgjæves venter jeg paa ved deres Hjælp at faae Indsigt i dem.

Hos Proprietærens.

Efterretningen om, at Vibeke var kommen i Fru Flanenskjolds Huus vakte megen Forundring i hendes Hjem; hendes Faders livlige Fantasi kunde ikke lade være at udmale sig denne Begivenhed med hans Yndlingsfarve, Rosenrødt, og han vilde i sin Datters hurtige Ordning af Sagen finde Tegn paa en stærk Sympathi mellem hende og Fru Flanenskjold. Senere, da hendes Breve istedet for glædestraalende Beskrivelser af Livet i Kjøbenhavn omhandlede Fortiden, saae han kun heri et Tegn paa sin Datters Kjærlighed, nemlig, at hun helst dvælede ved de glade Dage, hun kunde takke sine Forældre for.

Fru Fausing saae i sin Datters Beslutning en indirekte Erkjendelse af, at Vibeke havde følt, hvad hun nu var saa bedrøvet over, at hun, Moderen ikke kunde vogte hende, og skjøndt disse Tanker personlig smertede hende, glædede det hende paa den anden Side, at hendes Datter freidigt havde søgt, hvad hun altid før havde hadet, Pligter, som ikke vare hende en Fornøielse.

Margrete var den Eneste, der havde en Forestilling, hvorvel den var uklar, om Vibekes Jagen efter Roes og Priis, og hun var tilbøielig til at dele sin Faders Mening om, at hun strax havde fundet Behag i Fru Flanenskjold; forøvrigt glædede hun sig, som Moderen, over den kjærlige Tone, der gik gjennem Vibekes Breve, Toner, der meldte dem, at Strenge vare anslaaede i hendes Hjerte, som de kun meget sjeldent havde hørt lyde.

Ogsaa bidroge de Mildhedens Ord, der udgik fra Vibekes Pen, Deres til, at Moderen og Margrete savnede hende end mere, og da de forhen saa hyggelige, lange Aftener, hvor man samtalede og læste høit, kom, mærkede man nok, at de uden hende ikke vilde blive anvendte paa sædvanlig Viis. Vibekes Iver skulde til, for at faae Fru Fausing til at ophøre med sine mangfoldige Streiftog for at efterse, om Huusmaskineriet gik sin sædvanlige Gang. Margrete var ogsaa saa vant til at anvende sin Tid til Andre, at det kun paa Opfordring faldt hende ind at anvende den til, hvad hun kaldte Fornøielser, og man overlod derfor til Proprietæren at bestemme, om Aftenerne skulde tilbringes, som man pleiede. Men Proprietæren savnede Vibeke, og da han paa mandlig Viis ikke var vant til at finde sig i Savn førend alle Midler til at faae dem afhjulpne vare blevne forsøgte, tog han ofte ind til Kjøbstaden, hvor han i Læseforeningen fandt Bøger at læse og Læsere at drøfte dem med.

For Fru Fausing og Margrete, som vare i Besiddelse af ægte, kvindelig Uegennyttighed, var det næsten en Trøst i Eensomheden, at „Faer" ikke sad hjemme

og savnede Vibeke, og Arbeidet viste sig her, som altid, som det eneste Middel, hvorved Tiden udover Barneaarenes Sommerfuglelio ikke blev dem en tyngende Mare, men en bevinget, glædebringende Genius.

Underligt nok savnede man ogsaa Vibeke ved Arbeidet; thi Fru Fausing og Margrete vare nu ofte beskjæftigede med at skrive Breve. Selsomt lyder det tilvisse, at kalde en ung Piges Breve til sin Elsker et Arbeide, men Lind bad saa ofte sin Margrete at tilbagekalde i hans Erindring den og den Samtale, den og den Situation, kort, at bringe ham i en eller anden Stemning, han under deres Samliv havde følt, og til at gjøre det, syntes Margrete slet ikke, hun havde Evne; men en Samtale med Vibeke kunde være en stor Hjælp, og ved mange Leiligheder havde Vibeke været tilstede og kunde ligefrem hjælpe hende at huske det Skete. Dog, Vibeke var her ikke, og stakkels lille Margrete lagde, som man siger, „sit Hoved i Blød", og anvendte meget Papir og megen Tid paa, saa godt hun kunde, at opfylde sin Hjertensvens Ønske, som hun jo ikke kunde undlade at blive rørt og glad over, naar han for Exempel udtrykte det saaledes: „Send mig en udførlig Beskrivelse af disse velsignede Øieblikke, og dine Ord ville udfolde sig for mine Øine som de skjønneste Blomster, og fra dem vil der opstige en saa stærk Duft, at min Sjæl paa dens mægtige Strømme vil flyve bort fra disse kolde Steenmasser og paany hvile i Naturens Skjød, paany leve med Dig, Du Naturens Datter!"

Hvad Fru Fausings Skriverier angik, savnede hun Vibeke til at hjælpe sig med sine Breves Form;

thi naar hun, som hun saa gjerne vilde, skulde opfylde Vibekes Ønske og gjøre hende Regnskab for alle Smaabegivenheder i Hjemmet, havde hun meget svært ved at holde Folk og Fæ fra hinanden, ikke lade Beretninger om Æblehøstens Udfald staae imellem Bemærkninger om Verdens underlige Omvexlinger og Spørgsmaal om Undertøis Tilstand. Naar Fru Fausing skrev til Margrete tænkte hun aldrig paa Sligt, men hun havde for ofte hørt Vibeke kritisere Andres Breve til at hun kunde lade være at tænke paa sit eget, naar hun skrev til hende.

Sit strenge Omdømme kunde Vibeke saaledes takke for, at hendes Moders Breve under Forsøg paa en bedre Form mistede en heel Deel af deres Venlighed, som hun nu trængte saa meget til — her, som altid, blev Frugten Udsæden liig.

Et Besøg hos Fru Petersen.

November, Slagte-Slud-Taagemaaneden, da Lys og Varme findes saa sparsomt, Naturen kun skjænker Vand og Vind, og Kakkelovne og Lamper blive Livets Sol og Glæde, havde i Etatsraadinde Petersens Huus ladet oprinde en Festdag, nemlig hendes yngste Datter Alvildes Forlovelsesdag.

Festens Helt havde, som der staaer i Æventyret, „baade at bide og brænde," Stilling og Formue havde Lykken i hans Faders Skikkelse skjænket ham, og nu manglede kun, at Folk, hvis Mening han satte megen Priis paa, lagde Mærke til og beundrede hans Goder.

Da der nu ingen Ting er, som blive mere bekjendte, end smukke Heste, Hunde og Vogne, lagde han sig efter dem, og af Beundring over Eiendelene fulgte ikke sjelden Beundring over Eiermanden, og „sans comparaison" gik det ham paa en vis Maade, som den store Goethe, der fandt saa ivrige Beundrere, at de opskreve hvert Ord, der udgik af hans Mund: vor Grosserer besad ingen Ubetydelighed, som ikke havde vakt Beundring.

Mæt og træt af et bevæget Ungkarleliv, tænkte han paa at skaffe sig et Hjem, og efter megen Søgen

havnede han omsider hos Alvilde, der besad den for hans Udvalgte nødvendige Egenskab, at være beundret, og saa snart han havde erobret hende, søgte han Leilighed til at fremvise sin nye Skat, som mærkværdigt nok vakte mindst Misundelse af dem alle.

Siden deres Forlovelse havde det unge Par saaledes været meget paa Farten, og Vibeke blev forbauset over at træffe dem i sin Tantes Dagligstue en Eftermiddag, hun traadte derind, uheldigvis netop som Alvilde takkede sin Kjæreste for det smukke Armbaand, der glimrede om hendes Arm.

„Om Forladelse," sagde Vibeke, og hun vilde skyndsomt trække sig tilbage, da hun saae den ømme Scene mellem det unge Par, men blev standset af Alvilde, der udbrød:

„Du behøver slet ikke at gaae fordi jeg kysser min Forlovede."

Alvildes Kjæreste lo, strøg sit Overskjæg og sagde: „Veed Frøkenen ikke, at Kys er een af Hovedposterne i de Forlovedes Bøger?"

„Sligt er kun for de Indviede," udbrød Alvilde i en henkastende Tone og lænede sig tilbage i Gyngestolen.

Vibeke gav intet Svar, men ønskede, at Vilhelmine, hvem hendes Besøg gjaldt, snart vilde komme hjem; Grossereren ønskede, Alvilde vilde vise sin Kousine hans Gave, og Alvilde ønskede, at En eller Anden vilde komme og paatage sig at føre Konversationen. Denne Gang skulde Alvildes Ønske opfyldes; thi atter ringede Klokken, og ind traadte Lind, der blev ubehagelig berørt ved at træffe Vibeke, der ligesom tvang ham til at disharmonere med Etatsraadinden og hendes

Døttre, ham, der elskede Harmoni og altid saa inderligt ønskede at smelte sammen med sine Omgivelser.

Samtalen kom snart til at dreie sig om Margretes nærforestaaende Komme, og Alvilde sagde, hun glædede sig meget til at gjøre „den lille Hexes" Bekjendtskab. „Undskyld," vedblev hun og henvendte sig til Vibeke, „at jeg kalder din Søster saaledes, men naar jeg tænker paa, at Lind, for at faae Huus og Hjem, virkelig har ifinde at nedsætte sig som Læge ude paa Landet, kan jeg ikke benævne den lille Margrete anderledes."

„Man skulde ikke troe," udbrød Vibeke, „at det var i dette Land, der engang fandtes en ung Kvinde, som antændte sit Jomfrubuur for at døe med sin Elskede, naar man hører en Nutids-Signes Tanker om Kjærligheds Magt."

Alvilde lo, vendte sig om mod Lind og sagde: „Vibeke siger aldrig mere, end hvad hun virkelig mener, hun er bestemt Oraklet derhjemme, ikke sandt?"

„Visselig," svarede Lind, „lagde Alle megen Vægt paa Frøken Vibekes Ord."

„Ja, det maa jeg troe," svarede Alvilde, „men jeg har kun været „vor snaksomme, livlige Alvilde", og derfor maa Vibeke ikke drøfte saa nøie, hvad jeg siger, og tillade mig at lee ved Tanken om at see Dem, Lind, rumle omkring i en Doktorstol, prutte med Bønder om Honoraret, lange til Fadet med en Træskee, eller" —

Lind lo og forsikkrede, at Sligt brugtes ikke mere.

„Og naar De saa kommer herind til Byen," sagde Alvilde, „skal jeg bede Dem sammen med Kon-

ferents- og Etatsraader, for at De kan opbygge Herredsfogden, Justitsraaden, med at fortælle om Deres høie Bordfæller."

„Aa! i mit kjærlige Hjem har jeg reent glemt, at der findes Noget, som hedder Forfængelighed," svarede Lind.

„Ja, hvis Deres Kone blot ikke har faaet Lyst til at blive Krigsraadinde."

„Margrete!" udbrød Lind og Vibeke i Kor.

„Margrete!" gjentog han og lo hjerteligt, „Margrete bryde sig om en Titel, hun, der kun tænker paa at være kjærlig og god, og det lykkes hende saa vel, at man uvilkaarlig kommer til at tænke derpaa, naar man er i hendes Nærhed."

„Hun maa jo være som en levende „Balles Lærebog," udbrød Alvilde og lo.

Grosserereen gjorde hende Selskab, og Lind bemærkede, han aldrig havde hørt Margrete prædike.

„Hvor ofte har hun dog ikke gjort det for mig?" tænkte Vibeke, „Men paa samme Maade som Naturen."

„Alvilde er nok slem at være uenig med," bemærkede Grosserereen og gned sig i Hænderne.

„Ja, jeg vil haabe Grosserereen vil give den fredelige Ægtemand," svarede Lind.

„Ja, hvis alle vore Venner, som De, ville forlade os," svarede Alvilde, „vil vort Hjem blive altfor fredeligt, for ikke at sige tomt. Een af mine kjæreste Drømme," vedblev hun, „har altid været at indrette mit Hjem saaledes, at De vilde sige: „Her er godt at være."

Lind bukkede og sagde: „Svarede jeg nu, i Frøkenens Nærhed er altid godt at være" —

„Talede De usandt," udbrød Alvilde, „men glem nu mine Drillerier, og vis, at De har tilgivet dem, ved at følge med os i Theatret. Hjælp mig at overtale ham, min Ven," tilføiede hun og lagde sin Haand paa Grosserens Skuldre.

„Ja," udbrød Grossereren, „det kunde jeg lide at have Dem med iaften, saa veed jeg da, vi strax faae en Kritik over det nye Stykke, som man kan stole paa."

Efter nogen Nøden lod Lind sig bevæge, og da Vibeke ikke havde Lyst til at blive alene tilbage i Leiligheden, fulgte hun med de Andre ned ad Gaden, men forlod dem snart, da hun var saa heldig at møde Vilhelmine.

„Naa," sagde Vilhelmine, da de vare blevne alene, „hvad er det saa, Du vil tale med mig om?"

„Jeg vil bede Dig skaffe mig en anden Plads."

„Det ventede jeg," udbrød Vilhelmine.

„Ja saa," svarede Vibeke, „maaskee Du ligesom jeg synes, jeg ikke passer til den Stilling, jeg indtager."

„Hvorledes skulde den Stilling, Du ønsker Dig, være?" spurgte Vilhelmine med et satirisk Smiil.

Vibeke var altfor optaget af sine egne Tanker til at bemærke Smilet og svarede: „Jeg har ikke faa Kundskaber, jeg har læst Meget, jeg har et sundt Omdømme og jeg kan udtrykke mine Tanker. Skaf mig en Plads, hvor jeg kan finde Anvendelse for disse Evner."

„Skjøndt vor Tid er meget kritisk, har jeg dog aldrig hørt, at der fandtes Huse, hvor man gav et Menneske Kost og Løn for at høre dets kritiske Bemærkninger. Har Du hørt om saadanne Ansættelser?"

„Nei," svarede Vibeke hurtigt, „men et Sted i Verden maa jeg vel passe til at være."

„Ja," svarede Vilhelmine, „Du passer udmærket til at være fri og blive gjort Stads af, Goder, som Du jo havde i dit Hjem, og som Du efter min Mening snart skulde vende tilbage til for at nyde."

„Men paa den Maade har jeg jo Ingen gavnet eller glædet med min Bortreise."

„Derfor var det jo ikke, Du reiste bort."

„Jo det var," svarede Vibeke.

„Behold dine Hemmeligheder, min kjære Vibeke, men spørg Dig selv, hvem og med hvad Du vilde glæde og gavne, og Du skal see, at Spørgsmaalet vil være svært at besvare."

Vibeke sukkede uvilkaarligt, en Stund fortsatte de i Taushed deres Vei, indtil Vilhelmine bemærkede.

„Det er en sær Verden: de, der have et godt Hjem, forlade det, de, der ikke have det, leve for at indbilde Verden, at det er Tilfældet, og endelig er der dem, som kun skjønne paa deres Goder, naar de høre Andre prise dem. Men nu Farvel," tilføiede hun, „her skilles vore Veie."

Uden at tale, rakte Vibeke hende Haanden og blev staaende et Øieblik for at see efter hende, idet hun halvhøit sagde: „Ja, vore Veie skilles, din fører til Roes og Magt, min til Skam og Slaveri."

"Der er Forskjel."

Opfyldt af Tanken om sit Slaveri, begav Vibeke sig paa Veien til Fru Flanensfjolds Bolig, medens hun spurgte sig selv, om det ikke var hendes egen Skyld, at hendes Stilling var saa ubehagelig. „Min Skyld?" svarede hun. „Er det min Skyld, at Skjæbnen har ført mig til et Menneske, som kun lever for sit eget Jeg og som fordrer, at man med Ømhed og Medlidenhed skal pleie og passe hende, naar hun er bleven overanstrengt af — at more sig? Sligt kan man kun forlange af en tankeløs Tosse; ikke af et frit, tænkende Væsen. Underligt er det, at slig frugtesløs Gjerning skulde falde i min Lod — jeg, som drog ud for at gjøre Gavn. Hvem og med hvad spurgte Vilhelmine. Dem derhjemme? Nei, dem gjorde jeg kun Sorg. Mig selv? Ja, gjerne vilde jeg vinde Roes og Priis. Hvorfor? For at løbe bort? Nei, det er just Ulykken, at over Tanken om Lønnen har jeg glemt Arbeidet. Men er jeg da slet ikke Andet, end en forfængelig, egenkjærlig ung Pige, der ligesom et uartigt Barn er løbet sin Vei? Den Fortjeneste

har jeg dog, at jeg ikke strax løb hjem igjen. Ja, næsten fortjente jeg at kaldes Vibeke den Store. Var jeg blot Fru Flanenskjold, hvor skulde jeg lade min Ærgrelse gaae ud over mig selv! Naturligviis stamme hendes onde Luner ogsaa fra hendes Misfornøielse med sig selv, men jeg skal vise hende, at jeg har Taalmod og Kraft til at finde mig i dem."

Opfyldt af disse Tanker, naaede Vibeke Fru Flanenskjolds Bolig, hvor hun erfarede, at Fruen ikke kom hjem før til Sengetid, og da hun nu engang var paaklædt til at gaae ud og meget misfornøiet og kjed af sit eget Selskab, besluttede hun at tilbringe Aftenen hos sin Tante. „Stakkels Tante," tænkte hun, „sidder jo ganske alene; det gjør hun vistnok ofte — egentlig er det en Skam, at jeg saa sjelden besøger hende. Engang var hun dog saa venlig mod mig; hvor smigrende omtalte hun ikke i Sommer mine Kundskaber; ja, dengang brød jeg mig ikke om Roes, nu kunde jeg trænge til den, jeg stakkels Pjalt. Den Slags Mennesker som Tante, der kun behøve eet rosende Ord for at give det tilbage med tifold Rente, ere dog vistnok ogsaa til Nytte. Ganske vist for dem, som ville narres; men saa er det jo nu engang her i Verden, Folk ville narre sig selv og narres af Andre."

Beskjæftiget med saadanne Tanker, naaede Vibeke sin Tantes Bolig, hvor hun blev ubehagelig overrasket ved, at Vilhelmine aabnede Døren, og den rolige Forbauselse, hvormed Kousinen spurgte, om det ogsaa virkelig var Vibeke, der hædrede Huset med sit Besøg, bidrog slet ikke til, at hun følte sig vel tilmode.

Inde i Dagligstuen var halvkoldt og mørkt, og under megen Gaben fik man Lampen tændt, hvorpaa Fru Petersen begyndte en lang Raadslagning med sin Datter om Trækul, Vand etc., som endte med, at Vilhelmine fortalte, at hun havde faaet Bud om at besøge een af sine Veninder, men da hun kom til hende, var der kommet udenbyes Fremmede, med hvilke Fruen nødvendigviis maatte gaae i Theatret. „I det Uheld har jeg maattet finde mig iaften," tilføiede hun, „og Vibeke maa nu ogsaa finde sig i at faae et Glas Øl istedetfor Thee, for Du kan nok tænke, at Moder ikke gider havt den Uleilighed at koge Vand, naar hun er alene hjemme."

„Ja, lille Vibeke!" udbrød Fruen, „skjøn paa dit gode Hjem; en fattig Enke som jeg har ikke Raad til daglig Hyggelighed."

„Maaskee dog, naar De lod være at gjøre Selskab," indvendte Vibeke.

„Saa ufornuftig har jeg da Gud skee Lov ikke været, at begrave mine Døttres Ydre og Forstand i min lille Leilighed. Jeg har gjort for dem, hvad jeg kunde, og med Herrens Bistand vil Alvilde inden føie Tid faae sit eget komfortable Hjem."

„Og en Mand, hun holder af," tilføiede Vibeke.

„Naturligviis, naturligviis," udbrød Fruen.

„Naturligviis," gjentog Vilhelmine i en heftig Tone, „hjælper det gode Hjem godt paa Kjærligheden, og jeg har tidt ærgret mig over at høre Folk, som nu for Exempel Dig, Vibeke, der aldrig har kjendt til Savn af materielle Goder, tale om dem med Ringeagt."

„Hvornaar har jeg gjort det?“ spurgte Vibeke.

„Det veed jeg just ikke,“ svarede Vilhelmine, „men i Gjerning veed jeg da, Du har viist dine verdslige Goder den største Ringeagt ved frivillig at forlade dem alle, og, lille Vibeke,“ tilføiede hun, „besvar mig saa det Spørgsmaal, jeg gjorde Dig i Eftermiddag.“

„Eftersom jeg ikke har bedet Dig om at være min Skriftefader,“ svarede Vibeke rødmende, „har jeg ikke ifinde at aflægge Dig noget Skriftemaal.“

„Det er morsomt,“ svarede Vilhelmine i en henkastende Tone, „saa vel de nyere dramatiske Titler passe paa Dig; da Du var her i Besøg, kan jeg huske, jeg kaldte Dig et „rigtig solidt Pigebarn“, og nu kan jeg paa Alting mærke, at den egentlige Grund til, at Du løb hjemme fra var, at Du troede, Du var ret hvad Menigmand kalder „en Pokkers Tøs“, som kun behøvede at vise sig for at blive gjort Stads af og blive beundret.“

Fruen sendte Vilhelmine et misbilligende Blik og udbrød: „Var Du saa sød, lille Vibeke, sidst, Du skrev hjem, at takke din Moder for den deilige Sending.“

„Mo'er!“ udbrød Vilhelmine i en bebreidende Tone, men lo i det Samme og sagde: „Ja, Mo'er hun glæder sig over at faae Noget i sine Saltekar, men egentlig er den Glæde bedre, end den, man føler ved at faae sin Forfængelighed smigret; thi Maven skal man sørge for, men Forfængeligheden skal man slaae ihjel.“

„Har Du faaet Bugt med din?“ spurgte Vibeke.

„Det vil jeg just ikke sige," svarede Vilhelmine, „men Du kan være vis paa, at uden Ens Forfængelighed kan taale dygtige Stød, kan man ikke omgaaes Folk, som jeg nok troer, jeg kan."

„Ja, det skal jeg bevidne," udbrød Fruen, „dine Veninder kunne slet ikke undvære Dig, og det er da ikke fordi de ere i Nød, for jeg troer saamænd, de Alle sidde luunt inden Døre. Der er nu Fru Flanenskjold —"

„Lad os nu ikke plage Vibeke med mine Veninder," udbrød Vilhelmine.

„Det plager mig paa ingen Maade, at høre om dine Veninder," svarede Vibeke, „tvertimod morer det mig, for jeg vil ganske ærlig tilstaae, at naar man maa erkjende, man er en Afgudsdyrker, er det behageligt at høre, at man er i godt Selskab. Siig mig hvem min Guddom er," tilføiede hun, „for det er tydeligt nok, at din hedder „Plutus.""

Blodet foer op i den i Reglen saa rolige Vilhelmines Kinder, og med en Stemme, der ikke var fri for at dirre, svarede hun: „Du, som er saa kundskabsrig, kan bedst besvare slige mythologiske Spørgsmaal, men een Gang for alle vil jeg sige Dig, at Du og jeg slet ikke kunne sammenlignes. Du er opdraget i idel Kjærlighed; Du kjender ei Savn eller Mangel og vil efter al Beregning aldrig komme dertil; Du har en Fader her paa Jorden, som rydder alle Torne af din Vei og hver Dag bestrøer den med Glædens Roser; jeg er opdraget under mange Bekymringer, har kjendt og vil rimeligviis altid vedblive at kjende Savn

og Mangler, og min Fader, som er i Himlen, har altid strøet Torne paa min Vei og bestrøer den meget sjelden med Glædens Roser. Og hvorledes ere vi To saa blevne? Jeg er vistnok ingen øm, blød ung Pige, der kun ønsker at finde Hjerter i Hytter og Venner i Nød; men jeg veed, at jeg aldrig har gjort Moder Sorg med at udklække og udføre forfrugede Ideer, og har jeg Glæde og Gavn af mine Venner, stræber jeg altid efter atter at gavne og glæde dem. Jeg veed ikke, om Du er blød og øm, om Du har levet for at meddele Andre af din Overflod, for at gjengjælde dine Forældres og din Søsters Kjærlighed, kort sagt, tænkt paa, at Du dog vistnok neppe blev skabt alene til at nyde. For at kunne dømme herom, kjender jeg Dig altfor lidt; men i dit Forhold som Kousine og Niece har jeg ikke mærket megen Kjærlighed eller Opoffrelse."

„Kjære Vilhelmine!" udbrød Fruen, „hvad er det dog for en Prædikeaand, der er faret i Dig iaften? Sigen Sandhed og alle den Slags Ting kommer der aldrig Noget ud af. Efter min Mening skulle gamle konfirmerede Mennesker lade hinandens Opdragelse fare."

„Ja det er godt, lille Mo'er," svarede Vilhelmine, „nu er jeg ogsaa færdig."

„Færdig," gjentog Bibeke, der havde været saa fordybet i sine egne Tanker, at hun hverken havde hørt sin Tantes Bemærkning eller Datterens Svar, „ja, nu maa jeg nok ogsaa gjøre mig færdig til at gaae hjem." Og med et flygtigt Godnat reiste hun sig og gik, fulgt af Vilhelmine, ud ad Døren.

„Sikken en kjedsommelig Aften!“ udbrød Tanten og svøbte sit Shawl bedre om sig, gabede og lukkede sine Øine.

Imidlertid var Vibeke bleven reisefærdig og rakte Vilhelmine Haanden til Afsked.

„Godnat, Vibeke,“ sagde denne, „og vær nu ikke altfor vred.“

„Vred?“ gjentog Vibeke, idet hendes Stemme skjælvede, „Jeg er slet ikke vred, kun bedrøvet, meget bedrøvet over min Skyld mod dem der hjemme.“

„Det er rigtigt, men ikke behageligt,“ svarede Vilhelmine i en kold Tone.

„Jeg vilde ønske, Du var lidt venligere,“ svarede Vibeke, „saa vilde min Tak for hvad Du har gjort iaften være bleven hjerteligere.“

„Aa, lille Vibeke,“ svarede Vilhelmine med tvungen Munterhed, „bryd Dig aldrig derom! Takken tager jeg, som den er; den Slags Ting, som Hjerte og Smerte, skal der ogsaa god Raad til at drøfte og tænke saa meget over, og vi ere en Familie, som maa fægte sig igjennem.“

Vibeke gik uden Svar, og Vilhelmine vendte tilbage til sin Moder, der bemærkede, at Vibekes Selskab var saare lidt opmuntrende.

„Under hendes nuværende Forhold er det rimeligt nok,“ svarede Vilhelmine, „men da hun var her i Besøg, var hun ogsaa kjedelig, hun, som ikke havde Andet at bestille, end at være fornøiet og elskværdig.“

„Gud bevares! Slige Beskjæftigelser vare altfor ringe for hende,“ indvendte Fruen, „dem overlod hun til sine fattige Kousiner.“

„Ja, hun holder mere af at give onde, end gode Ord," sagde Vilhelmine. „De Rige ville dog ogsaa have Alt for sig selv;" tilføiede hun efter en Pause, „at bide, synes jeg dog, de kunde overlade til de stakkels Hunde, som maae logre for Krummerne, der falde fra deres Bord; thi at de Stakler engang imellem faae Lyst til at vise, at de have Tænder, kan man ikke undre sig over."

„Men Du prædiker jo endnu," udbrød Fruen, der var falden halvt i Søvn, „det, Du siger, staaer jo i en eller anden Parabel."

„Saa?" svarede Vilhelmine, „Men veed Du, hvad der ikke staaer? At Hunden undertiden er Herre; og det finder dog ikke sjelden Sted."

„Jo, jeg har dog læst saadant Noget," svarede Fruen gabende, reiste sig og trak sig tilbage til sit Soveværelse.

Selvopdragelse.

Med et meget misfornøiet Ansigt modtog den ventende Etatsraadinde Vibeke, underholdt hende, medens hun fyslede med Natte-Forberedelserne, med en Tale om Pligtforglem- og forsømmelser, og endte med den Erklæring, at hun hver Dag maatte finde og fandt sig i, at Vibeke forsømte sine Pligter; men at hun, som iaften, forglemte, ja heelt unddrog sig dem, vilde hun ikke oftere taale. Med bøiet Hoved og nedslagne Øine hørte Vibeke paa Fruens Bebreidelser, og med en hos Menneskene ikke ualmindelig Trang til Pønitens lovede hun sig selv, at hun for Fremtiden vilde rette sig efter Fruens Irettesættelser. Veltilfreds ved at bemærke en hos Vibeke saa usædvanlig Underkastelse, fik Fruen forøget Lyst til at formane, og idet hun begyndte med Vibekes Ankomst, fremkom hun med en Masse Exempler paa Pligtforsømmelser, sagde hvilke Følelser enhver af dem havde frembragt hos hende, og til Slutning samlede hun sine Følelser i et Slags „pot de feu", som hun lod stige op over den syndige Vibekes Hoved, over hvilket Bebyrdninger om at have

frembragt Sorg, Vrede etc., etc. derpaa faldt ned som en Flok Raketstokke.

Endelig var da Fruen træt af at nyde sin Veltalenhed, og for at vise Vibeke, at hun, uagtet hun var krænket, dog var mildt stemt, tilføiede hun efter sit Godnat et Spørgsmaal, om Vibeke nylig havde hørt hjemme fra.

Ordet „Hjem" gjorde et saa stærkt Indtryk paa Vibeke, at hun var nde af Stand til at tilbageholde sine Taarer.

„Jeg seer hellere," bemærkede Fruen i en nedladende Tone, „at De retter Dem efter, end græder over mine Bemærkninger."

Vibekes Stolthed var altfor stor til, at hun ikke selv midt i sin Sorg maatte harme sig over, at Fruen skulde troe, hun havde Magt til at fremkalde hendes Taarer, og med Møie fik hun sagt, at Fruens Ord ikke var deres Aarsag.

„Ja saa," svarede Etatsraadinden ærgerlig, „men veed De, hvad De giver Folk Ret til at troe ved slig pludselig, heftig Graad?"

Da Vibeke intet Svar gav, vedblev hun: „At De lider af ulykkelig Kjærlighed eller saadant Noget, Formodninger," tilføiede hun, „som pleie at saare mindre stolte unge Piger, end De er."

„Ja, jeg skal love for, jeg har Noget at være stolt af!" udbrød Vibeke halv sagte, men dog høit nok til, at Fruen kunde høre det, og med et naadigt Smiil udbrød denne: „Hvormange have vel det i Deres Alder, lille Ven? Tænk derover, men gaa nu iseng og sov Sorgen bort."

En kort Tid fordrev Vibekes Harme over, at hendes Tante og Kousiner og nu ogsaa Fru Flanenskjold skulde troe, at hun havde forladt sit Hjem paa Grund af, at Margrete, ikke hun, var Linds Kjærligheds Gjenstand, hendes Sorg; men ved nærmere Eftertanke kunde hun ikke negte, at denne Bevæggrund var hæderligere, end de virkelige, og hun maatte tilstaae, at det meest ærgrede hende, at man troede, hun led af ulykkelig Kjærlighed, fordi Sygdommen skulde være almindelig og efter hendes Mening var mere latterlig og foragtelig, end alvorlig og sørgelig.

Skjøndt hun havde lagt sig paa Sengen, tænkte hun slet ikke paa at sove, men efter gammel Vane søgte hun, da hun en liden Stund havde grædt over sig selv, at gjøre Noget ud af sin Sorg. Først vilde hun rose sig selv for, at hun sørgede over, ikke at være som hun burde, dernæst vilde hun beundre sin Sorgs Dybde og Styrke, og endelig forsøgte hun paa at fortælle sig selv, at det sikkert var meget sjeldent, at Nogen havde takket for at høre saadanne ubehagelige Sandheder, som hun havde hørt iaften; men forgjæves sad Fantasien og ventede paa at pynte Løgnene, gjøre dem til søde, smigrende Gjøglebilleder — den nøgterne, kolde Sandhed slog dem sønder og sammen, og Satiren strøede sit bedske, men rensende Salt i Saarene.

Natten var lang og trang, og ei engang de Elskendes Planet trøstede den grædende Vibeke, naar hun oplukkede sit Vindue for at indaande lidt frisk Luft, men som et lavt, blytungt Tag laa Novemberhimlen over hendes Hoved, og dog følte hun sig over-

bevisst om, at hun kun ved dens Hjælp kunde finde Trøst og Fred, og fra den guddommelige Kjærlighed vendte hendes Tanker sig til den menneskelige, og opfyldt af Alt, hvad hun skyldte dem der hjemme, anvendte hun Nattens sidste Timer til at tilskrive dem et saa kjærligt Brev, at Fru Fausing reent glemte at bryde sig om Formen og sendte hende et Svar, der gjorde hende saa godt, som havde det været et varmt, moderligt Kys; og fra sin Fader fik hun et fornøiet Brev om, at han af hendes Skrivelse kunde see, hun havde det rigtig godt; men hvorledes og med hvilke Mennesker hun levede, vilde han gjerne høre om.

Vibeke undrede sig først over sin Faders faste Overbevisning om hendes Stillings Behageligheder, men idet hun huskede paa, at hendes Venlighed i Hjemmet altid havde været afhængig af hendes Humeur og dette igjen af hendes Morskab, fandt hun Sagen ganske naturlig.

I det Hele taget trængte Erindringer fra Hjemmet sig stadigt ind paa Vibeke, og i alle de Billeder, som glede forbi hendes indre Blik, saae hun sig selv i et nyt Lys, opfyldt af værende eller vordende Fortræffelighed, kold og fordringsfuld, modtagende de Andres Kjærlighed, ikke som en Gave, der var Tak værd, men som en skyldig Tribut.

Hvor var Livet ikke blevet tomt og nøgternt! Uvilkaarlig kom hun til at sammenligne sig med Fiskerens Kone i Æventyret, der fra sin Pavedværdighed pludselig vendte tilbage til Muddergrøften.

„Dog," sagde hun til sig selv, „jeg har jo endnu Virkeliggjørelsen, Herregaarden, af Fiskerkonens første

Ønske tilbage; men den eneste gode Egenskab, som jeg endnu besidder, Æresfølelse, forbyder mig at vende tilbage og nyde alle de Goder, Skjæbnen har skjænket mig, før jeg har faaet saa megen Magt over min Egenkjærlighed og Forfængelighed, at jeg uden Knurren kan opfylde Pligter, som ere ubehagelige for disse mine Skjødesynder.

At betragte de Arbeider, der paalaae hende hos Fru Flanenskjold, som Pligter, det vil sige, som Noget, der skulde gjøres med Velvillie og saa vel som muligt, var i det Hele noget Nyt for Vibeke; hun blev forbauset over den Omtanke og Tid, hendes Arbeider derved kom til at fordre, men paa den anden Side havde hun paa Grund af, at hun var ophørt med sine mange Betragtninger over sin nuværende Ringhed og sine Evners Fortræffelighed, saa megen Tid tilovers, at hun var glad over at have en Anvendelse for den.

Fru Flanenskjold blev behagelig overrasket over Vibekes uventede Villighed og Flid og skaffede, med formanende Opfordringer til Udholdenhed, Arbeider, hvor den kunde komme til Anvendelse.

Ligeoverfor Vilhelmine blev hendes Glæde over denne uventede Forandring i Vibekes Opførsel til en Udtalelse om, at hun begyndte at faae Glæde af hendes Kousine.

„Det fornøier mig," udbrød Vilhelmine, „men jeg har ogsaa talt alvorligt med hende; i Onsdags fjorten Dage havde vi en Samtale, som jeg nok haabede, vilde have en god Virkning."

„Saa," svarede Fruen, „men netop samme Dag, da hun kom fra Deres Hjem, havde jeg en Samtale

med Deres Kousine, som havde synlig Virkning, saa jeg troer nok, jeg kan tilskrive mig den heldige Forandring, der er foregaaet med hende."

Saasom Vilhelmine kom i Fru Flanenskjolds Huus for at nyde og yde Behageligheder, og det Modsatte ganske vist var blevet Udbyttet, hvis hun vilde have indladt sig paa Modsigelse, saa tav hun, rømmede sig og dreiede Samtalen hen paa et andet Emne.

Uden Modsigelse nød Fruen saaledes sin Triumf over Vibekes Omvendelse, og som een af dens Frugter glædede hun sig over, at en Deel Dækketøi, som hun havde tænkt paa at kassere, ved Hjælp af Vibekes Stopninger endnu vilde kunne bruges en Tidlang, og Vibeke anstillede Betragtninger over Arbeide og undrede sig over, at selv det kjedeligste, naar det bliver vel gjort, faaer en vis Interesse.

Forøvrigt behandlede baade Etatsraaden og hans Frue Vibeke med mindre Agtelse, efterat hun havde besluttet at underkaste sig; han, som havde moret sig over Ordvexlingerne mellem hende og sin Kone, ofte havde taget Vibekes Parti og opflammet hende til kjække Svar, mistede nu, ved at see hende finde sig i Fruens Herredømme, sin Interesse for hende og tænkte, han havde taget feil, idet han tilstod hende mere Forstand og Mod, end de forknytte, dumme Smaapiger, af hvilke hans Kone altid skulde have Een, at lade sine Luner gaae ud over.

Hvad Fruen angik, saa havde den trodsige Uvillie, hvormed Vibeke havde underkastet sig, indgydt hende en vis Agtelse, afholdt hende fra, saa ofte hun havde Lyst dertil, at gjøre hende til sine Nykkers Kasteboldt, men

det kjedsommelige, fredelige Faar, der villigt gik i sit Tøir, sparkede hun til saa meget hun lystede.

Herrens Kulde og Fruens Luner vare imidlertid langt fra at forknytte Vibeke, tvertimod styrkedes hendes Haab om, at Trøsten, Hjemkomsten, maatte blive til Virkelighed ved Styrken af Nutidens Ulemper, som hun vedblev at betragte som en Slags Pønitens.

Tanken om, at Hjemkomsten aldrig vilde finde Sted, var nemlig hendes værste Plage, og om Natten kunde hun ofte fare op i den største Angst og troe, at de hjemme Alle vare døde og hun nødt til at blive hos Fru Flanenskjold.

„Ja, lille Vibeke, da Du levede i Solskin, lukkede Du Øinene for det, nu græder Du over, at det er forbi; nok maa Du sige, Vorherre er saare naadig mod Dig, hvis han igjen lader Solen gaae op for Dig", sagde hun til sig selv, naar saadanne Længstelser kom over hende.

Margretes forhalede Besøg ængstede hende ogsaa; thi skjøndt man tilskrev hende, at ydre Grunde vare Skyld deri, troede hun det ikke ret, men ventede altid sørgelige Efterretninger fra Hjemmet — dog, der kom ingen; men en Formiddag, da Fruen som sædvanligt var ude at aflægge Visitter, hørte hun en velbekjendt Stemme spørge efter hende. Glæde, Skam, de meest forskjellige Følelser grebe hende saa stærkt, at hun ikke var i Stand til at røre sig, og et Øieblik efter saae Margrete med en Blanding af Glæde og Skræk, hvor varme og heftige Vibekes Følelser, hvilke hun lige fra hun var en lille Pige altid havde skjult, kunde være.

Skuffelse og Seir.

„Naa!“ udbrød Vibeke og lo, med Taarer i Øinene, „nu, jeg har faaet Besked om Alt der hjemme, sig mig saa, hvorledes og hvornaar Du kom hertil?“

„Ja kjære Vibeke!“ svarede Margrete, „Du har god Grund til at undre Dig over, at Du ikke er bleven underrettet om min Ankomst; men Du maa vide, at Lind pludselig fik den Idee at komme ned til os og hente mig, og derfor blev Afreisen saa uventet. Igaar Eftermiddag kom vi og gik strax til Tante.

„Jeg haaber da, at Tante og Kousinerne vare venlige mod Dig,“ udbrød Vibeke.

„Ja,“ svarede Margrete, „men jeg længtes efter Dig, og da baade Tante og Kousinerne forsikkrede, at Du ikke kunde slippe herfra, kunde det jo ikke hjælpe, at jeg sendte Bud efter Dig.“

„Nei, men Du kunde jo have gaaet herhen.“

„Ja, men alene kunde jeg ikke finde Veien, og Lind var saa livlig og lod til at more sig saa godt, saa jeg syntes, det var Synd at gjøre Ende paa hans Glæde.“

„Du har en altfor øm Samvittighed, lille Margrete. Men vare Kousinerne da saa muntre?"

„Ja, især Alvilde, hun er vistnok meget aandrig."

„Kaldes det Aandrighed, at vrænge ad Alt, hvad der findes paa Jorden og i Himlen, undtagen Den, man taler med, saa vil jeg bede Vorherre bevare os for den," udbrød Vibeke.

„Alvilde er meget kritisk; men synes Du, det er saa slemt?" spurgte Margrete.

„Før har jeg rigtignok anseet et kritisk Blik for eet af de ypperste Goder, et Menneske kunde være i Besiddelse af," svarede Vibeke rødmende, „men nu er jeg rigtignok kommen til den Erkjendelse, at det er en farlig Gave; thi naar man altid er saa optaget af at finde Andres Feil, kommer man saa let til at glemme sine egne. Siig mig," vedblev hun efter en Pause, „Lind forstaaer vel ligesaa godt som i Sommer, at faae Dig ind i Samtalen?"

„Lind er kjærlig og elskværdig. Du skulde vide, hvilke smukke Breve jeg har faaet fra ham. De ere min største Glæde og — Du bliver vel ikke vred over, at jeg her hos Dig læser mit sidste Brev, som jeg over alt det Nye, jeg har oplevet i disse Dage, halvt har glemt."

Medens Margrete glædede sig over sit Brev, glædede Vibeke sig over hende og tænkte paa, hvilken Fryd det var, at see paa et Par Øine, som betragtede hende hverken med Kulde eller med Vrede, og paa en Mund, der saae ud, som kunde den ikke oplade sig for at skjænde eller befale; og saa fordybede vare begge i deres egne Tanker, at de ikke mærkede at

Døren sagte blev aabnet af Lind, der blev staaende og betragtede dem.

„Hvo er den Lykkelige, hvis Skrivelse saaledes kan optage min Margrete?“ udbrød han efter nogle Sekunders Forløb, og traadte ind i Stuen.

„Carl Gustav Lind hedder han, som De kalder den Lykkelige,“ svarede Vibeke, „og Tilnavnet passer godt.“

Margrete foer op, gjemte Brevet og bebreidede Vibeke, hun havde sagt Lind, hvem det var fra. Lind lovede hende spøgende, ikke at blive altfor indbildsk, og under almindelig Munterhed tog det unge Selskab Plads omkring Bordet.

„Hvor det er længe siden, at vi Tre have siddet saaledes,“ udbrød Lind efter en Pause, „og hvilket frit, let, sorgløst Liv førte vi dog ikke sammen! Hvor godt passede det ikke til Deres Faders Fortællinger om de gode gamle Dage, da man overlod Regjeringen til Kongen og Religionen til Præsterne! Deilige, gyldne Tid, da man lod Kritiken fare, og det endnu ikke faldt Nogen ind, at Idyllen i Længden kunde blive kjedsommelig.“

„Men det dog ikke faldt En og Anden ind,“ bemærkede Vibeke, „siden man ikke kunde udholde at troe paa Udødeligheden, men sang:

„O venlige Grav, i din Skygge er Fred,
Din tause Indvaaner af Sorgen ei veed.“

„Jeg bøier mig dybt for Frøkenens literaturhistoriske Kundskaber,“ udbrød Lind, „forlader skyndsomt Valpladsen og vender tilbage til Fortidens „ljufliga minnen.“

„Ja, lad os det!“ udbrød Bibeke fornøiet, men tav i det Samme, ganske forbauset over engang igjen at høre sin Stemme være høi og klangfuld; dog glemte hun snart Nutiden og skjænkede Lind, der talte om den første Aften, han var hos Fausings, sin udeelte Opmærksomhed.

„Og Natten, der fulgte paa, har jeg fortalt Dig om den, Margrete?“ spurgte han.

„Nei,“ lød Svaret.

„Hvilken prægtig Nat det dog var!“ udbrød han. „Hvor jeg følte mig kraftig og dygtig! Jeg brændte af Iver efter at udøve en eller anden Stordaad, der kunde opvække Margretes Beundring — havde jeg blot mødt et Par løbske Heste, opdaget en Ildløs, et natligt Overfald eller Sligt! Men destoværre — Landeveien var saa fredelig og saa kjedelig, som om Alle, der fulgte den, kun tænkte paa at frygte Gud. Ei engang min Ganger var munter, men træt og mødig; dog, dens Træthed vilde jeg i det Mindste besøire, og da det stakkels Bæst nærmede sig Stalden, vendte jeg i saa stærk Galop, som det var mig muligt at faae den i, tilbage til dit Hjem. Frem og tilbage mellem Eders og min Vens Gaard gik det, med ridderlig Kraft nedslog min pidskvæbnede Arm Træernes Blade, og først da det Uheld indtraf, at min Ganger tabte sin ene Sko, vendte jeg hjem til min Bolig, heldigviis med mindre hedt Blod, da den lange, sandede Vei, jeg havde maattet tilbagelægge tilfods, havde afkjølet det.“

„Men, hvad blev saa Enden?“ spurgte Bibeke.

„For mig en tryg Søvn, for Hesten en forbi-

gaaende Halthed og for Gaardens Beboere en Spøgelse-historie."

„Hvorledes det?" spurgte Margrete.

„Jo, man havde i Nattens Løb flere Gange hørt Hestetrampen, og da nu en halvsovende Bonde i Morgendæmringen havde seet en Hest, der gik paa tre Been, var der jo ikke Tale om Andet, end at Helhesten havde viist sig; rigtignok døde der Ingen, men en So lagde to Grise ihjel, og da hun var en Præmieso, var det jo næsten ligesaa slemt, som havde det været et Menneske."

Samtalen kom nu paa andre Minder, og Vibeke blev saa oplivet af dem, at hun ganske glemte Fru Flanenskjold og kun tænkte paa Nuet. Lind var paa sit Allerelskværdigste, og Alle loe og snakkede saa høit, at det kunde høres ud i Entréen, hvor slig munter Støi høilig forbausede den hjemvendende Etatsraadinde, der majestætisk treen ind i Stuen og liig et Medusahoved forstenede det unge Selskab.

„Frøken Fausing!" udbrød Fruen i en streng Tone, „vil De være saa god, at sige mig, hvem det er," — men hun blev afbrudt af Lind, der skyndsomt sagde, at han havde havt den Ære at være Fruens Gjæst, og nu vilde han udbede sig den Fornøielse, at maatte forestille hende sin Forlovede, Vibekes Søster.

„Hvorledes?" udbrød Fruen med synlig Forbauselse. „Er De forlovet med min Selskabs — min Selskaberindes Søster? Jeg har altid troet, det var med hendes Kousine?"

En, hvad Kjedsommelighed angik, almindelig, men med Hensyn til Ceremonier og Høflighed usædvanlig

rigt udstyret Konversation kom nu i Gang, og Vibeke sad tavs ved Siden af Margrete og hørte paa den. Fru Flanenskjold havde paa sine Formiddagsvisitter havt Ærgrelser af at træffe Folk, der vare hende overlegne i Rang og Formue; hendes Misfornøielse steg til Vrede ved at høre sin Dagligstue profaneret af sin Tjenerindes og hendes Gjæsters Latter, og nu maatte hun finde sig i, at disse Gjæster vare blevne hendes; og at Vibeke, som ellers altid, selv under Vilhelmines Besøg, holdt sig i tilbørlig Afstand, sad ved deres Side, var deres Slægtning, hendes Gjæsters Lige — det var jo ganske nødvendigt, at den unge Pige blev „distanceret", mindet om sin Stilling.

Etatsraadinden benyttede derfor den første Pause til at gjøre en Bemærkning om, at Værelset ikke var rigtig ordentligt, og tilføiede i en bebreidende Tone: „Min Bedste, hvorfor gjemmer De dog ikke min Hat og øvrige Sager?"

Vibeke reiste sig hurtigt for at udføre Befalingen, Lind gjorde ligesaa, sagde nogle spøgefulde Ord om, at Margrete og han havde faaet Vibeke fra Dydens Vei, hvorpaa Alle forlode den surstødt smilende Frue.

„Jeg synes ikke om Fru Flanenskjold," udbrød Margrete, da hun og Lind vare komne ned paa Gaden, „og jeg er vis paa, at Vibeke slet ikke har det godt. Hvor jeg er bedrøvet derover!"

„Den Sorg synes mig ufornøden, kjære Margrete," svarede Lind, „da hendes Ophold her jo er en frivillig Sag. I det Hele vilde jeg ønske, Du vilde bestræbe Dig for at være mere munter, lee og more

sig over Verdens Daarligheder, det er den rette Livsfilosofi."

„Det gjør mig saa ondt," svarede Margrete, „at jeg ikke er morsom, og jeg er saa bange for, at jeg aldrig bliver det; ogsaa er det en Skam af mig, at plage Dig med mine Sorger. Men med hvem skal jeg tale om dem, naar det ikke skal være med Dig?"

„Ganske vist," svarede Lind, „men Du maa tilgive mig, om jeg ikke altid er i Stemning til at dele dem; for nu er jeg meget mere oplagt til at faae Dig til at være, hvad Du saa godt kan, morsom, end til at græde over, at Vibeke til Afvexling døier lidt af en Andens Lunet."

„Hvor hun fandt sig smukt i Fruens Bebreidelser."

„Ja," svarede Lind, „næsten ligesaa smukt, som den Dame, der fandt sig i, at Herren traadte paa hendes Kjole. Saae Du det Smiil, hvormed hun besvarede hans Undskyldninger, men — hvad, det troer jeg nok! Det var jo vor fyenske Godseier, som har ligesaa mange Hundredetusinder, som Sømi sin Støvlehæl."

Margrete gav intet Svar, og Lind vedblev at give hende Billeder af en stor Deel af de Forbigaaendes Liv og Levnet, som han udstyrede med kritiske og vittige Randgloser. Men uagtet al anvendt Møie lykkedes det ham ikke at fremlokke andre Smiil, end de matte og overfladiske, som skylde Høflighed deres Tilblivelse, og han, som var vant til taknemmelige Tilhørere, blev næsten stødt over dette uventede Nederlag, og skjøndt det havde været hans Bestemmelse, at spise til

Middag hos Fru Petersen, havde han ganske tabt Lysten dertil, da han naaede hendes Dør.

Forgjæves søgte Margrete at overtale ham til at følge op med til Tanten; med et træt Smiil forsikkrede han, at det var ham umuligt, der var Noget, han skulde skrive. Men til Aften skulde han see at blive færdig, hvis hans lille Margrete vilde love, at belønne hans Komme med et muntert Ansigt.

„Troer Du, at Du behøver at bede mig om at være fornøiet, naar Du kommer?" udbrød hun i en næsten forskrækket Tone.

„Paa ingen Maade!" svarede Lind og undertrykkede en Gaben. „Men jeg troer, Du, ligesom jeg, trænger til et godt Maaltid og en lille Luur for at faae Kræfter ovenpaa Formiddagens Anstrengelser, og Intet hjælper heller bedre til at forhindre En fra at see Alt i et kjedeligt eller høitideligt Lys, som egentlig er „eins Bier.""

Med disse Ord gik Lind til et flot, Margrete til et paa Grund af hans Fraværelse høist tarveligt Maaltid, og istedetfor en behagelig lille Luur, anstillede hun mange høist ubehagelige Betragtninger over sin Mangel paa Morsomhed og Opvakthed, som Lind jo destoværre saa godt følte.

Tilsidst vendte Tankerne sig til Vibeke, som, selv om hendes Stilling var frivillig valgt, i hvert Fald længe havde havt og endnu havde det trist, ligesom hun, og Enden paa Tankerne blev ikke en livlig Stemning, men en nedtrykkende Hovedpine, der forsaavidt var hende behagelig, som den gav hende gyldig Grund til at være, hvad hun var saa bange for, at hun

i hvert Fald vilde have været, en taus og udeltagende Tilhørerinde af de Andres Spøg og Latter.

For Vibeke var denne Aften ogsaa besværlig og sørgelig. Hun tænkte meget paa Lind og Margrete, undrede sig over, at hun brød sig om hans døde, skrevne Ord, nu hun havde de levende. Men det Suk, hun udstødte ved Tanken om, at hun ikke ret stolede paa Dybden af Linds Kjærlighed, blev lettere, da det i samme Øieblik faldt hende ind, at hun idag havde vundet en lille Seir over sin Egenkjærlighed, glemt at harmes over Fru Flanenskjolds Opførsel mod hende, for at tænke paa Andre.

Og det lettere blevne Suk steg op mod Himlen og aflagde Vidne om den menneskelige Egenkjærligheds Styrke og Magt, Vidne om, at den selv midt i Menneskenes Seirsglæde over dens Nederlag var i Stand til at gjøre Kjærligheden mindre dyb og stærk.

Gode Forsætter.

Vibeke, som baade sjeldent kunde og nødig vilde besøge sin Tante, havde udbedt sig Fru Flanensjolds Tilladelse til, at Margrete maatte tilbringe nogle Formiddagstimer hos hende, og da hun samtidig med Anmodningen aflagde Løfte om, at Arbeidet ikke derved skulde forsømmes, gav Fruen sit Samtykke.

Margretes Besøg vare Lyspunkterne i Vibekes Liv, og skjøndt Margrete ikke sagde, neppe vilde tænke det, vare de det ogsaa i hendes; thi naar hun, som hun pleiede, hos Vibeke søgte en Mængde forskjellige Oplysninger, der efter hendes Mening vilde gjøre hendes Selskab behageligere og mere underholdende for Lind, havde hun stærkest Haab om, at hendes Bestræbelser vilde lykkes. Vibeke mærkede vel, at Margretes Samliv med Lind bragte hende mange Skuffelser, og hun hørte ofte Beklagelser over, hvor død, dum og uvidende Lind, der var saa livlig, opvakt og kundskabsrig maatte finde hende; men naar Vibeke vilde spørge, om Lind ogsaa var ret kjærlig og opmærksom, fik Margrete straks Taarer i Øinene og gav sørgmodige

Svar om, at Vibeke ingen Tillid havde til Linds gode Hjerte.

Vibekes Mistillid til Tantens og Kousinernes Opførsel mod Margrete blev heller ikke bekræftet; thi Denne forsikkrede altid, at de lode hende have det, som hun vilde, og med største Venlighed havde givet hende Lov til at paatage sig nogle smaae Huusgjerninger, da det var hende et stort Savn, slet ingen Pligter at have.

Kun i een Henseende udtalte Margrete sig misbilligende, nemlig om Forholdet mellem Alvilde og hendes Kjæreste, som hun ikke syntes blev viist nok Opmærksomhed, medens Alvilde derimod altid var mild og venlig mod Lind — men han var jo rigtignok meget meddeelsommere, og intet Forhold var jo saa frit for Gene og Hensyn, som det mellem Kousine og Fætter.

I Taushed hørte Vibeke paa saadanne Bemærkninger. Men naar Lind, som ofte skete, kom op til Fru Flanensfjold, samlede hun al sin Jagttagelsesevne for at see, om der var foregaaet nogen Forandring i hans Opførsel mod Margrete, men forgjæves, og Margretes Øine straalede af Glæde over hans oprømte Elskværdighed, og hun ymtede intet Ord til Vibeke om, at disse flygtige Øieblikke vare den eneste Tid, hun nød Godt af den.

Skyerne, som i længere Tid havde beæret Hovedstaden med deres ophøiede, men kolde og mørke Majestæt, lode sig atter af deres hurtige og storartede Befordringsmiddel, Vinden, føre hen til andre Egne, og en Dag, da den milde Efteraarssol oplyste Træernes sidste, men desto rigere farvede Blade, foreslog Lind,

at de næste Dag skulde gjøre en lille Udflugt paa Landet.

Hele Aftenen var Margrete i Perlehumeur over at have en lille Hemmelighed med Lind, som havde foreslaaet, at hun ikke skulde omtale deres Tour, da det var morsomst, om de Tre kun deeltoge i den, og skjøndt en tæt Taage næste Morgen tilhyllede Solen, var det tre Solskinsansigter, der toge Veien fra Fru Flanenskjolds Port ud til Jernbanestationen. Hvor enig var man ikke om, at Veiret havde taget særegent Hensyn til det unge Selskab, da Taagen, netop som de naaede deres Bestemmelsessted, lettede sig, ret som om et Teppe, der blev trukket op, og tillod de velvillige Tilskuere, ei alene at betragte, men at betræde Scenen, en diamantbesaaet Skov.

Margrete, som i lang Tid ikke havde været i Skoven, kunde ikke lade være at klappe sine Venner, Træernes fløielsbløde grønne Pelse; som en ung løssluppen Hind sprang og løb hun omkring, hendes Øine bleve mørke og straalende, hendes Læber røde og svulmende, hendes Kinder farvede med den deiligste Karmin. Lind saae paa hende med forelskede Blikke, pyntede hendes Hat med Rønnebær og Blade, og kaldte hende sin Dryade, hvilket Navn passede hende saare vel.

Under megen Munterhed havde man spiist Frokost, og de unge Piger troede, at Maaltidet var endt, da Lind forlangte rene Tallerkener og Glas, trak Konfektrosiner og Mandler op af den ene, en Flaske Champagne op af den anden Lomme, skjænkede i Glassene, hævede sit eget og bad de unge Piger tømme deres paa, at han næste Aar paa denne Tid maatte have

skabt sig et Hjem, hvorind han kunde føre sin Margrete.

„Denne Vinter," vedblev han, „vil jeg endnu nyde mit muntre, ustadige Ungkarleliv, men til Vaaren, naar Alt bærer nye friske Skud, ville mine mange alvorlige Beslutninger ogsaa gjøre det, i Sommer groe de og blive kraftige, og til Høsten have vi samlet sammen til og bygget os en luun lille Rede."

Margrete saae saa fornøiet ud, at Vibeke ikke nænnede at komme med nogle gode, men tørre Raad om, at det var bedst, strax at begynde med at virke for Reden; men da Lind, efter selv at have holdt flere Taler, endelig vilde have de unge Piger dertil, kunde hun ikke lade være, efterat Margrete med sagte, undseelig Stemme havde udbragt et Leve for sine Forældre, at udtale det Ønske: at Mandigheden i Linds og Margretes Hjem, maatte blive ligesaa godt repræsenteret som Kvindeligheden.

Lind lo og sagde, han vilde udbringe en Skaal for en ung Pige, hvis Omgang var af samme Virkning for Menneskene, som Torden for Luften, nemlig rensende, og Stemningen, som et Øieblik havde været lidt trykket, blev om muligt hjerteligere, og det unge Selskab udmalede sig ret det Hjem og Liv, de nu skulde stifte og føre, og hvor herligt det skulde være, at faae Vibeke i Besøg.

Senere sang man, Glæden vedblev at slaae til, og da man naaede Fru Flanenskjolds Port, erklærede Lind, at saadan en Formiddag, som denne, vakte Tanker og Følelser, der gjorde et Menneske bedre, virkede meget kraftigere, end en nok saa studeret Præ-

diken, holdt af en nok saa alvorlig og høitidelig udseende Præst.

Da Lind ved at kaste et Blik paa Margrete bemærkede, hun saae forskrækket ud, skyndte han sig at tilføie, at Vibeke nu ogsaa burde vise, hun havde havt godt af Touren, ved at faae Lyst til at glæde sine Medmennesker, nemlig sin Tante og sine Kousiner, med et Besøg.

„Aa ja," tilføiede Margrete, „kom hen til os iaften, Tante er virkelig bedrøvet over aldrig at see Dig. Endnu igaar, da jeg skrev hjem, paalagde hun mig at sige, hvis jeg omtalte, vi aldrig saaes hos hende, at det var din Skyld."

Skjøndt urørt af sin Tantes Venlighed, havde Vibeke været saa glad i Margretes og Linds Selskab, at hun ønskede at nyde det længere, og da hun nødig selv vilde, fik hun Margrete til at bede Fru Flanenskjold om Tilladelse til, at hun ogsaa maatte gaae ud om Aftenen.

Etatsraadinden, som fandt, at Margrete var en stille, fornuftig Pige, der istedetfor at forstyrre sin Søsters Arbeide hjalp hende dermed, gav med nedladende Venlighed sit Samtykke til Margretes beskedent fremsatte Bøn, og samme Aften havde hun den Glæde at skjænke Thee til sin Søster i sin Tantes Huus, hvor den forsamlede Kreds iaften, som i Reglen, bestod af Tanten, Alvilde og Lind.

„Jeg troer virkelig," udbrød Alvilde, der havde siddet og seet paa Margrete, „at skjænke Thee og den Slags Ting more Dig; hvor Du vil have nemt ved at blive en flink Husmoder."

„Ja, det vil hun rigtignok," svarede Lind og smilede fornøiet.

„Og Margrete vil heller ingen Savn føle ved at boe paa Landet, naar hun kunde være saa henrykt over at komme derud idag, saa seent paa Aaret," bemærkede Alvilde.

„Naar man elsker Naturen, finder man den altid skjøn," sagde Vibeke.

„Hertillands vil jeg dog ofte foretrække at tilbede den i Afstand;" svarede Alvilde, „men det glæder mig ret at have fundet Margretes Interesser."

„Hvorfor det?" spurgte Lind.

„Jo," svarede Alvilde, „for nu kan jeg paa Deres Vegne rigtig glæde mig til den nøiagtige og udførlige Beretning, De kan faae om Alt, hvad der er skeet i Kjøkken, Huus og Have, naar De kommer hjem fra Deres Sygebesøg.

„Men, hvis vi nu foretrak at promenere i vor smukke Have eller besøge vore Naboer, for Exempel, kjørte hen til en Herregaard?" indvendte Lind.

„Ja, om Sommeren, men om Vinteren, naar Hestene ere trætte af de slette Veie, maa Herren blive hjemme og læse høit for sin Frue."

„Og Alvilde, der sidder og fører en aandrig Samtale, omgiven af fælles Venner, er maaskee saa elskværdig at offre Dem et medlidende Suk," udbrød Vibeke.

„Frøken Alvildes Suk ere altfor værdifulde til at hun saaledes skulde spilde dem;" indvendte Lind, „thi med Hensyn til mig, kan jeg ikke indsee Andet, end at det maatte blive Tilfældet."

„Det er sandt," udbrød Vibeke, „thi at en ung Mand skal forlade sine Venner og sit Ungkarleliv for at skaffe Den, han elsker, et Hjem, og anvende til Gavn for sig selv og Andre de Kundskaber, han har erhvervet sig, synes mig ikke beklagelsesværdigt."

Lind bøiede Hovedet med et satirisk Smiil, og Alvilde udbrød: „Kjære Vibeke, Du taler som Minerva udi Mentors Skikkelse kunde have talt til den unge Telemak, men Du maa tilgive mig, at jeg paa Grund af den megen Glæde, jeg har havt af Linds Omgang, ikke med den Varme og Begeistring, som jeg burde, kan tale om hans Fremtid, der rimeligviis vil blive henlevet langt fra mig."

„Ja, vi have havt mange glade Timer sammen," udbrød Lind.

„Erindringen har Du dog Gud skee Lov endnu," bemærkede Margrete.

„Ja, lille Margrete," svarede Alvilde, „Gud lad ham aldrig, aldrig miste den! Det er saa rart," tilføiede hun efter en Pause, „at omgaaes saadanne unge Mennesker som Margrete, for derved bliver man saa ofte mindet om sin Børnelærdom. Ja, Margrete," vedblev hun og rakte hende Haanden, „Du er egentlig, som man maatte ønske, alle unge Piger vare, god, from og barnlig, ikke eet af disse, Sandhed og Dyd elskende og prækende unge Væsener, der ihjelslaae al let Spøg og morsom Konversation.

„Hvem der kjendte den Slags Væsener!" bemærkede Vibeke og saae paa Alvilde. „For Konversationens Sødme skulde jeg gjerne give Slip paa, da den jo,

oprigtig talt, sjelden bestaaer i Andet, end at hegle Næsten igjennem."

„Saa!" svarede Alvilde, „Ja, de unge Væsener, Du saa gjerne vilde træffe sammen med, fordømme eller græde vel kun over Verdens Daarligheder, jeg foretrækker at lee ad dem."

„Saadan siger Lind, man skal bære sig ad," udbrød Margrete uvilkaarligt.

„Les beaux esprits se rencontrent," svarede Lind og lo.

„Et saadant Navn er for megen Ære for mig," sagde Alvilde, „men ligesom Himlen har givet os de skjønne Konster til at forsøde og opmuntre Livet med, saa skaber den undertiden Mennesker, hvis Ord formaae at gjøre det, som forstaae at forvandle Gaben til Latter, at sætte lidt Sving og Farve paa Livets tunge, graa Hverdagsagtighed; og saadanne Mennesker, de passe til at være deres Tids Forløbere, bringe Liv, angive Tonen, og mig synes, de kun gjøre deres Pligt baade mod sig selv og Samfundet ved ikke at paatage sig at være Trækheste. Husker De en ung Mand, der engang talte saaledes, Lind?"

„Jo, og for min Erindring fremstiller sig ved samme Leilighed Billedet af en ung Pige, der sagde, hun kun vilde gifte sig med En, hun kunde tilbede. Men oprigtig talt, saa synes jeg, vor Samtale lader til at kunne blive uendelig, og jeg foreslaaer derfor at vi, ligesom ved uendelige Historier, sige Snip, Snap, Snude, nu er Visen ude, og i Betragtning af min Høitlæsning in spe, vil jeg foreslaae mig selv til denne Beskjæftigelse."

Da Ingen fremkom med Indvendinger, tog Lind een af Walter Scotts Romaner, Woodstock, som fandtes i Stuen, hvis temmelig tørre Indledning han derpaa oplæste paa en eensformig Maade, hvilket dog Ingen af de Tilstedeværende bemærkede, da Alles Tanker vare andre Steder, end i Sir Walters Selskab. Ret lang Tid blev den store Digter ikke vanhædret med et saa uopmærksomt Selskab, idet Grossererens Komme gjorde en Ende paa Læsningen, og istedetfor den blev Selskabet som sædvanlig underholdt med hans nyserhvervede Viisdom, Aftenbladets ledende Artikel, hvis Alvor han krydrede med Dags- og Retsbegivenhedernes Vittigheder.

Alvilde og Lind, som ellers pleiede at afbryde Grossereren med spøgefulde Bemærkninger og Spørgsmaal, vare iaften usædvanlig tause, men da det lod til, at Alvildes Kjæreste ikke vilde være i Stand til at klare en usalig Oplysning om et politisk Spørgsmaal, som Margrete i en trykkende Pause havde udbedt sig, reiste Lind sig med bestemt Mine, saae ud af Vinduet og foreslog, at man i det smukke Maaneskin skulde gaa en Tour.

Forslaget blev med Glæde antaget, og efterat man havde sagt Godnat til Fruen, der følte en sand Lettelse ved at see Vibeke gaae, da hun gjentagne Gange havde erfaret, at Dennes Nærværelse altid fremkaldte Samtaler, der vakte hendes Uro og Ængstelse, vandrede det unge Selskab ned paa Gaden. Grossereren fortsatte strax sit politiske Foredrag, og da Vibeke hellere vilde høre paa det, end paa Linds og Alvildes Hentydninger til foregaaende Maaneskinstoure, indtog

hun Pladsen ved hans anden Side, og den over to, idet Mindste tause Tilhørere henrykte Grosserer viklede sig saaledes ind i sine Forklaringer, at de gave ham tilstrækkeligt Stof, ligetil han naaede Bestemmelsesstedet.

„Hvor vi havde en rar Formiddag," udbrød Margrete, der tilligemed Vibeke var gaaet lidt bort fra de Andre, og sukkede.

„Jeg haaber da ikke, Du sukker over Alvildes Passiar," bemærkede Vibeke, „for den brød jo Ingen, ikke engang Lind, sig om, og" tilføiede hun og kysfede hende, „nu skal Du vær's'god at love, at Du imorgen vil glæde mig med et freidigt Ansigt."

„Freidig," udbrød Margrete og brast i Graad, „nei, det maa Du ikke forlange, jeg skal være," og for at skjule sine Taarer lagde hun Hovedet paa sin Søsters Skulder.

Forgjæves søgte Vibeke, der i Virkeligheden havde meest Lyst til at gjøre Margrete Selskab, om Trøstegrunde, og da hun ikke vidste, hvad hun ellers skulde gjøre, kjærtegnede hun hende og bad hende berolige sig; men skjøndt Margrete kjæmpede tappert for at gjenvinde sin Fatning, lykkedes det hende dog ikke, uden at Lind, der talte med de Andre, havde bemærket hendes Sorg. Træt og søvnig som han var, følte han sig slet ikke oplagt til at forsikkre Margrete om, som han jo rimeligviis vilde blive nødt til, at Formiddagens lyse Billeder ikke vare blevne fordunklede af Alvildes Bemærkninger; ja, næsten frygtede han for, han ikke vilde være i Stand til at tilbageholde Ønsket om, at Margrete vilde lægge sig efter Alvildes lette,

behagelige Konversationstone, og medens han derfor lod Munden løbe, for at drage de Andres Opmærksomhed fra Vibeke og Margrete, besluttede han skyndsomst at trække sig tilbage.

Margrete havde derfor neppe tørret sine Øine, før Lind gav den Forfærdede ligeoverfor sit Lommeuhr, og med mange Undskyldninger overlod han Damernes Ledsagelse til Grossereren, hvis Vei virkelig faldt mere sammen med deres, og for at trøste Margrete, hvis Skuffelse ikke var ringe, da hun dog endnu havde haabet, at denne Dag, den lykkeligste, hun havde tilbragt i Kjøbenhavn, skulde have skjænket hende et Par kjærlige Ord, kyssede han ridderligt hendes Haand og tilføiede et hviskende „Tak for idag," hvis ømme Tonefald ikke fandt Vei til Margretes Hjerte, og i Vibekes Øre, som det tilfældigviis naaede, klang som en fremmed Accent.

„Det er mærkeligt, Hyrdeparret ikke skal ligge Stjerner sammen iaften;" tænkte Alvilde, idet hun modtog Grossererens Arm, „men det er meget rart for mig; thi i saa Fald var min Flamme og jeg blevne tvungne til en „tête à tête", og til den havde Dagens brændende Spørgsmaal, enten Porcellainsfabrikken eller Bing, slet ikke passet.

Paa Bal.

Alvildes Bryllup skulde finde Sted inden Juul og optog allerede nu ikke alene hendes, men ogsaa Moderens og Søsterens Tanker. Fruen var opfyldt af, hvorledes hun kunde anordne en storartet Fest uden storartede Udgifter, Vilhelmine tænkte kun paa Indbydelserne og brød sit Hoved med, hvorledes hun skulde erholde Nogles Løfte om at komme, uden at Andre vidste det, saaledes at de kunde være gjensidig Lokkemad. Alvilde beskjæftigede sig kun med sit Udstyrs Indkjøb, men da der ved disse altid skulde tages Hensyn til hendes tilkommende Selskabelighed, ærgrede hun sig daglig over, at Lind, som hun havde udseet til at blive dens Skaber, skulde berøves hende, og hun forsømte ingen Leilighed til at sætte enhver Forandring af hans nuværende Leveviis i et saa ugunstigt Lys som muligt.

Margrete, hvem disse Udtalelser eller Hentydninger næsten altid berørte paa en saarende Maade, havde ikke Kraft til, efterat Vibeke først engang var bleven Vidne til dem, at skjule dem for hende, og naar Vibeke ved deres daglige Sammenkomster spurgte om Emnerne

for den foregaaende Aftens Samtale, fik hun næsten altid Svar, der tilkjendegave, at den havde dreiet sig om Lind, om hvad han havde udrettet og hvad der passede sig for ham.

Ved Fortællingen om disse Samtaler, som Lind nu ikke mere undgik, fik Vibeke ofte en brændende Lyst til at have været tilstede. Hvor gjerne vilde hun have gjort sine Bemærkninger ved hans Afslag paa Alvildes Forslag om at nedsætte sig som praktiserende Læge i Hovedstaden, som han begrundede med at indvende, at i saa Fald maatte han arbeide strengt, leve tarveligt, det kunde han ikke finde sig i her; eller ved hans Afslag om Giftermaal i sin nuværende Virksomhed, hvilket han erklærede for umuligt, da den aldrig vilde indbringe nok til at føre Huus for, og uden Deeltagelse i Selskabelighed maatte den ophøre.

Dog, ved noiere Eftertanke kom hun til den Erkjendelse, at hendes Indblanding i Sagen vel snarere vilde være til Skade, end til Gavn, og hun indskrænkede sig derfor til gjentagne Opfordringer til Margrete om at stille det Forslag, at da Lind først til Foraaret: 1) tænkte paa 2) at begynde 3) at see sig om efter et Sted at nedsætte sig som Læge, syntes hun, det var spildt Tid og spildt Møie at drøfte Sagen, før til den Tid, der kunde være Tale om Handling.

Piint og plaget af Linds og Alvildes Fremtidssamtaler, anstrengte Margrete sig for at finde en mild Form, under hvilken hun kunde fremsætte Vibekes Forslag, men da Alvilde stedse mere aabenlyst lod sig forstaae med, at Lind slet ikke passede til at være bunden, forlovet, samlede Margrete en Dag alt sit Mod og

fremkom med Forslaget bogstavelig som Vibeke havde yttret det.

Lind, som aldrig før havde hørt en saa bestemt Udtalelse af Margrete, blev først overrasket, dernæst slaaet af dens Sandhed, og da det ikke var muligt at afholde Alvilde fra hyppige Forsøg paa, at dreie Samtalen hen paa hans Fremtid, bleve hans Besøg hos Etatsraadinden ham ofte ubehagelige.

„Hvor ærgerligt," tænkte han, „at man ikke kan slippe for at tale om, hvad man ikke gider tænke paa." Og da han var een af Dem, der kun have Tid til hvad de have Lyst til, bleve hans Besøg hos Etatsraadinden sjeldnere, hvilket, uagtet hun ikke vilde tilstaae det for sig selv, var en Lettelse for Margrete, da den Skuffelse, hun følte ved hans Udeblivelse, var meget lettere at bære, end de, hans Opførsel og Ord foraarsagede hende.

Bragte Lind Margrete Skuffelser, bragte hun sandelig Vibeke Overraskelser; thi skjøndt mange af Margretes gode Egenskaber for længere Tid siden vare gaaede op for hende, opdagede hun stadig flere.

Hvor forbauset var hun ikke over at see, hvor godt hun forstod at omgaaes Tanten og Kousinerne og at faae Tiden til at gaae med at hjælpe og tjene, hvor hun kunde.

Vibeke, som holdt meget af Theorier, stræbte forgjæves efter at finde dem, Margrete anvendte i sin Omgang med Mennesker; men ved at iagttage hendes Praxis, indsaae hun, at Theorien var: Du skal elske din Næste som Dig selv.

Af Samtaler med Margrete lærte Vibeke ogsaa først ret at see og sætte Priis paa sin Moders Kjær-

lighed og Beskedenhed; og naar hun tænkte paa sit gamle Jeg, forbausedes hun over, hvor blind hun havde været, og hun kunde ikke lade være at sammenligne sig med et Menneske, der istedetfor at see sig om i Livet, altid havde siddet og seet sig i et Speil.

Medens Vibeke saaledes gik i Skole hos Margrete, skred Tidens Fylde frem og lod i Etatsraad Flanenskjolds Huus Aarets største Festdag oprinde, nemlig den første December, en Nieces Fødselsdag, som hun tilligemed sin Fader, pleiede at tilbringe i Hovedstaden og som Etatsraadens høitideligholdt med et Bal. Fruen havde i god Tid fortalt Vibeke om den forestaaende Fest og spurgt, om hendes Baldragt var i Orden; men da Vibeke paa samme Tid udbad sig og erholdt Underretning om de Pligter, der ved denne Leilighed vilde paahvile hende, fandt hun, som hun nok ventede, at denne Dragt vilde gjøre hende til en underlig Størrelse, halv Gjæst, halv Tjenerinde, og da Aftenen kom, mødte Vibeke i sin Søndagsdragt.

Etatsraadinden, som med anstandsfuld Holdning sad og ventede paa sine Gjæster, betragtede først Vibekes Dragt, dernæst hendes Ansigt, for i dets Udtryk at opdage en Demonstration mod de hende paalagte Pligter, paa hvilken hun troede, Dragten var et Tegn. Men Vibekes Mine var rolig, ja mild, og da hun nu i en beskeden Tone yttrede, at da hun jo ikke var her i Huset som Gjæst, men for at gjøre Nytte, og syntes, det var bedst, at Dragten svarede til Gjerningen, lod Etatsraadinden sig nøie med at trække paa Skuldrene og erklære, at naar hun kun vilde underrette sine

Slægtninge om, at Dragten var hendes eget Valg, kunde hun gierne følge sit sære Indfald.

Nogle Øieblikke efter begyndte Balgjæsterne at samle sig, og medens Vibeke hjalp Damerne med at ordne deres Toilette, tænkte hun paa, hvor forskjellig hendes Stilling var fra hendes Forventninger og hvor lidt hun havde ventet at komme til at indtage sin nuværende Plads paa et Bal, „men" sagde hun til sig selv: „der skal stærk Lage til Ulvesteg. Og tænkte jeg det ikke selv, er der nok en Anden, der har tænkt det for mig, dengang jeg løb bort."

Imidlertid vedblev hun at feste og ordne, og morede sig over den forskjellige Maade, hvorpaa hendes Tjenester bleve modtagne, de høist forskjellige Smiil og Tak hun fik, fra de hjerteligste til de meest iiskolde. Og paa En eller Anden lod det endogsaa, som hun ventede Vibekes Tak, fordi denne havde den Ære at betjene hende.

Nu vise Alvilde og Margrete sig, den Sidste i en straalende Dragt og med et straalende Smiil over, at den har vundet Linds Bifald. Ved at see Vibeke, veksle han og Alvilde et Blik, derpaa spørger han, om hun da slet ikke vil dandse, hverken med ham eller hans Venner? Vibeke svarer, hun ønsker ikke at blive forestillet for Nogen, og idet hun synes at spore en vis Lettelse bag hans Beklagelser, glæder hun sig over, at hun ikke skal uleilige sin Svoger, hverken med sin Stilling eller sin Person.

Endelig begynder Festen. Under en munter Marsch drage de Dandsende ind i den kjølige Sal; Vibeke staaer i Døren og glæder sig over Margretes fornøiede

Anſigt, Lind ſynes iaften at være ideel Opmærkſomhed og foreſtiller hende for ſine Venner, med ſpøgefulde Bemærkninger om hendes Mangel paa Bal- og Verdenskundſkab, ſamt udtaler ſin Glæde over at kunne ſkaffe hende Kavalerer, der vare i Stand til at give „Kurſus“ i begge disſe Fag.

Aftenen ſkrider frem, og naar Vibeke kan, iagttager hun Margrete, ſom, ſkjøndt hun dandſer med de meeſt feterede Herrer, ikke lader til at more ſig; hun forſtaaer aabenbart ikke at „konverſere“, og hvad det Værſte er, Lind er kjed deraf. Hvor meget bedre, end Vibeke, kan han ikke tyde det aftagende Liv i hendes Kavalerers Konverſation, og visſelig er det matte Smiil, der mod Dandſens Slutning, ſpiller om deres Læber, ham haardt at ſkue. Omſider beſlutter han ſig til at blande ſig i Sagen, men forgjæves. Vibeke ſeer, at Margrete mærker hans Misfornøielſe. Sorg derover bringer hende Blodet til Hovedet, det misklæder hende, gjør hende endnu tauſere, ja forlegen, næſten keitet, og den til Fortvivlelſe bragte Lind vender tilbage til ſin Dame, og, hvad Baldame angaaer, — opgiver han Margrete.

Imidlertid ſtaaer Vibeke i Døren og ærgrer ſig, førſt over det nedſlagne Udtryk i Margretes Anſigt, da Lind forlader hende, dernæſt over den Stads, der bliver gjort af ham, og det Behag, han øienſynlig finder deri; men førſt og fremmeſt ærgrer hun ſig over, at Margrete holder ſaa meget af ham.

Medens Vibeke vedbliver at betragte de Dandſende, drage Scener og Billeder af hendes og Margretes Samliv forbi hendes indre Blik; deres Samtaler efter hendes Kjøbenhavnsreiſe falde hende ind, og uvilkaarlig

spørger hun sig selv, om Margrete endnu vilde være saa vis paa, at Præsten ikke havde løiet, da han sagde, Godt og Ondt var eens i alle christne Lande, om hendes og Linds Mening derom ikke vilde være meget forskjellig, om Behagelyst ikke for ham var en Dyd, Beskedenhed en Feil.

Aftenen skrider frem. Som Skik og Brug byder, fører Lind Margrete tilbords, en udvalgt Kreds omgiver ham, Margrete faaer Lov at sidde taus og upaagtet. Hun seer ud, som havde hun Hovedpine, og naar Vibeke, der har Tilsyn med Opvartningen, altimellem møder hendes Blik, der, som oftest hviler paa hendes Tallerken, synes hun, hendes Øine ere fulde af Taarer. Nu reiser Lind sig for at udbringe Værtens og Værtindens Skaal; med malende Farver sammenligner han den mørke Vinternat og den straalende Balsal og fryder derved Etatsraadindens Hjerte, som havde en hemmelig Frygt for, man skulde mærke, hun havde sparet paa Belysningen; dernæst omtaler han den gode Aand, der har været tilstede, og med tilfreds, skjøndt tvivlende Smiil hører Etatsraaden om den ægte franske Esprit, der ikke alene er opsteget af hans Flasker, men af de Tilstedeværendes Sjæle.

„Og ei alene i Ordet, men og i Øiet," vedbliver han, „skal den gode Aand være tilstede; see vi med den, vil Kvindens Skjønhed og Ynde aabenbare sig paa mangfoldig Maade, Enhver vil da have sin, (her var det de unge Damers Tour at føle sig tilfredse). Og nu, mine Damer og Herrer! beder jeg dem at tømme et Glas til Ære for Giveren og Giverinden af denne skjønne Fest, og da vor gjæstfri Vært har „begavet"

os med tvende Glas, vil jeg bede Eder, skjønne Kvinder, ridderlige unge Mænd, at tømme det andet Glas paa, at vi ofte maae samles til en saadan Fest, som denne, besjælede af den gode Aand, der ikke lader os betragte et Bal som en uvæsenlig Adspredelse, men som en af vort Nords skjønneste „lyse Nætter," da vi frydes ved Kvindens Selskab og frit tør hylde hende."

Linds Skaal blev modtaget med meget Bifald, mange af de unge Mænd, som hidindtil ikke havde tænkt paa at være ridderlige, fik en behagelig Følelse af at være det. Lind førte Borddandsen op og gjorde den end livligere ved morsomme og velordnede Toure. Margrete saae kun lidt til ham og sad halv skjult bag Gardinet, medens hun nu og da kjølede sine hede Tindinger mod de duggede Ruder.

Vibeke var beskjæftiget i Spisestuen med Bordenes Afdækning. Kotillonen var begyndt at dandses, da hun ved at høre Alvildes Stemme nævne Margretes Navn, kastede et Blik ind i Dagligstuen, for at see hvem hun talte med, og saae hende sidde ved Siden af Lind, hvis sorte Kjole allerede straalede af gyldne Prydelser.

„Ja, hun er en uheldig Baldame," hørte hun Lind sige.

„I det Fag," svarede Alvilde, „vil Fremtiden forhaabenlig heller ikke stille store Fordringer til hende."

Lind lod, som han ikke hørte hendes Bemærkning, lænede sig tilbage paa Stolen, saae op i Loftet og udbrød: „Hvor det er herligt, engang igjen at more sig!"

„Ja," svarede Alvilde, De passer til at indgaae Fostbroderskab med Glæden, men ikke til at være en kjælen Hyrde eller til et alvorligt Studium, som en vis Person ønskede, De kun skulde have Hovedet fuldt af."

Vibeke, som nu og da havde tittet ind til dem, var nu færdig med sit Arbeide og tog paany Plads i Døren, for at see paa de Dandsende.

„Der er nok mere, end en vis Person, som viser sig, naar man taler om ham," udbrød Alvilde, lo og nikkede i det Samme meget venskabeligt over til Vibeke. Denne besvarede koldt hendes Nik, Alvilde lo deraf, og idet hun vendte sig om mod Lind, sagde hun:

„Det kunde man kalde et karrigt Nik."

„Det viste ærligt, at det ikke var Tegn paa Venlighed," bemærkede Lind.

„Elsker De Ærlighed?" spurgte Alvilde og betragtede ham forskende.

„Hvilket Samvittighedsspørgsmaal," svarede han.

„Just et saadant vil jeg gjøre Dem. Siig mig, er De ikke bange for Vibeke?"

„Sikken et underligt Spørgsmaal," svarede Lind, og en let Rødme foer op i hans Kinder, „hvor faldt det Dem ind?"

„Jo," svarede Alvilde med dæmpet Stemme, idet hun legede med sit Armbaand, „naar man kjender et Menneske, hvis Kraft og Mod til at unddrage sig, ja bryde Baand, man ofte har beundret, og saa pludselig seer det sukke i en Lænke, som vel engang var af Roser, men nu er af Jern, saa søger man naturligviis en Grund og — ja De, som kjender Historien meget

bedre, end jeg, veed bedst, hvor ofte en Kvinde var Grund til Ubegribeligheder."

Med et forlegent Smil hørte Lind paa Alvilde og blev paa en behagelig Maade fri for at svare, ved at en ung Dame kom og skjænkede ham et Hæderstegn.

Med et straalende Ansigt vendte han tilbage til Alvilde, og idet han bøiede sig ned mod hende, spurgte han, om han saae ud som et lykkeligt eller ulykkeligt Menneske.

„Nu seer De lykkelig ud," svarede hun.

„Det var da vel, De erkjender min Lykke," vedblev han, „jeg, der har en Veninde som Dem, skulde jeg ikke være lykkelig?"

„Ja," svarede Alvilde og hævede langsomt sine Øienlaage, saa hendes Øine i deres fulde Størrelse og Glands mødte hans, „jeg er deres sande Veninde."

Lind greb hendes Haand og trykkede den mellem begge sine, men Alvilde drog den hurtigt tilbage, idet hun hviskede:

„See, hvor Vibekes Øine, saa „knittrende vrede skule" herover mod os."

„Kjære Alvilde," udbrød han, „lad os ikke forstyrre disse glade Øieblikke, ved at tale om en saa kjedsommelig Person som Vibeke. Hør, hvor smukt Musikken lyder! Kom! Det er vor Tour."

„Hør Lind!" sagde Alvilde, da de vendte tilbage fra Dandsesalen, „hvad troer De, Margrete synes om, at De baade dandser med mig og giver mig Deres Bouket?"

„Hvad bryder jeg mig derom? Jeg bryder mig kun om at nyde disse deilige, flygtige Øieblikke. Aldrig har jeg dandset med Nogen, der dandser som De; mange Gange har jeg maattet see, om De ikke havde Vinger, men mit Øie mødte ikke deres sølvhvide Glands og dog blev det blændet, blændet af deres Skuldres Snee, og tusinde Gange opstod en Fristelse, som jeg nu ikke længere kan modstaae — og idet han bukkede sig ned, for at optage Alvildes Vifte, lod han sine Læber et Øieblik hvile paa hendes Skulder.

„Men Lind dog!" udbrød Alvilde, „tænk paa Bibeke — paa Margrete! Huff, vi ere begge bundne!"

„Tys, Alvilde!" udbrød Lind, idet han reiste sig i sin fulde Høide, kastede Hovedet lidt tilbage og strøg Haaret fra Panden, „tal nu ikke mere om Baand, nu De veed, at jeg fri og uhæmmet tør hengive mig til Øieblikkets Nydelse."

En Kraftanstrængelse.

Kotillonen var forbi, Lind lænede sig op mod Dørkarmen i den for Øieblikket tomme Balsal og havde en behagelig Følelse af, at blive betragtet som Lærer og Mester af et Par unge Mennesker, der drøftede forskjellige Balspørgsmaal og hyppigt raadspurgte hans Kundskaber og Erfaring, da hans gode Stemning pludselig blev forstyrret ved Synet af Margrete, der bad om hun maatte tale et Par Ord med ham.

„Med Fornøielse," stammede han og bemærkede med en vis Spænding hendes Ansigts trætte og nedslagne Udtryk, men da han erfarede, hun kun vilde bede ham om at bringe hendes Herre til næste Dands en Undskyldning for, at hun paa Grund af Hovedpine ikke kunde dandse den med ham, opstod der hos ham en Følelse af Taknemlighed mod hende, som dog hurtigt blev forvandlet til Anger over den Ligegyldighed, han i den sidste Tid havde viist hende.

„Min kjære, lille Margrete," udbrød han halv uvilkaarlig og klappede hendes Kind, „hvor meget bedre passer Du ikke til at blive et Hjems gode Fee, end til Baldame!"

„Maatte Du kun," svarede hun og saae op til ham med et kjærligt Smiil, „vedblive at synes det, naar vi engang faae et Hjem."

„Engang," gjentog Lind og rødmede ved Tanken om, hvor lidt han fortjente Margretes Tillidsfuldhed, „engang!" udbrød han paany, „det er et Ord, som hører hjemme i Eventyr- og Fantasiverdenen, Nuet, Øieblikket, det skal bruges, i det skal man handle. At nyde det, har hidindtil været mit Valgsprog," vedblev han, som talte han med sig selv, „lad mig nu engang bringe det til Handling, engang med mandig Kraft udføre en mandig Beslutning."

Og opflammet af Ønsket om at vise sig Margretes Tillid værdig, af sine egne Ord og maaskee ikke fri for Paavirkning af Etatsraadens Viin, foreslog Lind Margrete, at de, uden at sige et Ord til Nogen, skulde stige ind i een af de Vogne, som allerede ventede paa Valgjæsterne, og reise ud paa Landet, hvor det nok vilde lykkes dem næste Morgen at faae en eller anden Præst til at vie dem.

„Hvad ville de synes derom hjemme?" udbrød Margrete, da hun havde fattet, at Lind ikke spøgede, men talte alvorligt.

„Hvad dine Forældre, hvad hele Verden vil synes, det er netop, hvad jeg ikke vil bryde mig om; jeg sætter alle Hensyn tilside og stræber kun efter mit Maal, — at faae Dig til Hustru."

„Uden Hjem er jeg bange for, det Maal kun vil bringe Dig liden Lykke," udbrød Margrete.

„Vist ikke!" udbrød Lind, „som sagt, jeg sætter alle Hensyn tilside, og i dine Hænder lægger jeg vor

Skjæbne. Overvei den vel, om en liden Stund vender jeg tilbage, for at høre din Beslutning."

Med disse Ord forlod Lind den forbausede Margrete, sneg sig saa ubemærket som muligt ud i Gangen og ned paa Gaden, hvis uhyggelige, klamme Taage og ubehagelige, klæbrige Smuds ikke passede daarlig til de uhyggelige Billeder, der foresvævede ham ved at tænke sig selv som gift i sin Ungkarleleilighed, paa sin Ungkarlepung. Og da han vendte tilbage til Margrete og erfarede, at hun ikke vilde gjøre sine Forældre den Sorg at samtykke i hans Plan, opstod for anden Gang i denne Aften en Følelse af Taknemlighed mod hende i hans Hjerte, og idet han fortalte hende, at han efter at have hørt denne Beslutning, ikke længere var oplagt til at deeltage i Ballet, tog han Afsked med hende og forlod atter Etatsraadens Huus.

I Sandhed, Linds Dandselyst var ganske forsvunden Ikke med Stolthed, men med Forlegenhed tænkte han nu paa sin Opførsel mod Alvilde, og naar han forsøgte paa at tænke sig sit Forslag til Margrete i et energisk Lys, var der en Stemme inden i ham, som sagde: „Brøvl! For Alvor troede Du ikke, hun vilde give sit Samtykke til saadan en forsløien Plan."

Ærgerlig over Alting og især over, at han havde glemt sine Galoscher hos Fru Petersen, hvorfra han var kjørt til Ballet, ilede han henad de vaade Gader og blev paa sin Vandring ledsaget af den ubehagelige, sjappende Lyd af Vandet, der trængte ind i hans tynde Balstøvler; med Gysen tænkte han paa sit kolde, mørke, eensomme Værelse og idet han i Tankerne søgte et behageligere Opholdssted, huskede han paa en Bekjendt,

som pleiede at sidde længe oppe og hvis Bopæl tilmed ikke laa langt fra hans. Usædvanlig klart straalede Lyset fra det attraaede Tilflugtssted, og ikke een men tre Venner lukkede med munter Overraskelse Lind ind, og et Øieblik efter sad han i en magelig Stol ved et godt Glas Vin som en velseet Fjerdemand til en gemytlig Passiar ovenpaa det endte l'Hombreparti.

Linds Bidrag til Morskaben blev en satirisk Beretning om Ballet, der blev lønnet med Tilhørernes Latter, og i sin Iver for at vedblive at more dem, gav han dem et Billede af en Balløve, hans Magt og Rettigheder, i hvilket han indflettede Fortællingen om den lille Scene, han og Alvilde samme Aften havde opført; tilbørlig udpyntet, var Historien ganske morsom, og medens hans Forfængelighed gottede sig over at kunne faae de Andre til at lee, glemte han ganske, at det var ham, de loe af.

En Hemmelighed.

Gud veed dog, hvad det er for Nyheder, Posten har bragt, tænkte Fru Fausing, idet hun for anden Gang sendte Pigen ind til Proprietæren, for at bede ham komme ind og drikke Thee.

Endelig traadte Husherren ind, og skjøndt han besvarede sin Kones Spørgsmaal, om han havde faaet mærkelige Breve eller Efterretninger med et kort Nei, var hun dog saa vis derpaa, at hun ikke blev videre overrasket, da han underrettede hende om, at han tog til Kjøbenhavn næste Dag.

„Imorgen!" udbrød Fruen, „men derom har Du slet ikke talt."

„Talt," gjentog Proprietæren og rørte saa hurtigt om i sin Theekop, at dens Indhold sprøitede rundt omkring, „hvorfor skulde jeg tale om en Kjøbenhavnstour?"

„Jo, fordi Du altid pleier at gjøre det og glæde Dig til den flere Dage i Forveien."

„Glæde mig, ja, jeg skal love for, der er Noget at glæde sig til," svarede Proprietæren, reiste sig op, tog

sin Theekop i Haanden, og tilføiede, „jeg mener, at en Forretningsreise om Vinteren ingen Glæde er.“

„Ja saa,“ svarede Fruen med en forskrækket Stemme, og da hun nok mærkede, at hendes Mand for Øieblikket ikke vilde betroe hende sine Sorger, besluttede hun ikke at spørge, men da han kort Tid efter forlod Stuen, for, som han sagde, at skrive Breve, havde hun al sin Taalmodighed behov for at underkaste sig denne Hemmelighedsfuldhed, som opfyldte hende med saa mange bange Anelser.

Langsomt og tungt skred Aftenen frem; paa sædvanlig Tid gik Fruen iseng, og medens hun ængstelig lyttede efter sin Husbonds Trin, forsøgte hun at fastholde Tankerne ved sin gamle og prøvede Vens, Psalmebogens Ord. Jo længere Ventetiden blev, desto daarligere lykkedes det hende at overvinde sin Angst, og efterat hun ved Midnatstid havde slukket sit Lys og endnu to Timer maattet vente paa Proprietæren, saa blev hendes Spænding saa stærk, at hun besluttede at benytte et Middel, som ofte havde opklaret hendes Mands Hemmeligheder, naar han, som undertiden skete, fandt det passende for sin mandige Værdighed, at bære sine Sorger alene, og hun, overensstemmende med sine Begreber om en Hustrues Pligter, underkastede sig hans Beslutninger.

Begrebsudviklinger havde spillet en meget lille Rolle i Fru Fausings Liv; havde hun nogen Forestilling om dem, vilde det nærmest være den, at hun ved at beskjæftige sig med dem vilde faae en forsløien Lyst til at bande, spytte og slige mandige Unoder; og derfor faldt det hende slet ikke ind, at hendes Underkastelse

havde et slavisk, ikke et frit Dannekvindepræg, naar den, som iaften, kun fandt Sted i Ord, ikke i Gjerning. Thi neppe havde Proprietæren ved visse, umiskjendelige, disharmoniske Toner tilkjendegivet, at han sov, før Fruen listede sig op og undersøgte hans Lommer, i hvilke han havde for Skik at putte alle sine Breve, og skjøndt han ofte tænkte paa at brænde dem, glemte han det ligesaa ofte, eller tilintetgjorde i Tankefraværelse et andet Papir, end det, han havde bestemt til denne Skjæbne.

Denne Gang var Skjæbnen ogsaa Fruen gunstig, og et Øieblik efter sad hun inde i Dagligstuen og læste et Brev fra Vibeke, der lød saaledes:

„Kjære Fader!

Jeg har aldrig troet paa Styrken og Varigheden af Linds Kjærlighed; mit Kjendskab til ham og hans Opførsel mod Margrete under mit Ophold her i Byen har gjort denne Tro end svagere, og iaften har han ligefor mine Øine viist en anden Dame en saadan Opmærksomhed, at den efter min Mening tydeligt tilkjendegiver, at han ikke længere sætter Priis paa Margretes Kjærlighed. Ofte har jeg havt en brændende Lyst til at gjøre ham dette Spørgsmaal, men har ikke turdet af Frygt for at min Tro skulde være falsk og mit Spørgsmaal bringe Margrete Sorg; men nu beder jeg Dig reise herind, gaae til ham og spørge, om han endnu elsker Margrete. Siig ham, at jeg har bedet Dig gjøre ham dette Spørgsmaal, thi ligesom jeg før ikke har turdet gjøre det, tør jeg nu ikke lade det være, da han jo i Gjerning har benegtet det.

Reis saa snart Du kan, kjære Fader. I stor Spænding og med megen Længsel venter jeg dit Komme."

Siden Bibekes Bortreise havde Fru Fausing havt mange sorgfulde Timer, og i den sidste Tid ogsaa for Margretes Skyld; thi hendes Breve bare ofte Præg af, at hun ikke var rigtig lykkelig, men dette Slag var dog det tungeste, hun endnu havde faaet, det forekom hende ikke alene som en Sorg, men som en Skam. Hvor græd hun ikke og bad for sin lille Margrete, bad om, at hun ingen Skyld maatte have i, at det Løfte, hun havde givet Lind om trofast Kjærlighed, nu rimeligviis vilde blive brudt!

Næste Morgen var Proprietæren altfor optaget af sine egne Bekymringer til at bemærke sin Kones blege og forgrædte Ansigt, og da Vognen holdt for Døren og Fruen efter sit sidste Farvel udbrød: „Tag saa for Guds Skyld i hvert Fald Margrete hjem med," faldt det ikke den umistænksomme Proprietær ind, at hans Kone havde opdaget Hemmeligheden, men idet han kjørte ud af Porten, mumlede han: „Gid Pokker dog ogsaa havde den Talen i Sovne! Stakkels Kristine! jeg troede, hun skulde have havt Fred til jeg kom hjem."

Et Brud.

Lind kunde ikke fordrage Morgenen, den var ham saa kold, saa prosaisk, saa kjedelig; i disse rolige, eensomme Timer var han nødt til at tænke paa, hvad han ellers som oftest kunde skubbe tilside, gjøre en Spøg af. Dagen efter Ballet havde han ikke været hos Fru Petersen; for Alvildes Skyld vilde han ikke see hende, førend Indtrykket af deres sidste Møde vilde være fordunstet; heldigviis kom een af hans Venner og bad ham hjælpe sig med Korrekturlæsning, og ved dette Arbeide fik han baade en Anvendelse af Dagen og en Undskyldning for sin Udeblivelse.

Tiden var skreden saa vidt frem, at Aurora havde aabnet sine purpurfarvede Døre, men, idet Mindste hvad den gode Stad Kjøbenhavn angik, atter saa hurtigt bedækket dem med blytunge, graae Portièrer, at Byen, da den stod op, kun fik Synet af dem. Indvaaneren Lind stod netop ved sit Vindue og betragtede med gnaven Mine Gadens Smuds og Himlens Skyer; hans sædvanlige Morgenfantasier, uhyggelige Billeder af en paa Landet praktiserende Læges Liv, droge forbi ham, og med en vis Overvindelse

rev han sig ud af sin drømmende Tilstand, saae paa sit Uhr og opdagede til sin Glæde, at han netop vilde have Tid nok til at læse „Bladet", det vil sige det, han undertiden helligede sine Kræfter og som han derfor ablede med den bestemte Artikel, klæde sig paa, og endda være i rette Tid i sin Kaffé, for, som han pleiede, i Forening med nogle Bekjendte at spise Frokost og læse Bladene.

Allerede den første af disse Idrætter blev imidlertid afbrudt af en Banken paa Døren og hans henkastede „Kom ind" blev paafulgt af Proprietærens Indtrædelse, som efter et kort og mut „Goddag" øieblikkelig begyndte at ile op og ned ad Gulvet, medens han ivrigt purrede op i sit Haar. Ikke fri for Hjertebanken, havde Lind reist sig op og betragtede med Forbauselse sin Gjæsts Adfærd, hvilken Beskjæftigelse dog snart blev afbrudt ved, at Proprietæren saa kortfattet som muligt fortalte ham Indholdet af Vibekes Brev.

„Min kjære Proprietær," svarede Lind, „har De ikke selv været ung?"

„Jo, men hvad vedkommer den gamle Historie mit Spørgsmaal?"

„De, som har sværmet med Goethe i Frederikkes Hjem, maa kunne fatte det Indtryk, Deres Hjem —"

„Men," afbrød Proprietæren ham, „det var ikke om mit Hjem, vi skulde tale."

„Nei, men om dets bedste Pryd, Deres Datter Margrete. Hvor inderlig," vedblev han, „har jeg ikke ønsket og ønsker jeg ikke at gjøre hende lykkelig, men kan jeg gjøre for, at Himlen ikke gav mig Evne dertil."

„Hvad mener De?“ udbrød Proprietæren.

„Jeg mener, at ligesom der fødes Musikere og Malere, saa fødes der Mennesker, for hvilke Forsagelse er en Glæde, som kunne opgive Adspredelser, Ungdomsvenner, Leveviis og endda være lykkelige — men til dem hører jeg ikke.“

„Men, besvar saa dog engang mit Spørgsmaal!“ udbrød Proprietæren utaalmodigt.

„Forstaaer De da ikke, at det er det, jeg besvarer, at jeg, for at kunne gifte mig med Margrete, maa forlade Alt, hvad der faaer mit Hjerte til at banke, min Læbe til at smile, mit Øie til at straale, at jeg for hendes Skyld maa bryde med min Fortid, allerede nu sige Farvel til mit friske, deilige Ungdomsliv. Kan jeg gjøre dette Brud, uden ogsaa at bryde med Livets Glæde? Nei! Og Margrete, vilde hun paa denne Maade blive lykkelig, hun med det ømme, deeltagende Hjerte, vilde hun ikke græmme sig over mit Savn, sørge over mine“ —

„Spar mig for flere Tirader,“ udbrød Proprietæren heftigt, „men tilstaa, at De har baaret Dem lumpent ad ved at sige til Margrete, at De elskede hende, uden først alvorligt at undersøge Deres Følelser. Havde De gjort det, havde De vist alt dengang indseet, at Alt, hvad Deres Hjerte banker for, er Deres Jegs Lyster, og at Kjærligheden til min Datter kun var — en Sommerferiestemning.“

„Tilvisse“ svarede Lind, „har jeg stor Uret mod Deres Datter, men Hr. Proprietær, kan man forlange, at Menneskene skulle være saa strenge mod sig selv, nu, da Livet tager saa let paa dem? Mit Legeme

varmes, uden at plages af tunge, krabsende Klædnings-stykker; det ernæres, uden at Diet og Næsen fraſtødes, tvertimod de glædes; vi leve i vel indrettede, bekvemme Boliger, hvile paa bløde Sæder — kun vore ſtakkels Hjerter ſkulle være ſaa ſtrenge, ſaa haarde, ſaa alvorlige, ſee Sagen fra alle Sider, aldrig lade ſig overvinde af Skjønhed og Ynde! Jeg har gjort Dem og Deres ſtor Uret, Hr. Proprietær, men tilgiv mig, det frie Samliv i den ſkjønne Natur, det venlige, gjæſtfrie Hjem lod mine Følelſer løbe af med mig, ſik mig til at glemme Alt for Øieblikkets Salighed; men tro mig, i den ſidſte Tid har jeg bittert maattet undgjælde" —

„Hør!" udbrød Proprietairen og løftede ſin Stok i Veiret, medens Blodet foer ham til Hovedet, „ſnak nu ikke mere om Deres Følelſer, for ellers kan jeg ikke modſtaae min Lyſt til idet Mindſte eengang at ſkaffe dem nogle, ſom ere ſande."

„Hvorledes —" udbrød Lind, der uvilkaarlig var veget nogle Skridt tilbage, men i ſamme Øieblik var Proprietæren ude af Døren, og Lind kaſtede et Blik i Speilet, for at ſee, om han var bleven bleg, hvilket han dog ikke var.

„Hvilket Optrin! Hvilken Scene!" udbrød han halvhøit og ſmed ſig i ſin Læneſtol. „Ja, der er ingen Tvivl derom, han havde virkelig ſtor Lyſt til at prygle mig. Havde jeg troet, den godmodige Mand kunde blive ſaa raſende — men jeg har gjort ham ſtort Uret. Ja, Menneſke dit Navn er Ubeſindighed!"

„Anger, Anger! er den ikke den unyttigſte af alle Følelſer? Hvad hjælper det ſtakkels lille Margrete,

om jeg sidder her og ærgrer mig gammel og graa? Nei, Carl Gustav Lind, op, op, op, ud at lufte Dig ovenpaa denne afskyelige Morgen!"

Uvilkaarligt faldt hans Øine paa hans Forlovelsesring, han trak den af sin Finger og betragtede den.

„Stakkels lille Margretes Ring! Følelserne, jeg modtog Dig med, ere borte, men er der dog endnu ikke en Aand i denne Ring, Guldets Aand, Glædens Aand, som vil være i Stand til at fordrive mig denne Dags dræbende Timer? Hvilken underlig usskjøn, ja, ond Tanke! Nei, ikke skal Symbolet paa din Troskab bruges til at skaffe mig Glæde; men jeg vil gjemme Dig til Minde om mit Livs skjønneste Øieblikke."

Et Par Timer senere red Lind og een af hans Venner ud ad Strandveien.

„Hvordan kan det være, at Du saaledes trakterer idag?" spurgte Vennen.

„Jo," svarede Lind, „imorges hævede Margrete og jeg vor Forlovelse, og ovenpaa saadan en Affaire trænger man til en Ridetour."

„Ganske vist!" svarede Vennen, „men saa vil jeg foreslaae, at vi lade Hestene strække lidt bedre ud."

„Ja," udbrød Lind, „bort med alt Grillefængeri! Men forøvrigt er jeg vis paa, at havde Margrete eiet sin Faders Gaard, vare vi blevne et lykkeligt Par."

Og hen galopperede de ad den opbløde Vei, dannede Vandspring af dens Pytter og fik Leerklumperne til at opføre en munter Runddands.

Man arrangerer sig.

Fra Lind var Proprietæren gaaet til Vibeke, og da hendes Frue heldigvis var ude, kunde hun strax følge med ham til Fru Petersen, for at meddele Margrete Forlovelsens Ophævelse.

Vibeke og Margrete sade inde i Fruens Soveværelse, Døttrene vare ude, og Moderen fulgte med ængstelige Blikke Proprietærens urolige Omflakken i hendes elegant meublerede Dagligstue. Hun ventede med Spænding paa at faae Hemmeligheden at vide; endelig kom den da over hendes Gjæsts Læber, med Bøn om at blive skjult, til han og hans Datter vare borte.

Fruen lovede det, og med Beklagelse over hendes Mangel paa Evne til at trøste Proprietæren, bad hun om Undskyldning for, at hun gik et Ærinde i Byen.

Havde Nogen afæsket Etatsraadinde Petersen en Forklaring om Jesuiter, vilde hun ganske vist have indskrænket sig til at sige, „at de vare grædselig slemme Mennesker," og aldrig tænkt paa, at hun og de havde Noget med hverandre at skaffe, og dog var deres be-

rømte Læresætning: Diemedet helliger Midlet, een af hendes ypperste Leveregler, kun udtrykte hun den paa en anden Maade, hun kaldte den „at snoe sig."

Ifølge denne Leveregel var det nu ogsaa, at hun med speidende Blikke ilede ned ad Gaden, for at møde sine Døttre, der vare gaaede en Tour sammen, og fortælle dem Nyheden; thi naar de vidste Alt, kunde de jo bedst undgaae at lade sig mærke med Noget.

„Det har længe anet mig," sagde Vilhelmine koldt, „men da jeg ingen Nytte kan gjøre, veed jeg ikke, hvorfor jeg skal gaae hjem og høre alle de Jeremiader. Farvel saalænge."

„Bliv lidt!" udbrød Alvilde, med et temmelig forskrækket Ansigt, „Lad os følges ad, jeg husker pludselig, jeg har sat min Forlovede Stevne Klokken Tolv."

Fruen vendte saaledes alene tilbage og mødte i Porten sin Svoger og Vibeke, der bad hende om ikke at gaae ind til Margrete, da hun helst vilde være alene.

„Hvorledes har hun det egentlig?" udbrød Proprietæren, og tog i sin Iver Hatten af Hovedet, til de Forbigaaendes Forbauselse.

„Hun er god og from som altid," svarede Vibeke, „men det gjorde mig saa ondt, at hun sagde, nu maatte hun have rigtig Meget at bestille, saa hun ikke fik Tid til at tænke, for at lade være at tænke paa Lind, det kunde hun ikke, og det havde hun jo ingen Ret til længere."

„Jeg skal love for, den Karl er mange Tanker værd," udbrød Proprietæren harmfuldt.

„Tys!" svarede Vibeke. „Derom ville vi ikke tale; men, lille Fader," vedblev hun og stak sin Arm ind

under hans, „nu maa Du love mig at være saadan en elskværdig, meddeelsom Papa mod Margrete, ligesom Du altid har været mod mig. Du kan være vis paa," vedblev hun efter en Pause, „hun kan meget bedre taale at blive gjort Stads af, end jeg."

„Din lille Nar!" udbrød Proprietæren, med et kjærligt Smiil, og trykkede hendes Arm tættere ind mod sig, „Lov mig, at huske mig paa at være saaledes som Du vil have mig, hvis Du skulde synes, jeg glemmer det."

„Men Fader," udbrød hun, „jeg er endnu bunden til Fru Flanenskjold, jeg fik jo kun Pladsen paa den Betingelse, at jeg vilde beholde den et halvt Aar."

„Sikken Snak!" udbrød Proprietæren. „Vi kunne ikke undvære Dig hjemme, og os staaer Du jo dog nærmest," tilføiede han, med et forskende Blik.

„Kjære Fader!" svarede Vibeke, med straalende Øine, „jeg har intet høiere Ønske, end at komme hjem — men jeg vilde blot saa gjerne have, at Du skulde sige Fru Flanenskjold, at det er Dig, der bryder mit Løfte."

Proprietær Flanenskjold, Fader til den unge Dame, for hvem Etatsraadinden nylig havde gjort Bal, sad hos sin Søster, i fortrolig Samtale om gode gamle Dage, i salig Faders, Godseierens, Tid, da Tjeneren meldte, at Proprietær Fausing gjerne vilde hilse paa Fruen.

Fruen yttrede, at det var en ufornøden Opmærksomhed, og stod i Begreb med at befale Tjeneren at bede ham gaae ind i Spisestuen, om et Øieblik skulde

hun komme, da Døren aabnede sig og fremviste Proprietærens velnærede, kraftige Skikkelse.

„Undskyld," begyndte han, „at jeg uleiliger, men jeg maa nødvendigviis tale med Etatsraadinden og jeg har," — da han blev afbrudt af Proprietær Flanensfjold, der med et forbauset Ansigt havde nærmet sig og, idet han udbrød: „Hvad, min kjære Proprietær, skal jeg træffe Dem her hos min Søster!" gav ham et hjerteligt Haandtryk.

Vilhelmine, som troede, Fru Flanensfjold helst vilde have en ung Pige, som kom fra et fattigt Hjem, havde ikke omtalt Vibekes Familieforhold og besvaret Fruens Spørgsmaal desangaaende meget løseligt; thi, lærte hendes Menneskekundskab hende, har man fattig Familie, taler man, medmindre man beviser den Velgjerninger, saa lidt som muligt om den; og ganske rigtig — hendes Fremgangsmaade havde ogsaa til Følge, at Fru Flanensfjold troede, at Vibekes Familie levede under trykkende Kaar.

Af disse Grunde gjorde Synet af Proprietæren, hvis Person og Væsen vare lige det Modsatte af fortrykte, et overraskende Indtryk paa hende, og da hun nu hørte, at han og hendes Broder ofte kom i Forbindelse, ja, havde besøgt hinanden, blev hun ubehagelig berørt af at tænke paa Vibekes Stilling i hendes Huus, især ærgrede det hende, at hun havde ladet hende ligge i Pigeværelset.

Imidlertid havde Herrerne endt deres Samtale, Fruen gjenvundet sin Holdning, og da Proprietæren nu udtalte sig om det behagelige Ophold, hans Datter havde havt i hendes Huus, og endte med at udbede

sig en Tjeneste, gav Fruen ham strax med smilende Aasyn sit Samtykke; og under gjensidige Æresbeviser blev Baandet, der bandt Vibeke til Fru Flanensfjold, overskaaret. Ved Middagsbordet var Vibeke ganske forbauset over al den Høflighed, der blev viist hende, ikke alene blev der budt hende Vin, men hendes Skaal blev drukket i den.

Etatsraaden hørte med et lille Smiil paa Fortællingen om Proprietær Flanensfjolds og Proprietær Fausings Bekjendtskab, og da han efter Bordet sagde Farvel til Vibeke, tilføiede han: „Et godt Raad skal jeg give Dem med paa Veien: lær at spille Kort, saa lærer De ogsaa at spille Trumferne ud, ikke at blive siddende med dem paa Haanden."

Henad Eftermiddagen, da Vibeke gik ind for at sige Farvel til Fru Flanensfjold, gav denne hende en Ring, som hun bad hende modtage til Erindring om Opholdet i hendes Huus.

For første Gang følte Vibeke sig forlegen ligeover for Fruen. Med selvbehagelig Trods havde hun i Begyndelsen fundet sig i hendes Behandling, med frivillig Underkastelse havde hun siden stræbt at opfylde sine Pligter, men denne usande Venlighed vidste hun ikke, hvad hun skulde gjøre med.

Med en forlegen Mine stod hun og hørte paa Fruens pæne Ord, da de meget heldigt bleve afbrudte af Pigen, der sagde, at der var en Dame, som vilde tale med Frøken Fausing.

„Vilhelmine!" udbrød Vibeke, da hun opdagede, at bemeldte Dame var hende.

„Ja, Vibeke!“ svarede Vilhelmine, „Du maa nok undre Dig over at see mig, men din Fader sagde, Du ikke mere kom til os, og saa vilde jeg dog sige Dig — ja, kort og godt sige Dig, at din Opførsel her i Huset har givet mig Agtelse for Dig.“

„Ja saa,“ svarede Vibeke tankefuld.

„Jo, Du har overvundet Dig selv, og paa den Maade er Du jo større, end Den, der indtager en Stad; men bild Dig blot ikke derfor ind, at Du er fuldkommen.“

„Nei, Gud bevare mig!“ udbrød Vibeke.

„Det vilde jeg netop sige, men forøvrigt var det ikke det, jeg vilde have sagt.“

„Hvad var da det?“ spurgte Vibeke.

„Jo det var, at hvis jeg engang skulde blive kjed, som jeg forøvrigt slet ikke troer, jeg gjør, af min behagelige Stilling, mine gode Venner og alle de Rariteter, jeg har her i Hovedstaden, saa kunde jeg have Lyst til at komme lidt over til Margrete, for hun er saadan en god lille En, hvis Du vil love mig, ikke at bære Nag til mig og ikke hevne Dig, fordi jeg har sagt Dig Sandheden.“

„Nei,“ svarede Vibeke og rakte hende Haanden, „Nag hverken bærer eller har jeg baaret til Dig, og endogsaa for Sandheden skal Du slippe, for Du kommer jo ikke, før Du har sagt Dig den selv.“

Da Vilhelmine kom hjem, traf hun kun sin Moder og Alvilde, Margrete og Proprietæren vare reiste.

„Onkel fik da givet min Kurvestol et godt Knæk,“ udbrød Fruen ved hendes Indtrædelse, „men en godhjertet Mand er han, for da han mærkede, at Forlo-

velsens Ophævelse havde gjort Alvilde bedrøvet, gik han hen og kjøbte et lille Guldkors, som hun fik, da han reiste".

„Jeg synes, det var meget smukt af ham, og jeg kan ikke begribe, hvad der gaaer af Alvilde, at hun blev stødt derover."

„Stødt," gjentog Alvilde, „jeg er ikke stødt, jeg synes kun, det er underligt, at give Foræringer i Anledning af saadan en sørgelig Begivenhed."

„Aa!" udbrød Vilhelmine, „Et Kors er jo en Dekoration, og ved alle store Begivenheder bliver der uddeelt Ordener til dem, der have havt Deel deri."

Fruen overhørte, Alvilde lod, som hun overhørte Vilhelmines Bemærkning og spekulerede paa, hvorledes hun skulde snerte sin Søster, da Trioen meget beleilig blev forvandlet til en Kvartet ved Grossererens Komme. Efterat Dagens Nyhed var meddeelt ham, snoede han med et tilfreds Smiil sit Kindskjæg, tog en Billet op af Lommen og udbrød:

„Der gik en Praas op for mig! Nu forstaaer jeg, hvorfor dette Brev skulde leveres Fruen, naar hun og hendes Døttre vare alene."

„Ja, det er let at forstaae," svarede Fruen og oplæste Linds Billet, der lød saaledes:

„For gammelt Venskabs Skyld beder jeg Dem, kjære Frue, Frøken Alvilde og Frøken Vilhelmine, at dømme min Færd saa mildt som muligt. Siig mig, naar jeg uden at saare Nogens Følelser kan komme til Dem, jeg længes efter min Plads i Deres Kreds. Ordsproget siger: taus er bedre end tarvløs Tale, lad

os huske det og anvende det paa de Forhold, som nu høre til de forbigangne.

Deres altid hengivne

C. G. Lind."

„Hvor det maa være underligt for Lind, ikke længere at være forlovet," hviskede Grosserereren til Alvilde og lagde sin Arm om hendes Liv. „Hvad, min søde Pige?" tilføiede han og vilde røve et Kys, men inden han naaede sin Hensigt, stødte Alvilde ham tilside og ilede ind i den anden Stue.

Grosserereren stirrede endnu forbauset efter hende, da hun atter kom ind i Stuen, gik hen til ham og, idet hun snoede hans Kindskjæg, hviskede ham ind i Øret, at denne Dag havde været rigtig en utaalelig Dag, hun havde længtes efter ham, og nu maatte han være en sød En og skaffe hende lidt Opmuntring.

„Lad os," tilføiede hun, „gaae hen i Folketheatret, i hvert Fald kan vi see det sidste Stykke."

Grosserereren gav med Glæde sit Samtykke, de Forlovede gik, Fruen lagde sig paa Sofaen, og Vilhelmine gik omkring og ryddede op.

„Saadan En, som Margrete," sagde hun, „hun kan sagtens være god og from, hun har Sit paa det Tørre; nu, naar Alvilde faaer sit gode hyggelige Hjem ganske indrettet efter sit eget Hoved, finder jeg virkelig ogsaa, det er hendes Skyldighed at blive et Dydsmønster, men Du og jeg, lille Mo'er, som Lykken har været saa karrig imod, vi kan ikke faae vor Part af Verdens Herlighed uden ved at tage Verden, som den er, og være, som den vil, man skal være, naar man

hverken har Magt eller Penge. Ikke sandt, lille Mo'er!"

„Herregud!" udbrød Fruen i en ærgerlig Tone, „jeg synes, vi have havt Alvor nok idag, skal Du nu til at snakke om Dydsmønstre. Dydsmønstre! Det er vel saadanne Nogle, som bleve brændte i gamle Dage, da vi ikke som nu vare skikkelige christne Mennesker, der ere baade døbte og konfirmerede."

„Ja vel, ja vel," svarede Vilhelmine, „jeg seer, vi ere ganske enige."

„Det glæder mig," udbrød Fruen fornøiet, „og lad os nu, lille Vilhelmine, faae en extra god Kop Thee, den kan vi trænge til begge To."

Gode Beslutninger.

Proprietæren og hans Døttre sade fordybede i deres egne Tanker inde i den lune Vienervogn, hvis raske Heste hurtigt førte dem til Hjemmet.

Margretes Hjerte bankede af Længsel efter og Glæde over, at hun nu snart igjen skulde samles med sin Moder; men naar hun saa atter tænkte paa alle de Forhaabninger og Drømme, hvormed hun forlod Hjemmet, fyldtes hendes Øine med Taarer.

Vibekes Følelser vare ogsaa i Bevægelse, ogsaa hun tænkte paa sin Bortreise, paa den Stordaad, hun skulde have udført, paa sine Drømme om Beundring ved Tilbagekomsten, og nu var den kommen, og for hvem skulde Hjemmets Dør oplades — for en Jeanne d'Arc? Nei, for en egenkjærlig, forfængelig ung Pige, der havde havt en usædvanlig Frihed og usædvanlig meget Mod til at iværksætte sine Indfald.

Hjemme paa Gaarden ventede Fru Fausing med megen Spænding paa sine Kjære; hun ønskede inderligt, at Vibeke maatte være med; hun bebreidede sig, at hun ikke havde bedet Proprietæren om at forsøge paa at

faae hende til at bryde sit Løfte om at blive den fastsatte Tid hos Fru Flanenskjold. Men Vibeke gjorde det vist neppe, hendes Pligter mod denne Dame syntes jo at ligge hende saa meget paa Hjerte. Disse og lignende Tanker bleve afbrudte af de Ventedes Komme, og med glædestraalende Øine saae Husmoderen begge sine Børn stige ud af Vognen. Den første Omfavnelse, hun fik, var Vibekes, men hun havde neppe gjengjældt sine Døttres ømme Kys, før Vibeke atter forlod hende, for at ile ud paa sine Tankers kjæreste Tumleplads, Haven.

Hvilken selsom Ro og Fred her var, herude paa Landet! Der var noget Helligt, noget Tempelagtigt ved de gamle, brede Frugttræer, der strakte deres sorte, nøgne Grene op mod den graa, skydækte Himmel!

„Mine gamle, fortrolige Venner!“ udbrød Vibeke og bredte sine Arme ud mod dem, som vilde hun slutte dem Alle paa eengang i sin Favn, men i det Samme lo hun af sin egen Gestus, og idet hun vendte tilbage til Huset, tænkte hun paa, hvor liden Trang hun havde havt til Sympathi, siden den følesløse Natur havde været hendes bedste Ven, men hvad Trang havde hun havt til menneskelige Venner? Naturen havde givet hende, hvad hun søgte, Stemning — til forskjellige Drømme — snart om Kamp, snart om Seir.

Oppe i Dagligstuen traf Vibeke sin Moder og Margrete.

„Tak, lille Vibeke,“ udbrød Fru Fausing, da hun traadte ind, „fordi Du har været saa kjærlig og god mod Margrete.“

„Mo'er!" svarede Vibeke og lagde sit Hoved paa hendes Skulder, „Du maa ikke takke mig derfor; thi saa bliver jeg saa bedrøvet over den lange Tid, jeg ikke har været kjærlig og god mod Margrete. Men veed Du, hvad Du skal love mig? At hjælpe mig til at blive en god og kjærlig Datter. Ikke sandt, det vil Du nok?"

„Stakkels lille Vibeke!" svarede Fru Fausing og klappede hendes Kind, „hidindtil har jeg rigtignok været Dig til liden Hjælp, men med Guds Bistand kan jeg vel nok blive Dig en bedre Moder i Fremtiden."

„Saadan maa Du ikke tale," udbrød Vibeke med Taarer i Øinene og holdt hende for Munden, „saa løber jeg bort igjen, og nu paa Øieblikket gaae Margrete og jeg ned og sige Goddag i Kjøkkenet."

Som sagt saa giort. Hvilken Mængde venlige Ord og Blik Margrete fik og gav! Vibeke vilde ogsaa gjerne være med, men hun kunde ikke ret komme afsted dermed, Billie giver ikke strax Evne, og Menigmand synes ikke om Forandring i Folks Maade at være paa, dermed gaaer det ham, som med Jernbaner og Telegrafer: med disse troer han den „Onde" har at skaffe, hiin troer han er et Skalkeskjul.

„Børn!" sagde Proprietæren, der allerede sad ved Aftensbordet, „Ere I endelig der? Kom nu her og tag Plads, Hver ved sin Side af mig, at jeg dog engang igjen kan see, hvorledes I see ud."

Fru Fausing havde Intet forsømt, for at gjøre Anretningen saa festlig som mulig, men de fleste gode Sager forbleve urørte, selv Proprietæren havde ingen

rigtig Madlyst, der var aabenbart Et eller Andet, som laa ham paa Hjerte.

Saasnart Aftensmaaltidet var endt, forlod Huusfaderen Stuen, Damerne toge deres Strikketøi; Proprietæren kom ind igien med sin Pibe, Taushed herskede, man hørte kun Lyden af Faderens Trin.

„Hør!" udbrød han og standsede. Paany fortsatte han sin Gang, men efter gjentagne Rømninger sagde han: „Hør, Børn! jeg vil sige Eder en Ting: vi have ikke været mod hverandre, som vi burde. Gud skee Lov! vi have havt megen Glæde sammen, men dengang Sorgen begyndte, da Vibeke løb bort, saa deelte vi den ikke, og veed I, hvis Skylden var? Den var min! Jeg var bange for Sorgen, jeg vilde ikke have noget med den at skaffe, jeg løb bort fra den og lod Moder og Margrete sidde alene herhjemme med den. Men saaledes ville vi ikke oftere bære os ad, nu har stakkels lille Margrete vel destoværre for lang Tid mistet sit glade Sind. Og nu ville vi hjælpe hende at bære hendes Alvor, ja, uden vi dele den, komme vi heller aldrig for Alvor til at have Glæde af hverandre. Ikke sandt, Vibeke?"

„Jo, Fa'er!" udbrød Vibeke, „Kunde Du læse mine Tanker, som Du kan læse en Bog, kunde Du ikke udtrykke dem nøiagtigere. Men har Du begaaet Uret mod Moder og Margrete, har jeg begaaet Uret mod Eder Allesammen, for jeg har kun været optaget af en eneste Skabnings Vel, og denne Skabning var mig selv."

„Holdt Du slet ikke af mig?" udbrød Proprietæren, „Du var altid min største Glæde her i Verden."

„Jo, Fa'er!" svarede Vibeke. „Men først, da jeg stod ene midt mellem Fremmede, forstod jeg, hvad det vil sige, at holde af og blive holdt af."

„Gud skee Lov da!" udbrød Proprietæren. „For saa behøver jeg da ikke at være bange for, Du skal løbe bort igjen. Og nu kan jeg slet ikke undvære Dig, for nu skal Du hjælpe mig at lære Margrete vore store Digteres fagre Ord at kjende — kjender hun dem ret, bliver hun ikke let et Bytte for de Ungersvendes. Ja, lille Mo'er!" vedblev han og hævede, som han pleiede, naar han blev varm over Et eller Andet, den høire Haand, der holdt Piben, op i Luften, „Vi ville uddanne og forædle vor Aand og vort Hjerte, de store Mænds Ord, der tolke, hvad vi Alle føle, ville vi læse, og for det Store og Evige i Alskabningen ville vi oplukke vore Øine og Øren. Ikke sandt, lille Mo'er! Ikke sandt Pigebørn! Rigtig for Alvor ville vi leve sammen, holde sammen, dele vore Tanker og Følelser?"

„Jo!" udbrød Døttrene med ungdommelig Begeistring, og med et lykkeligt Smiil foldede Fruen sine Hænder.

„Hvor I dog Alle have været kjærlige mod mig!" udbrød Margrete, da hun og Vibeke vare komne op paa deres Værelse. „Jeg skammede mig næsten over, at jeg ikke kan lade være at tænke paa Lind; men seer Du, han var den Første, som brød sig om, hvad jeg følte og tænkte, Fader kunde, som saa rimeligt var, bedst tale med Dig, og Moder, ja, hun havde nu saa Meget at bestille og brød sig ikke om mine barnagtige, smaae Ideer."

Snart efter hvilede Mørke og Taushed over de unge Pigers Værelse.

„Jeg Daare," sukkede Vibeke, „som løb ud i Verden, for at finde Noget at virke for, medens her var saa Meget! Jeg Daare, som forvexlede Menneskekjærlighed og Egenkjærlighed, Virksomhedslyst og Forfængelighed, og hvad var Grunden til al min Daarskab? At jeg tilbad mig selv, min Forstand, min Fantasi, min Villie, istedetfor den eneste sande Gud."

Aften fusede Lindetræet ikke udenfor Ruderne, men Regnen pidskede mod dem. Lænkehunden krøb ind i sit Huus og hylede ikke; men knarvorn og gnaven, som den var, vilde det sikkert have været den en Trøst at vide, at Ufreden dog trængte ind i de unge Pigers lykkelige Drømme — Livets Kamp og Sorger havde bragt den derind.